

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين وحده لا شريك له وصلى الله على سيدنا محمد النبي الذي استلم له سيدنا حسينا
 ونعم الوكيل **باب في اعتقاد الامامية في التوحيد** ان الشئ الواحد هو محمد بن علي بن الحسين بن
 موسى بن بابويه الغيبة الغي مصنفه **الكتاب اعلم** ان اعتقادنا في التوحيد ان الله تعالى
 واحد احد لم يكتشف شئ لم يزل ولا يزال سميعا بصيرا عابدا حيا قويا عزيزا قديرا قاطرا
 غنيا لا يوصف بوجه ولا جسم طامورة ولا غرض ولا خلق ولا خلق ولا خلق ولا خلق ولا خلق
 ولا زمان ولا مكان فان شئ الى شئ من جميع صفات خلقه خارج عن الحد الذي لا يطاق احد
 التشبيه وان شئ الى شئ لا لا شئ احد صمد لم يلد ولم يولد ولم يكن له كفوا احد
 كفوا احد ولا نولد ولا نشبه ولا صفة ولا مثل ولا نظير ولا شريك لان ذكره الا بعد الاول
 وهو يدرك لانا خذ سنه ولا نوم وهو اللطيف الخبير خالق كل شئ لا اله الا هو الخلق
 والامر ومن قال في التشبيه فهو مشرك ومن نسب الى الامامية غير ما وصف في التوحيد فهو كاذب
 وكافر

د كل خير بخلاف ذلك في التوحيد فهو موضوع مخترع وكل حديث لا يوافق كتاب الله فهو باطل وان
 وجد في كتب علماء فهو ليس والاخبار التي تنوهم الجبال تشهد له انه بخلافه فاما
 محموله على ما في القرآن في نظير لان في القرآن كل شئ في ذلك الا وجهه ومع الوجه البري والوجه
 الذي يوتي الله منه وينوجه به الله في القرآن يوم ينفخ في الصور ويبرعون اليه السجود وال
 وجه الامر وشدة في القرآن ان تقول نفس حسرتي عما فعلت في حبي الله والحب لله
 في القرآن والتفت فبين رومي والروح هو روح مخلوقه جعل الله منه في آدم وعيسى عليهما
 السلام في رومي كمال بن علي وعنه روي في رومي في رومي في القرآن بل يراه سوطان
 في نعمته الرب ونعمته الاخرة في القرآن والسما، بينا ما يرد الا بالقرعة ومنه قوله تعالى
 واذا كبر عبدنا داود والايد في ذا القوة في القرآن ما منعك ان تسجد لخلقك خلقت بيدي
 في بعزتي وفوتي في القرآن والارض جميعا فضنت يوم القيامة في ملكك لا يملكها معه احد
 في القرآن وجاء ربك والملك صفا صفا في جاء امر ربك في القرآن كمال انهم في ربي
 بومند المحبوبون في محرابون في ثواب ربي في القرآن هل ينظرون الا ان ياتهم الله في خلق
 في النعام والملائكة مناه هل ينظرون الا ان ياتهم الله بالملائكة في خلق من النعام في عذاب
 في القرآن وجوه بومند ما خذ الى ربي ما خذ في مشرفة شطر ثواب ربي في القرآن وفي كمال عليه

وفي القرآن مطويات
 بيمينه يعني يده اليمنى

افست كثره انما سمي بكونه اموسين وقال عز وجل وما كان لنفس ان تؤمن الا باذن الله كذا
 لنفسه ان تؤمن الا باذن الله كذا ما وجدنا في قوله عز وجل وما كان لنفس ان تؤمن الا باذن الله
 هذا قول كثره في قوله عز وجل وما كان لنفس ان تؤمن الا باذن الله كذا ما وجدنا في قوله عز وجل
 ما فعلوه فذرهم وما يفترون وقال عز وجل ولولا ان الله استرنا ما كنا لننظره وما فعلوه فذرهم
 ولولا ان الله استرنا ما كنا لننظره وقال عز وجل وما كان لنفس ان تؤمن الا باذن الله كذا ما وجدنا في قوله عز وجل
 وفي قوله عز وجل وما كان لنفس ان تؤمن الا باذن الله كذا ما وجدنا في قوله عز وجل وما كان
 لكم وبيدكم سني الذين من قبلكم ونبوء عليكم وقال عز وجل وما كان لنفس ان تؤمن الا باذن الله
 وقال عز وجل وما كان لنفس ان تؤمن الا باذن الله كذا ما وجدنا في قوله عز وجل وما كان
 يريد الله ان يوبخ عليكم ويريد الذين يمشكون السموات ان يمشوا صاعداً غليظاً وقال عز وجل
 وما يريد ظلي للعباد وهذا اعتقادنا في الارادة والمشيئة وفي قوله عز وجل وما كان
 ويقولون اننا نقول ان الله عز وجل اراد المعنى وادخل المحسن على عبيده وسببنا في قوله
 ولكن نقول ان الله عز وجل اراد ان يكون محبة العبد من خلاف طاعة المطيع واداد
 ان يكون المعنى غير منسوبة اليه في جهة الفعل واداد في ان يكون موصوفاً بالعلم بما قبل كونها
 ونقول اراد الله عز وجل ان يكون فعل المحسن عبيده محبة له وخلاف الطاعة ونقول اراد الله

منه

منه عز وجل ما يريد ونقول اراد الله عز وجل ان يكون فعله مستغنى عن سبب منسوخ ونقول اراد الله عز وجل
 ان يكون فعله مستغنى عن سبب منسوخ ونقول اراد الله عز وجل ان لا يمنع من فعله الجبر والقدرة والقدر
 كمنع منه بالنهي ونقول اراد الله عز وجل ان لا يمنع الفعل عنه كمنع الخوف من ابراهيم عليه السلام
 قال تعالى اني نبياً بانى كونه يردوا سلاماً على ابراهيم ونقول لم يرزل عز وجل على بان المحسن عليه
 سبقت له برك بفضله سعادة الابد وبثقت في ذلك شفاعة الابد ونقول ان الله كان وما
 لم يزل لم يكن هذا اعتقادنا في الارادة والمشيئة دون ما نسب اليه اهل الخلق والمشتغون
 عني اهل الامم وادله علم واحكم **باب الاعتقاد في الصفات والقدر** قال الشيخ رة اعتقادنا
 في ذلك قول الصادق عليه السلام لمرارته جنى سند فقال ما نقول سيرة الصفات والقدر ان نقول
 ان الله عز وجل اذ اجمع اجد يوم القيمة سند على عبيده لم يسئلهم عن صفات عبيدهم الكلام
 في القدر منى عنه كذا قال امير المؤمنين عليه السلام في القدر فقال له كبر عنى فلا تجبه ثم
 سنداً ينفى عن القدر فقال طريق مظلم فلا تسلكه ثم سنداً في القدر فقال ستره فلا تخلفه
 وقال امير المؤمنين عليه السلام في القدر ان الله عز وجل ستره وسر من ستره وسر من ستره
 حرز الله رفوع في جبر الله مطوى عن خلقه مختم بما تم له سابقاً في علمه وسبق له العباد في علمه
 ورفع فوق ستمه وادتم وصنع عقولهم لا نعلم لا ياتون به حقيقة الربانية ولا بقدرته الصمدانية ولا

بعضه النورانية ولا بعزله الواحد بل لا يجوز ان يكون له عز وجل علة ما بين السماء والارض
وعرضه ما بين المشرق والمغرب سوادا قليل الدرس كثير الجبال والحيثان تغلغرة وتشتغل جري
في قعره شمسي لا ينبغي ان يطبع عليها الا الواحد الفرد في اراد ان يطبع عليها ففقد مآداه
في حكمه وان عده في سبطه ذلك كلف من سره وسره وبأولئك في الروايات جنتهم في المصير
وردى ان ابراهيم بن عيسى عدل في عده حاطا بل لا يمكن ان يفصل ما بين ابراهيم بن عيسى
من العفا فقال عيسى اقرن قفا الله الى قدره وسئل عن الصادق عيسى عن الرقي هر
ترفع عن القدر شيئا فقال عيسى من القدر **باب الاعتقاد في العباد** قال الشيخ
اعتقادنا في ذلك ان الله نعم فطرح المعنى على التوحيد ذلك قوله عز وجل فطرة الله التي فطر
الناس عليها وعلى الصادق عيسى في قول الله عز وجل ما كان الله ليضل قوما بعد اذ هداهم حتى
يبين لهم ما يخفون قال عيسى حتى يعرفهم ما يريد وما يستحقه وقال في قوله عز وجل قال الصادق عيسى
ونقولنا قال في الامانة في ما ترك وقال الصادق عيسى في قول الله عز وجل انما يهدي الله
الامم اذا اراد ان يهدي الامم اذا اراد ان يهدي الامم اذا اراد ان يهدي الامم اذا اراد ان يهدي الامم
العمى على العرف قال في يوم يوفون وسئل الصادق عيسى في قول الله عز وجل فندبهم الى النجدين
قال كبد الخبز وكبد الشتر قال عيسى ما عجب الله علمه عن الجاهل فهو موضوع عنهم وقال عيسى
ان الله

ان الله عز وجل اخرج من الناس ما انهم وعرفهم **باب الاعتقاد في العباد** قال الشيخ اعتقادنا في ذلك
ما لا يورس بن جعفر عيسى من قبله يكون العبد مستطاعا في نعم بعد اربع فقال ان يكون
على السرب صبيح الجسم سليم الجوارح له سبب في الله عز وجل في الامت هذه فهو مستطاع
لفعل له مثل اي شئ فقال يكون الرجل على السرب صبيح الجسم سليم الجوارح لا يقدر ان يزي
الا ان يزر امرأته في اوجده المرأة فان ما ان يعصم فيمنع كمنع يورث عيسى واما ان تخني
حينه وحينها فخره فيوزان ولم يطع الله بأكراه ولم يعص الله في سئل الصادق عيسى عن قول الله
وذلك ما نواجرعون الله اسجودوا هم ساجدون قال مستطاعون لاخذ ما امروا به وبترك ما نهوا عنه
وبذلك لك يتلو او قال ابو جعفر عيسى في التوراة مكتوب يا موسى اني خلقتك واصطفيتك
وهديتك وقويتك وامرنتك بطاعتني وبعثتك في معصيتي فان اطعني اعنتك
وان عصيتني لم اعنك على معصيتي والى الامنة عليك في طاعتك لي والى الهزيمة عليك في
في معصيتك لي **باب الاعتقاد في العباد** قال الشيخ رة ان اليهود لو ان الله عز وجل
قد فرغ من الامم فلكل يوم يوفون كبحي وبقيت ويكنون ويرزق ويغفل ما بان
وقد يجرى الله ما بان ربيته وعنده ام الكتاب وان لا يجوز الا ما كان ولا يثبت الا ما كان
وهذا ليس ببداهة قال اليهود واما نعم فنبينا اليهود لعنهم الله في ذلك الى القول بالبداهة

[illegible]

بابی

الحسين بن علي بن ابي طالب عليهم السلام نظر اليه في الحان معروفا وهو جليتهم لانهم كانوا اذا اشتد
بهم الامر تغيرت الوانهم وارتفعت فرائصهم ووجلت قلوبهم ووجيت جنوبهم وكان
الحسين عليهم السلام وبعض من معه من خواصه تشرق الوانهم وتقد أجوارهم وتكمن لغوهم
فقال بعض بعض النظر والاب لا يبالي بالموت فقال لهم الحسين عليهم السلام صبروا انكم في الموت
الا فظرة تغيركم عن البؤس والنظر الى الجنان الواسعة والسمعة العائمة فانكم كبره ان
ينقل من سجن الى قصر وما هو الا اعداءكم كن ينقل من قصر الى سجن وعذاب اليم ان الى
حدثني بذلك عن رسول الله صلى الله عليه وآله ان الدنيا سجن المؤمن وجنة الكافر والموت
جسر هو لا الى جنة لهم وجسر هو لا الى جهنم ما كذب ولا كذب وقيل لعلي بن الحسين
الموت قال عليهم السلام كنت في شباب سخرة فلهذا افك فبؤدوا اعتدل فبؤدوا فبؤدوا لا سبيل
بغير انساب والطب الرواج وادخل الرابك والنزل والكفر كلف شباب فخره والنقل
عن سائر السيرة والاسبدي بالوسع الشاوي خشنه واضيق النزال اعظم
العذاب قيل لمحمد بن علي ابا في عليهم السلام الموت قال هو النوم التي يايتكم في كل ليلة الا انه
طويل منه لا يتيه منه الا يوم القبر منه في رافض منه في اصناف الفرج ما لا يقدر قدرة ورأي
في نومه من اصناف ما هو ال ما لا يقدر قدرة فكيف حال من فرغ من النوم وجلس فيه هذا هو الموت

ان يستعدوا له قبل ان يلقوا به الموت فقال هو المؤمن كما طبع في ريشته
 قنبر الطيبة فيقطع النعير والالم كمنه والكل في الحسب الا في عرو العفاريت
 قبل ان توفى يقولون انه هو الله من نشر بالمشقة وفرض بالمعاريض ورضح بالجحازة ونزير
 فطير الارض في الاصحاف فقال عيسى كذلك هو على بعض الكافرين والافريقين الازنون منهم
 من يعين تلك الشدايد فكم لكم الذر هو الله من هذا هو الله من عذاب الدنيا قبل
 ان تاتي ربي كما فراسيس عبد الفزع فينطق وهو يجرد فيضك ويختم وفي المؤمنين في يكون
 ايضا كذلك وفي المؤمنين والكافرين في يقضي عند سكرات الموت هذه الشدايد
 فقال عيسى ما كان من راحة هناك للمؤمن فتوى جبرئيل وما كان من شدة فهو مخيفه
 من ذنوبه ليرد الى الاخرة ليقطعها الطيف مستحق الثواب الى ليس مانع وانه ما كان
 في سموله هناك على الكافرين فينبون في اجر حسنة في الدنيا ليرد الى الاخرة الى لا يوصيه
 عليه العذاب ما كان من شدة على الكافرين هناك فتوى ابتداء عفا به الى عند لقاء
 حسنة في ذلك بان الله عز وجل عدل لا يجوز ودخل موسى بن جعفر عيسى على جبرئيل فترق
 في سكرات الموت وهو لا يجيب داعيا فقالوا يا ابن رسول الله دوننا لو عرفنا كيف حالنا
 وكيف الموت فقال عيسى ان الموت هو الصفي يفضي المؤمنين في ذنوبهم فيكون آخر الهم عيسى
 والذرة

وكفارة آخر رزق عليهم ونقص الكافرين من حسنة لم يكونوا في ذنوبهم او راحة لمخلفهم
 وهو آخر ثواب حسنة يكون لهم واما صاحبكم فقد كمل من الذنوب فخلا وصف من الاثم لنصفه
 وخلص من نقى كماله في الثواب الوسخ واصلح له شربته اهل البيت في داره ودار الابرار مرض
 رجل من اهل البيت عيسى فعاده فقال له كيف تجدك فقال لعيت الموت بعدك يريد به
 ما لعيت من شدة مرضه فقال له كيف لعيت فقال الباشد يد فقال ما لعيت ولكن ما لعيت ما
 بنورك وببرقك بعض حاله انما اناس رجلا من مسيرج بالموت مسيرج به فجدد الابرار
 باله وبالولايه كن مسيرج في فعل الرجل ذلك والحديث طويل فاذنا من موضع الى جده وقبل لم يكن
 عليه بن موسى الرضا عليهم ما بال هؤلاء المسلمين كبريون الموت فقال لانهم جعلوه ولوعزوه ولكلوا
 في اولياء الله تعالى حقا لاجنوه وليعلموا ان الاخرة خير لهم من الدنيا ثم قال يا عبد الله ما بال القبي
 والنجون يستغاثون في الدواب المنقاة ليدرك في الدواب فقال لعيتهم بنفع الدواب فقال
 والذرعيت محمد بن يحيى بن ابي ان من قد استعد للموت حتى الاستعداد فهو النفع لهم في هذه
 الدواب لهذا المعالج اما انهم لو عرفوا ما يؤدي اليه الموت لكانت لهم نفعه واجرهم استعدوا
 يستعد على الوفا في الجحيم الدواب لجميع الاقارب واجلها بالسلامة ودخل علي بن محمد عيسى
 على ريش من اهل البيت وهو يسكن في الجحيم فقال له عيسى يا عبد الله ان الموت

لا تعرف اربابك اذا نسخت بياك وفقدت ذنوبك كثرة الغزو والوسخ وحيث
 قدوم وجرى قلت ان اخلف في الحام بربك ذلك ما تريد ان تخذ فتغسل في ذلك
 عنك او ما تكره ان لا تخذ فتبقى ذلك عليك فقال يا بني رسول الله ان قد لك الموت
 هو ذلك الحام وهو افر ما بقي عليك من نجس ولو بك قد فعلت في سبائك فاذا انت
 دردت علبه وجاورته فقد نجست كل غمهم وادنى ودمت الى كل سرور ورفق فكن
 الرجل في شط واسنم وغض عن بقية ومضى لسبيله وسئل الحسن بن علي عليه السلام عن الكو
 ما هو فقال عيسى هو ان تصدق بالايكون ان لا تدرى بك في ابيك جده عن الصادق
 انه قال ان المؤمن اذا مات لم يكن ميتا وان الكافر هو الميت لان الرجل يقول يخرج الى
 من الميت ويخرج الميت الى بيته المؤمن في الكفر والكفر في المؤمن قال جابر بن عبد الله
 فقال يا رسول الله ما لي لا احب الموت فقال عيسى عليه السلام انك ما زال تعلم انك ميتا ما لك
 في الاقال من فم ثم لا تحب الموت قال جابر رجل الى اذ رضى برغبة وقال ما بال كره الموت
 فقال لا تكلم عظم الربنا وخبرتم الاخرة فتكرهون ان تنقلوا من العمار الى الخراب وهل لي
 كسيف نرى فذو من عند الله قال يا الحسن انك لا تفهم عيسى عليه السلام واما المسئلة
 بغير علم مولاه وهو من خلف فيل فكيف نرى حال عند الله قال اعرضوا اعلى لكم على كسب
 ميتة

حيث يقول ان الابرار لفي نعيم وان البغى لفي جهنم قال الرجل بن ربيعة انه قال ان ربيعة
 قريب المحسنين **باب في اعتقاد المسئلة في البغى** قال الشيخ ربه اعتقادنا ان المسئلة
 في البغى لا بد منها فمن اجاب البغى بربك في يومه ورجى في قبره وحبته النعيم في الاخرة وكن
 لم يحب البغى فله نزل في حميم في قبره وفضلته حميم في الاخرة والكفر ما يكون عذاب البغى في الجنة
 وسوء الخلق والاعتقاد في الجوارح اسند ما يكون عذاب البغى في الموتى الحق مثل ضلال
 العين او شرطه الحي ته يكون ذلك كفارة لما بقي عيسى بن الذنوب التي لم يكفر اليوم واليوم والايام
 وشدة الترح عند الموت فان رسول الله صلى الله عليه وآله كفى امير المؤمنين عيسى بن الله بن الله
 بغيره بعد ما فرغ انت من عسلا وحل جنازة على عاتق فلم يزل تحت جنازة حتى اوردته فقام
 وصعد ونزل معه اربعة واثني الى قبره وخطب فيه ثم قام فخطب على قبره وصعد فقام ثم انكب عليها
 بنا جبا طويلا يقول يا ابيك ابك ثم فرج روى عيسى بن الرضا بن الكلب في ان سمعوه وهو يقول
 لا اله الا الله اللهم اني استودعك اياك ثم انصرف فقال المسلمون يا رسول الله انك انما
 صنعت اليوم شيئا لم تفعل قبل اليوم فقال في اليوم ففقدت براءات الله كانت ليكون
 عذرا الشئ فتوترت به على نفسها ودولوا والاذكرت يوم البغى مريو ما وان انما كسبون عرا
 فقالوا واما انهم ففقدت لها ان يبعثها الله كالبنت وكرت ضغطة البغى فقالوا ضعفا

لا تغزو رأيك اذا نسخت بياك وتغزرت ونا وبيتك كثرة الغزو والوسخ وبيتك
 قروح وجرب عمت ان اخسل في الحمام بربحك ذلك ما تريد ان تخذ تغسل في قول ذلك
 عنك او عكره ان لا تخذ تغسل ذلك عليك فقال يا بني رسول الله قال فذلك الموت
 هو ذلك الحمام هو افرا يا بني عليك ان تحبس في بيتك قد نعتك في سبائك فاذا انت
 ورويت عليه وجاوزته فقد نجوت في كل غم وهم وادنى ورويت الى كل سرور ورفق فكن
 الرجل في شط واسنم وتغسل في بئر مضي سبيد سئل الحسن بن علي عبيد بن الموش
 ما هو فقال عبيد هو ان تصدق بالايكون ان لا يدرى بك عن ابيك من جده عن الصادق
 انه قال ان المؤمن اذا مات لم يكن ميتا وان الكافر هو الميت لان المؤمن بعد الموت يخرج الى
 من الميت ويخرج الميت الى الجنة المؤمن في الكفر والكفر في المؤمن قال جاء رجل الى النبي
 فقال يا رسول الله ما لي لا احب الموت فقال صلى الله عليه وآله انك ما قال نعم قال فانه ما لك
 في الاقال من فم ثم لحبت الموت فقال جاء رجل الى ابي ذر رضى الله عنه وقال ما بال نكره الموت
 فقال لا تكلم عن ثم الدنيا وخرتم الاخرة فتكرهون ان تغفلوا من امر ان الى الخراب وفضل له
 كيف ترى فخذ من عند الله ثم قال يا الحسن انك لا تبقيهم مع اهلهم واما المستغنى فلا يبق
 بغيرهم على مولاه وهو من خائف فيل مكيف ترى حال عند الله قال اعرضوا عما لكم على كسب
 ميت يكون

ميت يقول ان الابرار في نعيم وان البغاة في عذاب قال رجل في رومة اسفل ان رومة
 قريب المحسنين **باب في غزو الله** الله البقرة قال الشيخ رة اعتقادنا ان المسألة
 في البقرة ما جبر منها فمن اجاب بالعوارف في بروج ورجل في قبره وكنهه النعيم في الاخرة وكن
 لم يجيب بالعوارف فله نزل في حميم في قبره وتقبلته حميم في الاخرة والكر ما يكون عذاب البقرة في الجنة
 وسواء الخلق والاشقياء في الجوارح اسند ما يكون عذاب البقرة في الموت في الجنة مشرق ضلال
 العين او شرطه الجاني منه ويكون ذلك كقصة له بقى عبيد بن النوراني في الكفر والعموم والعموم والعموم
 وشدة الشرح عند الموت فان رسول الله صلى الله عليه وآله كفن امير المؤمنين عبيد في مكة بنت كس
 بغيره بعد ما فرغ من غسله وحمل جازته على عاتقه فلم يزل تحت جنازه حتى اوردته قبره ثم
 وضعها ونزل صلى الله عليه وآله الى قبره واضطجع فيه ثم قام فخذ على يديه ووضعها في قبره ثم بكى عليها
 بنا جيبا طويلا ويقول لها ايكت ايكت ثم فرج وسوى عينا الرأب ثم بكى ثم انشده وهو يقول
 لا اله الا الله اني استودعها اياك ثم انصرف فقال المسكون يا رسول الله ان رأيتك
 صنعت اليوم شيئا لم تقنع به اليوم فقال في اليوم فغرت تراه اياك انما كانت يكون
 عذبة الشئ فتوترت به على نفسها ودلله والذكرت يوم القيامة يوما وان الناس كثير من عذاب
 فقالوا ولسوانه فضمت لها ان يبعثها الله كما كانت وذكرت ضغطة البقرة فقالوا ضغطة

الرحم واسم عفته منها الامانة واسم عفته منها القلوة واسم كل نفس او امر اذني عفته كعبس
 العبد فيقال **باب الاعتقاد في الرب والحيوان** قال الشيخ رة اعتقادنا فيها انما هي منه بولاية
 الله عز وجل ومنه ما بولاه محمد بن الانبياء والمرسل والايمه عليهم بولاه الله عز وجل وتولى كل نبي
 صاحب وصية وتولى الاوصياء صاحب الامم والبرك وتعالى هو الشهيد على الانبياء والكرام
 وهم الشهداء على الاوصياء والامم شهيد على الناس ذلك قال الله عز وجل يكون الرسول
 عليكم شهيدا وتكونوا شهداء على الناس قوله عز وجل فكيف اذا اجتمعنا في كل امه لشهيد وجئت
 بك على هؤلاء الشهاد او قال عز وجل افقن ان على بينة من ربك يتوبون ههنا قال هذا الخبر
 وقوله عز وجل ان اليك اياهم ثم ان علينا حسابهم وسئل الصادق عجم عن قول الله عز وجل
 ونضع الموازين القسط ليوم القيمة فما نقيم نفس شيئا قال الموازين الانبياء والاوصياء
 وعن الخلق في بطل الجنة يعرج صاحب السوال فتروا مع جميع الخلق لقوله تعالى فنفخت
 النون ارسلا عليهم ونسخت الرسلين يعني عن الدين واما الذين فلا يسئل عنه الا ان يكسب
 قال الله تعالى في يومئذ لا يسئل عن ذنبه انما هو في شعبة ابره والامه عليهم خاضعون
 غيرهم كما ورد في النفس لكل ما يحذر في البصر والوقوع ولا يجوز ان رولا بضر الجنة احد بعد الا
 بره الله عز وجل ان الله تعالى في الجنة من الاولين والاخرين محمد صاحب علمهم من الجنة واحدة
 يسبح منها

يسبح منها كل امر فقيهته دون غير اذ يظن ان الذي لم يظن غيره ولا يشهد عز وجل من الجنة ويغفر
 من صاحب الاولين والاخرين في النفس عنه من سائر الدنيا ويجزى الله عز وجل الخصال من كتاب
 بلغه مشورا ينطق عليه جميع الاعمال ولا يبا في صغيرة ولا كبيرة الا احصاها فيجعد الله تعالى حسب نفسه
 والى كرم عليها بان يقال لا افرانك بك كفى بنفسك اليوم عليك حسب ونعيم انهم على افواههم
 ونشهد ابراهيم وارجمهم وجميع جوارهم بالكل نوا يعملون وفي لواء الجودهم لم تشهدتم عيشة في لواء
 النطق والذكر النطق كل شئ وهو خلقكم اول مرة وابد نزعون وما كنتم تسترون ان تشهد
 عليكم سمعكم ولا ابصاركم ولا جلودكم ولكن خلقتم ان الله يعلم كبر اعمالكم ونسحر حقيقته
 ونوع الى في كتاب حقيقته **باب الاعتقاد في الجنة والنار** قال الشيخ رة اعتقادنا الجنة
 انها دار البقا ودار السعادة لا موت فيها ولا هرم ولا سقم ولا مرض ولا آفة ولا زوال ولا زمانة
 ولا هم ولا غم ولا حزن ولا خوف وانها دار النور والنعمة ودار السعادة ودار النور والنعمة لا يموت
 فيها ولا يسقم فيها لغو يسلم فيها ما تشبهه النفس وتغذي الامن بهم فيها خلدون وانها دار
 اهل جيران الله واوليائه واجباؤه واهل كرامته وهم انواعهم راسب منهم المستعجبون بقدر يسأل
 ونسبهم وكبره في الجنة ولا يمتد منهم المستعجبون بالانواع المأكولات والشراب والنفوس والاركان
 وجوارحهم واستعدادهم والولدان المحدثين والجنوس على الفارق والازالة وبالسند والحرر

عبد هم ومن جميع اسباب نعم وابتاعهم وانتم شرف خلق الله وان لا ينتم الا فرار اليه ورسوله وابلانهم
 الا ببرائته من اعدائهم واعتقادنا في اعدائهم وفي فتنة الانبياء وقتل الانبياء المعصومين عليهم السلام
 كذا رثكون محمد وفي اسفل درك من النار ومن اعتقد فيه غير ما ذكرناه فليس فتنة من دين الله
 في شئ والله اعلم **باب الاعتقاد في الحقيقة** اعتقادنا في الحقيقة انه واجب من تركه كان بمنزلة
 من ترك الصلوة وقيل العادى عليهم باني رسول الله انما نرى في المسجد جلايلين ليس عبد الله
 وليستهم فقال يا له لعنة الله بعرضنا وفي الله ولا نسبوا الذين يدعون من دون الله سبوا الله
 عندنا بغير علم وفي العادى عليهم في تفسير هذه الآية لا نسبهم قلانهم يسبوا عليكم وفي العادى
 من سبوا الله فقد سب الله وفي الله لعنة من سبك يا علي فقد سبني وفي سبني فقد سب الله
 وفي سب الله لعنة الله عليه وخبرنا في رجبهم وانتم في رجبهم واجبه لا يجوز تركه الا ان يخرج الغنم عليهم
 فمن ترك خبر خروجه فقد خرج من دين الله وفي دين الله ما به دخل الله ورسوله والائمة عليهم
 وسلم العادى عليهم من قول الله عز وجل ان اكرمكم عند الله اتقاكم قال اعلمكم بالتيقظ وقد اطلق
 اطلاق رسالات الكافرين في حال التيقظ وفي الله عز وجل لا يتخذ المؤمنون الكافرين اولياء من
 دون المؤمنين ومن يفعل ذلك فليس مني الا ان تنفوا منهم تقة وفي الله
 لا ينسبكم الله عن الذين لم يفتخروكم في الدين ولم يخرجوكم من دياركم ان تبوءهم دنسوا اليهم
 محمد العلي

بمحمد العلي بن ابي طالب من الذين فتخروكم في الدين واخرجوكم من دياركم واطاعوا اعداءكم
 ان تلوكم من بني نولكم في ذلك هم الظالمون وفي العادى عليهم في العادى في العادى في العادى
 في شئ من سبهم بال رب كيد ابراهيم وفي العادى في العادى في العادى في العادى في العادى
 بالبرائة ما دامت الامرة صبيبا وفي العادى في العادى في العادى في العادى في العادى في العادى
 في دوره عبادة وفي العادى في العادى في العادى في العادى في العادى في العادى في العادى
 الاول وفي العادى في العادى في العادى في العادى في العادى في العادى في العادى في العادى
 رتبة ولا تكونوا عبث شيئا وفي العادى في العادى في العادى في العادى في العادى في العادى
 وذكر الفقهاء عند العادى في العادى في العادى في العادى في العادى في العادى في العادى
 الفصل في الجدل الاستماع لم فقال لا وفي العادى في العادى في العادى في العادى في العادى في العادى
 فقد عبد الله وان كان الناطق عن النبي عبد الله في العادى في العادى في العادى في العادى في العادى
 واستمر اربعتهم العادى في العادى في العادى في العادى في العادى في العادى في العادى في العادى
 في هم الاسلام واعتقادنا في شئ واحد من امور الدين كاعتقادنا في شئ واحد
 في جميع امور الدين **باب الاعتقاد في آباء النبي صلى الله عليه وآله وسلم** اعتقادنا في آباء النبي صلى الله عليه وآله وسلم
 من آدم عليهم السلام الى ابي عبد الله وان باطل كان مسلما وائمة آمنة بنت وهب كانت سلمة وفي العادى في العادى

خرجت في الكفاح ولم افرج من سفاح من لدن آدم وقد روي ان عبد المطلب كان حجة وبالحال
 وصيته رضوان الله عليه **باب الاعتقاد في العترة** اعتقادنا في العترة انهم من آل الرسول
 وان سوادهم واجبة لان اجرة النبوة وفي الاله عز وجل لا يستحكم عليه امر الا المودة في القربى
 والعترة عليهم محبة لانها اوسى ما في ابرار الناس وطاعة لهم الا ما قد نتم لنا منهم وعبيد لهم
 ومصدقون لبعضهم على بعض واما الزكوة فانها تفضل لهم اليوم عوضا عن الحسنات فقد منعوا منه واعتقادنا
 في السبي منهم ان عبد ضعف العترة في المحسن منهم ان لا ضعف الثوار وبعضهم الكفار وبعض
 لقول النبي صلى الله عليه وآله من غلبني غلبت وبنات جعفر وعبد النبي ابي طالب بناتنا كبناتنا وفي الاعتقاد
 من خالف دين الله ونوا الى اعداء الله والادى او باى امة برائة منه واجبة كائنا من كان في ابي
 فبذلك ان وقال امير المؤمنين عليه السلام محمد الخليفة نواضعك في شريكك اشركك في شرف
 اباك وفي الاعتقاد عليه السلام لا يبر المؤمن عبيد احب الي من ولادته في من رسول الله
 من آل محمد فقال آل محمد في عرمهم رسول الله صلى الله عليه وآله وقال في العترة انهم من آل محمد
 وجعل في ذريتها النبوة والكنة فمنهم منته وكثير منهم في سقر ورسول الصادق عليه السلام
 عن قول العز وجل ثم ادرنا الكتاب الذين اصطفى من عباده فمنهم من لم ينفعه ومنهم من نفعه ومنهم
 سبني بالخيرات باذن الله فقال الله لم ينفعه من لا يوزن من الامم والمقصود العارفين بالحق

والابن

والابن بالخيرات باذن الله هو الامام وسئل اسمعيل اياه الصادق عليه السلام فقال ما حال المذنبين
 فقال عليه السلام ليس ينكح ولا ياتي اهل بيتك يعمل سواد الخيرة ولا يجدر من دون الله ولا يبر
 وفي الاله عز وجل الباقين في حديث طويل ليس من الله ومن اعدائه ان اهل البيت ان الله
 والكرمه عليه السلام لم ياتهم له واعلمهم بها عنه والله ما يتوزع العبد الا من عز وجل الا بالاطاعة ما مضى برائة
 من الله ولا يبر الله ولا يبر من الله كان له مطيعا لقول الله في ربه كان له عبيد لقول الله
 يكن المتوصل بولائنا بالاب والابن والابن بالاب والابن بالاب والابن بالاب والابن بالاب والابن بالاب
 وانت احكم اليكم في قال في نوع انه ليس من اهلك الله على غيره في فلا تسكن ما يسكن به علم
 انه اعطاك ان تكون من الجاهلين قال في رتبة اعوذ بك ان اسئلك ما ليس به علم والاعوذ
 وخرجه الى من الخسرين وسئل الصادق عليه السلام في يوم الجمعة من الزمان كذبوا على الله
 وجوههم مسودة اليه في جنهم مثوى للتكبر في قال في نوع انه الامم وليس بامم خبر وان كان علويا
 في طيب قال وان كان علويا في طيب وقال الصادق عليه السلام ليس ينكح ولا ياتي اهل بيتك
 فيقول في شئ المصطفى في الدين بسموه البرائة في خالفكم وجازة فابرأ الله وان كان
 علويا في طيب وقال الصادق عليه السلام لا يصح في امة عبد الله ان يسكن في محاشهم عبد الله في
 لبرئ منه برائة الله عز وجل منه **باب الاجابة المفسرة** اعتقادنا في الحديث المفسر انه الحكم في الجمل

مراد از بقا غیر است و مراد از فنا فنا است و فنا و بقا است در وقت کبر و در
خواب که در سوال آیا روح است داخل مجموع بدن است یا خارج از بدن است و عکس
دارد و باید اگر داخل باشد بر فرد از بدن داخل است یا نه و اگر خارج باشد خارج معنی دارد یا نه
در یکی می باشد و در یکی که بدن از آن رفته و در دیگری رسیده است هر دو بدن که
در دیگری رسیده است پس متعلق است و منفرد در بدن چه چیز است تفصیل بیان فرماید جواب
بدان ای مسئله که بودن روح مجرد در بدن مثل بودن معنی در الفاظ است داخل است نه مثل
جسمی در جسمی خارج است اما نه مثل فردی در جسمی داخل اما نه در خارج و اما نه در بدن مجرد است
در ملکات نیست زیرا که خاصیت بخود است و روح مادر است که بر دو قسم است فطری و کسبی
بنا بر باشد طبعی و در همه بدن چه شری در سواد حق و استخوان نیز سرایت دارد و قسم اول
که روح حیوانه استی باشد منقسم و متشعب شود بچند شعبه است فطری شری که روح استی باشد
در همه بدن چه شری سرایت دارد و غیر مثل بود و القدر فطری که یک شریعت مایه بر یک فطری است
در ایا هم مقصوره علی مادر و فطری شریعتی تفصیل دارد که کتبش از آنرا در ادیان
روح بنا بر فطری جان ملک بدن است بر سواد روح استی حیوانه و لیکن بالروح بدن متعلق است
در بدن روح حیوانه در روح فطری است و روح استی می باشد و هر یک لذت دانی از آن لذت عالم

و از آن

و است خود این عالم و نیز از احوال و شریعتی است و حیوانه شریعتی است
در بدن انسانی است در رسیدن لذت و لذت عالمه الجمله سوال و فنی که جناب حضرت عیسی و ادراک شریعت
بهشت داخل شدند در صورت جسم بانی بدن داخل شدند با اینکه روح مطهر از آن داخل شد
و بعضی عدل میفرمایند پیش از همه دنیا نوع پیش از جناب پیغمبر داخل بهشت خواهد شد پیش از
پیغمبر فطری نیست میفرماید جواب این را مسئله که داخل حضرت عیسی و ادراک شریعت
بهشت غیر سرشت میدن نورانی یعنی فانی مثالی در روح مطهر است و فطری میسر و محقق گردیده است
اما بعد از نورانی مثالی داخل بهشت مثالی در روح است و فطری داخل بهشت روحانی شده اند
بدن بدن عنصر لحمی فطری و جسمی داخل بهشت ملکوتی نورانی نمیتوان شد زیرا که این بدن فانی
است و بهشتی که این در داخل شده اند از عالم افرات است دنیا در افرات نیست
نمی شود پس عمر و این بجای است بانی سموات جسمانی در روحان هر دو می باشد و لیکن نه بانی
جسم فطری در روح حیوانه شریعتی بانی طبعی بر جسم نورانی در روح بانی فطری در روح فطری
بعضی از علمای دین است و مضافی به سبقت قول حضرت عیسی و ادراک شریعت
می باشد بانی که هر کوشش تواند شنید و هر کوشش فطری است که سبقت حضرت عیسی
در داخل بهشت عالم بزرگ و فانی می باشد و حضرت فانی عالم بانی می باشد و ادراک

در قول بیست و نهم یعنی ذرات کبری می باشد درستی عظیم در این معنی می باشد **سوال** ششمی
 سبب را در فواری می بیند و او گفتگو میکند آیا سبب بر خود می آید که این سبب در خواستگان شش
 و هفتادم یا بلند اند آیا صورت سبب همان سبب است که در خواست بر خود می آید یا اینکه عکس
 که در خواست بر خود می آید و سبب را در فواری می بیند و انکشت معنی را در میگیرند از احوالات
 مرکب خویش می بیند و در بعضی جزو خویش نشود و بعضی را در خویش می بیند و جواب حقیقت این
 سوال را نیز می توان از چنان حقیقت خواست که بعد از این مراد استنباط نمود و لهذا در اینجا تفصیل
 بکار است بر آنکه سبب اگر از بعد صفت نفوس فریب و کمال باشد البته می آید که بخواهد نفوس
 رفت و بگذارد اگر نه چنین باشد نفی و اثبات بعضی هر دو حق است و نه هر دو اشتباه در این سوال را
 از جواب سوال از حقیقت خواست بر خود می آید و نیز آن و غیر آن چنانکه نموده باشد و می توان استنباط
 نمود و در حق گفتن انکشت معنی تا باین غایت رسیدیم که بر شش بر خود معلوم هم نیست که جزو او
 سبب منحصر باشد یا اینکه انکشت معنی او را کسی بگوید سبب را هم نفی میکنند که مرده را در
 خواست و انکشت معنی او را بگردانند احوالات از او بر سبب خود گفتند و اما که این معنی متنی
 ندارد یا دارد و عقل حقیق مراد را عالم عند **سوال** هفتمی که عالم را می بیند و بیست و دو در این معنی
 خانه می بیند یا نه یعنی خانه شدن اینها هم معنی است که باطله معلوم می شود و اینها **جواب** این است که
 اگر مقصود

اگر مقصود از عالم در سوال دنیا باشد و بیست و دو در این معنی است و بیست و دو در این معنی است و بیست و دو
 از خانه شدن دنیا بیست و دو در این معنی است و بیست و دو در این معنی است و بیست و دو در این معنی است
 خانه می شود و اگر مقصود از عالم هر ما سور می بیند و بیست و دو در این معنی است و بیست و دو در این معنی است
 کل ما سور می بیند و بیست و دو در این معنی است و بیست و دو در این معنی است و بیست و دو در این معنی است
 بیست و دو در این معنی است و بیست و دو در این معنی است و بیست و دو در این معنی است و بیست و دو در این معنی است
 تا باین معنی که افوت در فرار و اثبات است منافی با **سوال** هفتمی که در این معنی است و بیست و دو در این معنی است
 حواریون میگویند اسم طایفه این حواریون بوده است آیا باعث کجاریون خط کردن با این
 چه خبر است **جواب** همان ای مسلمان که حواریون در اصل لغت بمعنی که زدن است یعنی کینه جابر
 و بی سبب را می بینند و از حرکت پاکیزه می آید و سبب دنیا می بیند و مراد از جمله حق بر آن اند که شیون
 و اولیا و اوصیا و حضرت عیسی را حواریون نامیده اند و این علت و سبب است که این که زدن
 بوده اند و شغل این در اصل کار زدن بوده است نه چنین است که این که زدن نامیده اند گفت که فرموده را
 یکیش خود پندار و دوم چهار و دهمی در چشم و گوشش می باشد گوشش خور و گوشش و دیگر گوشش
 کینی سخی را در دنیا بد گوشش بلکه مقصود از این تعبیر لطیفه منظور از این لغت شریفه اش که
 اثبات با تبشیر و انقیاد و تبعیت و اطاعت حضرت عیسی می باشد و در این معنی خود را از

چگونگی و نیز است تعلقات و سیئات مظهر است از آنکه خواطر عاقلی مظهر خویشی زنگی خلقت
 صفات و ذیل و عفا بدایه را بصیقل رساند و لغزات پر داخته بوده اند هم چنین بستنی
 چگونگی و تعلقات و غیره از خود غیر اشتغال در زنده بودن معروف میباشند علی ما در این
 اندر سئل لم سئل المواربون لما نزلوا البصر و ان الشیء فی الوجود اما عندنا لم
 که نوزاد مخلصی با انفسهم مخلصی لغیرهم من اوسیع الذنوب سوال محقق خود جواب چه خبر است
 و چه باعث میشود که بعضی جوابها را میبندند و بعضی را میبندند و بعضی را میبندند و بعضی را میبندند
 اینها را مصلحت لغیرینه جواب **جواب** این است که در کمال ان را باطنی میباشد که روح مجرد میباید بود
 و باطنی میباشد که تجسم در بدن و حسن میباید بود و معنی سید را در اینست که بقدر حسیه ظاهر و کمال
 فراتر از چشم و گوش و غیره نفسان مشغول و اشتغال دارد لهذا در آن موجود است
 عالم محسوس که عبارت از دنیا و بابت بوده باشد در حالت سید را در اینست که بقدر حسیه در اینجاست
 بعالم باطنی و موجود است در آن که عبارت از اخرویات بوده باشد بسیار ضعیف است و در آن
 ضعیف است و در اینجاست تجسم میباید بود و خواص **جواب** این است که بعضی را غذا از صفت میباید بود
 و متوجه دنیا که نیست محسوس میباشد در حواس ظاهر را از کمال در کمال محسوس است باز میباید بود
 و نفسان در اینجاست انوار الوت متوجه عالم باطنی که به برزخ مسمی است میگوید و در جهان قوه که

در اینست سوال

در حالت سید را در اینجاست مسمی است در حالت خواب سید به گوش و غیره از حواس عالم
 بر میگردد و در اینست که در حواس عالم سید را در اینست که در حواس عالم سید را در اینست که در حواس عالم
 که مطلق است ملک میباشد با صوری است که مطلق است ملک میباشد با صوری است که مطلق است ملک
 علم و یقین است هر چه الف مبتدا بعد از الف الف آن بر پنج صدف است و نیز در خارج میباید بود
 اثرش ظاهر میباید بود در زودی و در بر و متفاوت در زمین خواب ظاهر شدن و مطلق است
 مطلق است هر شرفی است که بسیار از امور دنیا در آخرت مطلق است فی جنت و دنیا با شرف است
 در آخرت میباشد لهذا در خوابی چند که بنیاست بول یا باطنی آلوده میباید بود و در سید را در اینست که
 میباید بود خوابی چند که میباید بود غوشتی که در دنیا باطنی میباید بود و در زودی بعین آنست که
 الامور مرهونه باقی اند و بنور خواب همانی نیز اثر میباید بود البته چنانچه در اجزاء و جزیان
 صادق است از اینها اولی بر اینست که در مشیطان چون سعدن صبر و کسب میباشد الف و جزیان
 پس مطابق واقع نخواهد بود لهذا اثر میباید بود مگر بنور و الکنی بسیار در سید را در اینست که
 بر سید الفانی میباید بود که علم و ادراکش مطابق واقع باشد ان هم با ادب و حواس ملک است
 خود مشیطان ندارد اگر چه ان الف و جزیان را بصیقل رساند و بالذات تفاوت از آنست که مشیطان است
 و سید را در اینست که بسیار هر که را اسرار حق آموختند مگر که در دانش و فقه و الهی معذور

خواهند بخشید سوال نیست و در حق حقیقی را چنانکه خلق کرده است و از الی ال موجود باشند
 یا نه باور نیست و خواهد افزود و جای معنی نیست و در حق الی کی چنانکه وجود و غنی خلق در
 روز اول شده است یا یوما خلق می شود یا بعد از این خلق خواهد شد و بر این مثل آن
 لذت الحور و شراب و خوار و مغرور و نازل و ناسل و مانند اینها است یا نه و این مورد اند
 یا در برابر این فاش شدن است یا نه جواب این است که هر چیزی را از ممکنات و محالها
 مخلوقات حقیقی می باشد و مثالی که با غیره در مظهر و مراد می باشد مثلاً ذات و ماهیت آن را
 حقیقه کلیه می باشد که عقل باشد و مثال جزئی می باشد مثل زید و عمرو و غیرهم و مظهر و مرآت
 مثل آینه و سرب و آب و غیره آب پس در ک این مقدمه بود که این سخن را
 هر کوشی نمیتواند شنید و این معنی را هر ذهنی نمیتواند فهمید و لیکن بناچار بر سبیل خفایا
 او را میباید بداند که نشانه این آب سبزه که در آینه برآورد و بعد برآورد و بعد از حقیقت نیست
 روح عالم است و مثال شخصی کلی و عرض اعظم است و زین آن که کسی سقفش عرض است
 و مانند خرب و ملک هر دو را بر آن معنی دارد و این معنی را شرعاً افراد مؤمنین از همه است و بعضی
 از قطعات و امکان طبعه و بعضی از زین و غیر زین که در دست بالا بنا می باشد پس بنا
 بعضی از معانی از اول خلق شده است و از الی ال موجود می باشد و بعضی از معانی شایسته
 یوما خلق

یوما خلق شده و می شود و روز قیامت که همه نیست در انوقت خلق شده و جمع می شوند و می باید
 دانست که اصل نیست از عالم آخرت می باشد و من بعد و ملک هر دو را بر این سخن نیست و بنا می باشد
 پس نیست اصل عبارت از باطن نیست عرش و کرسی یا بر بنشهای دنیا و می باشد
 و ملک در دنیا ندارد و علی نیست و بنا ملک نمیتواند داشت و هر یک که ملک دارد مثل زید
 همان ملک آن او است و حور و غنی که مناجیح اعمال افراد آن باشد به سنور نیست این
 یوما خلق شده و می شود و بنام نیست کبری و این حور و غنی از عالم آخرت می باشد
 و الحور و شراب و غیره از لذات دنیا و ناسل از برای این نیست و بنام نیست
 همان فناء و بقا را که آخرت است که سابق است و بافت اما در حق نیز حقیقه او بعد از حقیقت
 و مثال شخصی کلی آن هفت طیفه سبع سموات که در کنت کرسی واقع است و مانند خرب
 و ملک هر شش فاق و بی رویش و کفار و غیره معنی دارد و این شرعاً می باشد و سابق را
 بقا پس نیست است و لیکن سموات سبع و غیرش نیست و بقا و سعد نیست است
 و در حق می باشد نیست و بقا و حق سوال در دعا گیر است که آنی و مولار اهری
 علی حکم نیست و بی نفسی که امر نفس فیه و زین و غیره بنا امور و اسعیر
 مع ذلک الفقه فقه و زین با هر معنی که ذلک بعضی حدود است و خلاف بعضی او است

فلک المذی فی جمیع ذلک ولا حجت فی جبر علی نفس ذلک و از منی حکمت و بدو حکم خدا
جابر کردی بر من حکمی را که بپوشی کردم نفس خود را و بدار کرد در آن از نفس تو از این دعا معلوم
میشود که هر چه شود خواه در کینه هم باشد خدا بار خواهد کرد جواب بیا به دانت که حق را برون
آدمی در افعال ارادی خود از بدلیت است چنانکه بر زبان بشی در این مقام گفتار نموده
که حرکت دست شخص افندی بر دست حرکت دست شخص صحیح که بعضی افندی گفتار باشد
در نظر مویثه رفت دست بر نفس که با اختیار هر کس اولی را اضطرار میداند علامت میکنند
دانه را اختیار رسیده اند و اختیار مقرر در قبول و قبیح نفسی میباید پس می بود
آدمی در افعال اختیاری ارادی خویش از غایت ظهور آورده حقا مانده است و قفوه
اولی نیست که امر بر علی حکم است و نفس جبر است که حکم خدا لازم آورده
و میتوانست که در آن حکم اجابت را بیک کرده باشد و میتوانست که اجابت
و اعی هواد شیطان را نموده باشد و می گفت خود را از ترس برین در بریدن دشمنی
نموده و بکنایه ضعیف شد بخور که خواه دشمنی بود و متابعت خواهمش خود با اختیار نموده اما
فقیرانه بگوید و سجده علی ذلک القضا یعنی بدار کرد دشمنی را بر این معنی خواهش
و در جبریدن از دشمنی خود نفس و قدر خدا است ظاهر از همه فقره تا به اما در دفع افعال
الجمعه است

بکنده و است اما اول پس چون در الحقیقت در اختیار است نه جبر و نفس بر این طریقی اراده
و اختیار بر شخص بنده نفس و قدر نفسیه اسباب مینماید بعد از آنکه مباحث بر این بارسل
در اراده طریق صواب حفظ و بیان جبر و شر را از نمودن بجزایات و منی نمودن از شر و این است
انام حجت نمود و بمواعظ و تفصیح بکنید و بپوشید پس در این صورت که نفس و قضا و قدر است
بر وفقی از نفس را اراده و اختیار بنده است عدت نموده در جبهه اسباب بر غیر استعداد است
بنده جابر شده باشند و اگر صرف بنده را از معصیت نفس و قدر و نفس را بدو را مقهور و
مضطر باشد بر صواب اختیار از حفظ کرده باشد با اینکه مکلف مختار است منافی است
و اما تا بیا به دانت که نفس و قدر و نفسیه اسباب است که بوسیده آنگاه بنده
مصدر افعال و اعمال جزایات ارادی تواند شد و مقصد بذات از این نفس و قدر و نفسیه
نفسیه اسباب یکسان جزایات اگر بنده با اختیار در اراده خود با غوازشی صرف اختیار در راه
معصیت کرده باشد لازم نمی آید که نفس و قدر را عانت برانم کرده باشند یا نفس نفسی است
افق نموده که بره و مرغی از قید شوند که خدا را ن شده باشند و از درجه تا ز که بهیشت
بره و مرغی بر وجه رضوان از بنده کی و خدا نیت سبب رسیده باشند حال که بنده بره و مرغ را
سبب در دیوادی موسی و در موضع شش در غیر موضع کار بنده است و نفس و قدر و نفسیه گفته اند

بره و مرغ را در آن ره کشی که این رسنه آفرید جز جانی حکم باشد و بکشد به نازی
 مستی بازار پس عده نقد در کنه مساعده بالعرض است نه بالذات نقد اشتقاق
 چاه نمود که کاروان است و دارند و میوشند نه آنکه بوسیله چاه چند از نه پس کار نقد
 بالذات است و بالقیض غیر است بالعرض و بالی ز سر است و بالذات رقیب لغف و بالعرض رقیب
 بغض العبد و انانیت لا فو نه علامه بقر مجلسی طایفه در حاشیه کن بر ادالمعاد در نزد
 این فخره ثابت نوشته است باین عبارت که بارش به مراد آن باشد که حذر از مصیبت
 مفکر کرده باشد که مراد این را خود بخوار و در صرف غرضی از مصیبت نکند و غیر این طایفه
 اگر چه عالی توجه بنیاید اما بدان طایفه بسیار است که فدا نه در کار خواند عشق از کفر
 ناکر است آتش که را بوزد اگر بولبت باشد اگر چه این سخن موافق مذاق آفریده
 نیست اما مال سنی آفرند در نزد مال بنی همین است یک نکته از این دفتر گفتیم همین
 از این مضمون خبر شویم نوید که میانه مانده کردون لغز است از زمین تا آسمان است
 سوال مراد از ذی لبثی چه میباشد و ممکن میخیزد بر لبثی است نه و کی باشد
 و فنی که روح از این بدن مفارقت میکند و فنی لغز لبثی علامه میگردد و فنی لبثی
 مثل و مانند این بدن است باین هم نشی است یا در این بدن و بعد از وفات آن
 این فخره

روح بقای لبثی مغذی میشود با بدن اگر فانی لبثی مغذی نباشد نفی شود چه چهر است هر چه لذت
 و کنه کرده است این بدن اصل کرده است و این حکم موقوف میشود در آن در ضیانت باین بدن
 موقوف میشود و اصل لبثی میشود و لبثی برای سخنران دانسته علیهم هم بود و بانه الله را محضاً
 جواب **سپاس** آنکه مراد از ذی لبثی روح فخره میباشد که است ره بدن رفت و آن خیال
 بالفعل و عقداست بالقوه یعنی علت و در شریعت روح فخره نمیدهد و در لبثی است ره رفت که
 خیال و بیدار در عینت توجه نفس برین ضعیف میباشد اما در نفس الامر عالم فخره از عالم دنیا جدا
 دنیا نزد در دغدغه را و است و او فرمان فرما است پس واضح است که او فخره میباشد در بخور
 ظاهر شد که فانی لبثی بالفعل موجود است چون از عالم افرت میباشد پس در این عالم ممکن
 ندارد زیرا که هر چه در این عالم ممکن دارد از دنیا میباشد نه از افرت و در نزد مغز رفت روح از
 محضه میشود و لغز لبثی نه آنکه علامه بنمود و تازه بهم رسیده باشد که چه کتب را اخبار
 و آن را صاحب شریعت در این مضمون بگوید که لغز لبثی در دو بدن سبب علامه خلاف در این مضمون بگوید
 و در نه اما در واقع لغز لبثی سبب اجابت نیست و علمای این جمیع این اخبار کرده اند و جواب باین
 است ره رفت و اینکه فانی لبثی مانند این بدن است نه در بعضی از افراد بشر است و در بعضی
 زیرا که افراد بشر همه در عالم صورت و حسن و قبح بنیاید اما کمال این انواع مختلف میشوند بعضی

جواب شد نفس او را خلق کرده است از او خلق همه بشمار کرده است و این مراد است از آیه قل الروح من امر رقی دان حقیقت پیغمبر قائم او میباید بعد از آنست که ذات و حقیقت ذات خدا میباشند
ایکجه جنابش را خلق کرده است قل الروح من امر رقی معنی نه این است که بعضی نمیده اند که بغیر ایشان
نمیخوانند نمیدانند و فهم نمیخوانی نمیدانند بلکه مراد اینست که از عالم امر است نه عالم خلق یعنی عالم عقلی است
نه عالم نفس و جسمانی باینکه حقیقت همه ایشان را خدا میباید پس والسلام سؤال بعد از مردن آن
اگر سنوید عذاب یکشنبه یا نه عذاب یکشنبه یا بغیر از آنش قسم عذاب یکشنبه بغیر از سوال قبر کثیر
و سکر از او یکشنبه یعنی هر که در دنیا که در خواب بود است صاحب جمیع را میبندند باج کل در قبور
بازخواست میشود جواب هر آن است که بعد از مردن آن در قبور صورتی عالم بر رخ اگر منصب
عذاب یکشنبه در عینم بر رخ مانند بر موت و غیره عالم را درین اشترک عذاب یکشنبه در قبور است که
در عینم عذاب یکشنبه بود و آنچه از شرعین ظاهر معلوم میشود آنست که صاحب یکشنبه در قبور است که هر خواهد بود
و همه سوالات در مناقق و مواخذهات وی سخت در بر رخ نخواهد شد و دلیل عقلی نیز میضد همین است
سؤال در حدیث است که بشمع پیغمبر خدا صلی الله علیه و آله و سلم از جناب احدین استند عالم نموده اند
منخواهم بر نه مؤمن را در رکعه نوبتیم تا بدانیم جناب پیغمبر فرموده اند که مؤمن بعد از فراغ غسل بنواغسل در آب
من نور جبهه بمرئیه که او را دوست میدارم و چون دوست داشتم که کشتن او یکبار میباید شود و چشم

او بگویم که با وی چند دوست اویم که باین کار میسند و هر چندی در جمیع اعضا و در هیچ عضو اقتدر نرودند
 مانند نرود که در خضر روح بنده نمون دارم که او هر گز را بنخواهد و من آنزده کی او را بنخواهم و در علم اسم
 لغنه مانند دوستی شئی انانی علیه کز در خضر روح عبد الوکله بکره الموت و اگر که ساخته
 از این صریح است خضر بنده میزود اول آنکه نرود و کجا احوال را از منفه مخفی است و نماند معنی حلول
 و انانی و فیه میزود و انانی آنکه نمون باشد که خدا او را دوست دارد چرا که با بد از موت مکره باشد
 و خدا خواهد که با دقایق است کند و او نخواهد پس نمونی بنموند و انانی دارد با این صریح است جهت
 لغنه و انانی لغنه جواب بعضی از این مطلب که در این صریح است معنی صریح است حقیقت آنکه
 از اسرار غمزه این دو اول است اگر کسی نمونی موعین مانی با دایر بول خدا و انانی این
 صریح است غمزه یعنی واقف از این را از کرده باشد تا چون در برابر نمیشد هر گز اسرار کار
 او نموند مکر و نرود انانی او نموند اگر این خضر برضی حال را بگوید بگوید باشد و از غمزه انانی
 برز که ان خوشه چینی کرده باشد چون موزان از خان احسان سلیمان خورده بیزه برداشته
 و خیزه نموده باشد موزان بر این نمیداند که در بطنی انانی نگذارد برسم با مضر حاضر مفضل
 صریح است که در اندیشه باشد لیکن بر مقتضای آنکه در خوانه هر چه باشد و میدان هر که باشد
 با مقتضای او یا بنوعی ریک فخرت باطله حکم انانی مضر عقول نموند بسیار که خدا و اول است

در مقامات صوفیان باب هفتم در علمای چند که فشری یاد کرده است **باب هفتم** در این باب
 اهرست در حق این عظیم علم گفته اند **باب نهم** در مقامات اصحاب علم از فرق اسلام
 که ایشان را شنیده خوانند **باب دهم** در دانش حق از باطل **باب یازدهم** در ذکر افتخار
 اهل بیت **باب بیست و دوم** در حکایت فداک **باب بیست و سوم** در احادیث موضوعه و راکنی
 آن **باب بیست و چهارم** در فضیلت بزرگ **باب بیست و پنجم** در حکایت ابراهیم **باب بیست و ششم**
 در ذکر چند مسئله از علمیه که در حق نقلی و فنی (در علم است) آید در مقام
 آن و استغفار میکنند از سواد خطای که در این کتاب افتد آن **باب بیست و هفتم** در ذکر مقامات
 در ذکر مقامات فلاسفه و برادران این از اشیای که بگویم و طبع و غیرهم بدانکه فلاسفه عالم را باین
 گویند و نقلی و فنی را کنند و صانع را علت اولی خوانند و گویند عالم معلول علت اولی است و هر دو
 بهم بودند چنانکه فرض آید و بر آن و گویند اول چیز را که از علت پیدا آمد عقل بود و او بجز آن بودیم است
 از علت اولی در عدد و در قدر و در اثر عقل و عقل فعال خوانند و گویند این آن عقل است که در خدای
 قدم خوانند و ثانی در نفس چون تا غیر فایده است در لوح و گویند نفس آن لوح است که در خدای یاد کرده
 شده و نفس را هم خوانند در عدد و گویند عقل جزو است که با آن نیک از بد و نفع از ضرر جانند
 و خفته است از فواید نفس که گویند عقل سانی است و حرکت میکند و نفس در عقل است و
 همیشه متحرک و عقل چون خواهد که علم علت اولی بیاید متحرک شود و گویند در عالم عقل چون متحرک
 علت اولی بود بواسطه عقل و علت اولی رسد و اندک عقل معلول وی است و جز این هیچ نداند و گویند

عقل و گویند

و گویند عقل چنانکه است بچنانکه وی است زیرا که کمال شناسد و هر چنانچه جاهل است آنچه در زیر وی است
 و در این باب نفس خود را بر زبان شناسد که عقل در او گویند هر چه زیر فلک قرار است معلول طالع است
 و طالع معلول نفس و نفس معلول عقل و عقل معلول علت اولی و بعضی از این گویند زمان محیط جبرائی
 زمان باشد و نفس محیط زمان است و عقل محیط نفس و علت اولی محیط عقل و بعضی علت اولی که از
 صانع خوانند بگرد مجله موجودات در آمده است و گویند دانش بر عقلی بذات خود نفس وی
 و گویند عالم و عدم هر است یک ذات است و علت اولی را جز از این هیچ نیست و بجز نیست
 و گویند علت اولی را ذاتی باشد از هر آنکه ذات خود را میدرک است و عقل را با درک او
 لغت کمتر از آن باشد و گویند که اگر چه بالا را این است پسند و علت اولی را مبتدع و علت
 که با آن افلاک نام و دائم است و این زنده اند و غیر در این روایت و بعد از این جاست
 و گویند فشری فاعل عالم ارضی است و بر او است بقوی که در وی است از علت اولی و گویند که
 که اگر چه این ذات عقل اند و گویند آقا بجهت که اگر چه شنید و شنوند آنچه در زیر این است و گویند
 زمین محسوس و در شنود و شنید و آتش که هر چه باین مانده و گویند از عقل مجرد عقل دریم و فلک
 هم پیدا آمد و از عقل دریم عقل سیم و فلک ثابت و از عقل سیم عقل چهارم و فلک زحل و از عقل
 چهارم عقل پنجم و فلک مشتری و از عقل پنجم عقل ششم و فلک مریخ و از عقل ششم عقل هفتم و فلک کس

و از عقل هفتم عقل هشتم و فکرت زهره و از عقل هشتم عقل نهم و فکرت عطارد و از عقل نهم عقل دهم و فکرت
 قمر پس عقل ده بود و افلاک که بود بعضی این عقول مجرده را بهیولی خوانند و گویند جمله از اولی اند به آنکه در باب
 فلاسفه مختلف است و بعضی افواش آن مستفاد افلاکون گویند و معنی عقل است و بالای او هیچ
 و بعضی قدیم است و انفعال میکنند بعضی بجز از تنزیهی برود و بعضی از آن کردن وی با در موافقت
 و در سطح گویند بالای عقل خبر است و در اصیدا اولی سبب است خوانند و گویند آن مبدأ اول یعنی کمال
 زیرا که عاقل ذات خود است و بدان مشغول است و گویند جوهر قدیم است و از مبدأ اول یعنی قوت کبریا
 چنانچه در صورت دردی صورت ندیده علم و ارادت و مبدأ اول مانند نورانی باله آفتاب و ابوالنضر
 قریب به گویند که آن قرآن فلاسفه است که در علم تغییر و تبدل و منقطع و مشغول و معبودی
 ندارد بلکه انتقال است مثل آنکه مردی در بر نشسته بود و در سنجو نایب چون بافتاب نشیند
 رویش زشت مردی است و آنچه بنگرند و در طیسوس و قور از صحرای و قوون العیور و افلاکون
 البطلی الحکماء گویند در عالم خبر نیست الا آنچه بخشیم پسند و بگوشت شوند و هیچ عقل و حرکت و فساد
 و در آن تغییر نیست الا آنکه فعل و متحرکی پسند و تغییر و دوالی با هم افلاکون فیله و زبان وی گویند
 که علت اول یعنی راز نفس خود با فرید و هر موجودی هم خانی باشد و هم خونی اما آنکه نام تر باشد

بر آنکه

افلاکون گویند

در سطح گویند

ابوالنضر گویند

و افلاکون فیله

عقلیت

عقلیت اولی تر بود بر ربوبیت و قور هم از آن که گویند عالم یک اصل بود و بعضی قدیم آن صفت
 نخستینی بود و از آن صفت این شکل حرکت برید آمد و قور گویند جبه بود آن جبه که گفته شد و این
 اختلاف جز از شکله برید آمد و قور گویند در ازل عالم را هیچ کیفیت و اغراض نبود بعد از آن متحرک شد
 و بعد حرکت میکرد و در آن حرکات این عالم برید آمد تا به شکل و غورث و سقراط گویند است
 قدیم است و صفاتش حرکت و قور از مستفیدین این مثل در سطح طایس و در طیس و طیس و طیس
 و از من قریب ابوعلی سینا و ابونصر را به گویند که عالم قدیم است بذات و صفاتش بذات و اصلی
 بهیولی گویند اصل عالم قدیم است و در کیش حرکت و قور گویند افلاکون و در سطح طایس سقراط عالم را
 قدیم گویند و اعناد در این نیست بلکه فعل اول در است ابونصر را به گویند صانع عقل و نفس است و بعضی
 مجرد از ماده و غنی و غریز او بذات خویش مانند عشق و غری با باشد بذات و گویند صانع هم عقل است
 و هم عقل است و هم معقول و گویند عالم است لطیبات و جواهر است بخیریت و از این علم کمالی خواهد
 که در آن است بباد و بعد جز از افلاک صیوانت خواهد بود بعضی گویند هر چه بی پسند از آثار عالم خبر و است
 و هر چه تصور کنیم بطنق یا بنظر آن کمالی است و گویند آنچه از علت اولی حاصل شود خبر در آن باشد و آنچه فیلسفه

قور گویند

قور گویند

نیم سبب

مشغول
اصی بهیولی

و منطقی حاصل شود و اما اگر غلط است گویند که با هر عقلی جز از نفس خود هیچ دیگر ندارند الا ابو علی سینا و اتباع وی که
گویند نفس خود دارند و از آن غیر از گویند با هر نفسی که جوهر بسیط است یعنی او را اما نیست و حقیقت نیست
اصافت آن آن توان کرد بلکه بود و بود و بعضی است و بود و اما اینها نیز که نیست است اشکال
اما جابا لیسوس و بطلمیوس و طبیعتیان و منند سینا همه تقریبی نفس را نفس گویند و گویند ما فرع بر مفسد جبریم
و بعضی از مخرج و او را از نفسی و نفسی از آدمی همیشه نفسی بود و بعضی باشد و گویند چون اخلاط در نفس آدمی صفاتی
شود غشیل او خوش باشد چون تغییر در اخلاط بد بد آید غشیل صورت خوشی که در منند سینا گویند
حرکت اخلاط را می بود و آن طبیعت است نه را در گویند نیز اخلاط را که در طبیعت بودند و غشیل
و بعضی گویند آن را نیز اثر در همه چیز است بطبع مانند اثر انش در اینهم که ابل روایت کند از بعضی از اینان
که فلک مانند دایره است و جز معدود است زیاده و نقصان چیزی چون یکی کف شود یکی میزد شود و
نفس آنکه نفس شود عقل کند بود و دیگر هم مانند می باشد که گویند در آن روح و نفس را که غلط است گویند روح
صورت است و من است آن دل بود و روح بطبعی نفس را و من است آن میگرد و اما غلط است این گویند روح
قدیم است و بعضی گویند حرکت است اما چون از نفس منفرد کند باقی مانند گویند عبارت از معادن
آن بود که ارواح موجود خود رسد و اگر این را حال نیک بود و نیز ابد است خوانده و اگر آن را قبیله بود آن را

دو نوع گویند اگر گویند معنی بهشت و دو نوع که در زمان آمده است و گویند خدا را حق میگویند باید ارجحی الی
ریک است را اینست مرصفت ان باشد که روح بعضی اول است و گویند ثواب بود که بود یکی روحانی و یکی
نظر بود و بعالم ملکوت بچشم غفل و دیگری حسنه و ان لذت و راحتی است که لغتی کج و در دو عبادت
دو نوع بود یکی روحانی و ان دوری بود از ملکوت و دیگر حسانی چون حرارت و برودت و گویند حسنه را
معامل است چون روح از حق مغایرت کند اگر او را افعال معصیه باشد و در کجی از او بگوید از رسیده
بعضی چون در او از ان لذتی باشد و این معنی را اینست خوانند و اگر نفس شیر و در جود بود چون
از حسد جدا شود و غصه عقل اول کند چون بگریه اثر رسد و در زیر آن مانند و شنوند که غصه ملکوت
نه بعضی رسد و اگر از غلبه مغوی باشد از کرم مغذ شود و اگر از غلبه شل باشد از زهر مغذ شود
پس معنی غذا از زهر بر این باشد و گویند معنی سعادت آن بود که روح با عالم علوی رسد و نجات
ان بود که در عالم خلقت بنده مغوی از ان حق گویند سعادت نفس آن بود که جوهرش کمال رسد
و کمال جوهر و دانش علوم و ترک حرص و ششون کردن است و بهترین غذا مسقه خدا لم به عالمی
شما سخن شنید و بعضی گویند نفس نفس گفته اقا بنش ان حسد که از وی پدید آمده باشد
و نفس خبیثه نیز شود و نفس بر شتر و گویند نفس استحال فکر کند مادام که حسد باشد و چون بعالم
عقل رسد فکر کند و تفکر در حسد باشد تا غلبه بود و فکر و چون بعالم علوی رسد غلبه بود و تفکر
بعضی امور است و گویند نفس چون در حسد باشد قابل تجزیه باشد بعضی مذات چنانکه گویند

مطیع این نشی و گویند رسولان اگر چه حکما بودند در خوار و این جزو عقول است که از حکم را بگویند
 زیرا که این ترک حکم درایت کرده بود و در رسول نه گویند سرگردان خلق و اگر این همه از اینها
 در سل بود اگر این جهاد درایت دولت نه باشند و خلق را بجا می ماند باشند از این و از
 این کمتر بود و گویند که نام ران برده است که چون فرزند از او جدا شد که اگر از بیت او بگریزد و او را بکند
 خواند باید رفت اگر چه بداند که شغل کوی که این فرزند خود را در او گوید خواستیم بدین هیچ حال نباشد
 و اگر فضاخ و کفران ملائمتی جمله را باو کنم بعد طواری نام شود بدین خوار و خاضع اگر چه این
 اتفاق که در کتب است از اختلاف است در خدمت عالم از آن که گویند عالم قدیم است نوم گویند نیست یعنی
 سیر و دلد و چهار رجب به بر او گذرد حیوان بر بیاید بلکه ابتدا بکشد و گویند و از زده هزار سال
 شمس هم می بود از این هیچ حاصل نبود و بر او هر چه آتش است و یک شعله میانی حاصل نشود و هزار
 سال نیز قسم شود و در خوار و خاضع است و در خدمت هیچ حاصل نشود و بر او هر چه آتش است و یک شعله میانی حاصل نشود و هزار
 و شش و هشت هزار سال هم جزا بود چون رسیده بود به طبعیت پیدا شد که در وقت که در سر و خشک و در کرم
 نباتات پیدا شد و چون دور سر بران رسید که آن سر در آنست چهار طبعیت نام شد حیوان پیدا شد
 پس شمس سر بران هفت هزار سال بود و هفت شماره در این سه دور باقی شمس بگذرد و هزار سال اول
 راجع شمس و در شمس هم چنان باقی رسد و هزار سال آخر شمس فرو برد و گویند چون این دور تمام شود عالم
 خراب شود و دور اسد و سهند و میزان هیچ حیوان نباشد و چون دور جعفر رسد حیوان پیدا شد

گویند
قدیم

و نام

و نام چنین باشد و در برج آتشی و در هر برج بود و در برج موافق نباتات پیدا شد و در شمس برج
 حیوان پس بقول این که در سی هزار سال عالم فراگیر شد و بعد از آن هفت هزار سال آب و آن بود و هفت
 برجی نیز پیش شد و هر که که خراب شد آب به برج مسکون بگریزد و چون آب و آن شود معهود در آن برج بود
 آب است آن فصل که در هفت و نور از این که گویند که در خلق سیر اوجات دارد و در آن دوره هفت بعضی
 گویند در هفت و چهار هزار سال تمام شود و اوجات و بعضی گویند بیسی و شش هزار سال تمام شود و از این
 هر که که اوج این مثل نقل کند بنشیند و دیگر عبارت نقل کند از رجب و بعضی چنین باشد و این که
 گویند عالم را آخر است سه فرقه اند فرقه اول اوصی هستند و گفته اند مدت ایام عالم چهار هزار و
 سیصد و هشت هزار سال شمس شد فرقه دوم از این که گویند مدت ایام عالم چهار طواری است
 و هر طواری چهار کور و هر کور چهار دور و هر دوری چهار هزار سال که مجموع این سیصد و هشت هزار
 سال باشد فرقه سیم از این که گویند مدت ایام دنیا سیصد و شصت هزار سال شد و این را
 بجهاد قسم کنند بعد از فصل سال هر قسمی را طوری نام کنند و هر طوری را به قسم کنند چنانکه هر قسمی
 ماه است و از آن که نام کنند و هر کور را به قسم کنند بعد از روز و آن را دور خوانند و هر دور را به دور
 قسم کنند بعد از آن و از آن که خوانند و هر یک از خلافت و منجینی و مسلمانان الله را آن کنند که در
 عمر در آن باشد مثل هزار سال و دو هزار سال و از آن که به طبع گویند غایت عمر صد و هشت سال
 باشد و از آن پیش صورت باشد و بداند که بیست و هفت سال است و آن الله را صانع است

و ندیم که او چون درست شود که عالم حرکت است لابد باید که در آن حرکتی باشد و آن صانع باشد و چون
 قلم عالم باطل شد مقلات این باطل بود و دلیل بر صحت این بر وجهی مختصر است که جسم اگر چه بیرون بود
 در ازل ساکن باشد با متحرک و هر دو باطل است پس عالم قدیم باشد و دلیل بر آنکه اگر جسم قدیم
 بود با متحرک بود و ساکن آنکه جسم را از حرکت بگرداند و چون در آن حرکت بود ساکن و اگر در جزی فرار بخرد
 متحرک بود و عظام از دو وجه جسم برای آن دو قسمند از آنکه پس لازم باشد که جسم ساکن بود با متحرک
 زیرا که در وسط نیست بین سکون و حرکت و حرکت جسم در ازل ساکن بود زیرا که او را حرکتی نداشت
 ازلی است پس جسم در ازل ساکن نبود و بدین در ازل متحرک بود زیرا که حرکت عبارت بود از
 نقل از محله ای به محله ای پس حرکت بسوق باشد بجز در وجه بین حرکت و سکون و سکون عالم را پس لازم بود که
 جسم حرکتی باشد از بدین جهت که ساکن نیست و حرکت و سکون هر دو حرکت است پس لازم
 شود که جسم حرکتی بود و نیز چون حرکت است سکون حاصل شده حرکت نیست اگر
 حرکت و سکون قدیم بودند و عدم برایشان بود و چون اینقدر است شد اعمی حدوث جسم ثابت
 لازم آید که عالم را صانع قادر می باشد و مفضل حکم از او است و از این دلیل روشن شد و
 مقلات ملاحظه و جمله و هر آن و اینقدر گفت است و این موضع الصراف کفیه انشا الله و بعد
 در مقلات است محسوس و کیشش آنکه بدانکه همه محسوس است که عالم را دو صانع است برزدان و اهری
 برزدان خدا را گویند و اهری شیطان را و چون بر این عالم میفرماید اندیشه بر چه گفت مباد که مرا

جسم
دلیل بر صحت

مقلات محسوس

خدا بر شد که عودی نه باشد شیطان از فکر در بر آید و بعضی دیگر گویند برزدان شما بود او را وحشی
 بر آید فکر بگوید اهری از او پیدا شد و اهری برزدان عالم بود از سواد فکر که برزدان را دید و در
 و منزلت او حسد برد و شرف و در وی بر آید برزدان ملائکه پیوسته نشکر وی باشند و خود را بشکر
 با اهری جنگ کرد و جنگ بین این دراز کشید و چون برزدان توانست منع اهری کردن با یکدیگر
 صلح کردند و شمشیر پیش فرمیدند و بعضی گویند پیش ملائکه نهادند بشکر ملائکه صحتی معنی اهری در عالم
 باشد و بشکر از انقضای مدت هر کدام که عهد بکشند و را بشمشیر خود بکشند و چون مدت بگذرد
 اهری از عالم بیرون رود و چون در بیرون خود عالم غیر محسوس بود و شرف و دنیا نماند و بعضی از این
 گویند برزدان و اهری هر دو جسم اند و بعضی گویند اهری جسم نیست لیکن برزدان جسم است و گویند برزدان
 معلوم است بر ضرر و شرر نتواند کردن و اهری معلوم است بشکر و غیر نتواند کرد و هر دو صفت از برزدان
 حاصل شود و هر چه شکر است از اهری نیز که گویند با اهری و مویات نماند و اگر در جزی که آن
 قطع است از اهری حاصل شود و این باطل زیرا که فکر و شک نزد این همه شکی نیست و در عالم ان از
 برزدان حاصل شد و زردشت نبی موسی و ادب با او بود و در آن راسخ داشت و حال او را آنکه بود
 علم نجوم و طب و هر آنی بیگ دانشی در زیرین خواند با صفت و نقفات چند را در آنجا قیام کرد
 بعد از آن نبی خود را بخود آورد و پس خود را گفت چون نبی خود را امر دس از قبری در جنب همان نبی
 بکن و چنان کن که من آن سردار را و او نامید پس زردشت نبی خود را بگفت نماند و پسش آورد و در

جمله از آنکه

صورت

و در سجده و کوبیدن چهار زن پیغمبر بودند و هر یک موسی و هارون و یونس و عیسی و موسی گفت
 این و شش زن هرگز منوح نکرد و در قوم سیم که این را عیسوی خوانند کوبیدند شش شریف جابر بود و عقیلا و
 و محمد رسول بود اما در باور نیست و ندانند بر سر ایشان و بنفوس اندک باشند هر آنکه از همه ملت بود
 بیشتر و شش زن نامی باشند و این کوبیدند که هر آنکه میگرد و سجود در سجرات بعزت سکون و آسایش
 ببرد و بود و این معجزه کوبید را سبب است که خوانند و این گفتی باز این معجزه که موسی چون کوبه
 طور سبب رفت بمنجات و درون را این قوم بخت و درون بر سر بود چون وعده از کسی بکشد
 و بچهل رسیده و هزار بر سر بل کوبیدند و قول درون قبول کردند و چون موسی را آمد
 و این را علامت کرد خوانند که کوبیدند و نوبت این آن بود که کوبیدند و این شش زن در
 و چون است هزار کشته شدند و هر یک از آن کوبیدند که نوبت این قبول است دیگر چون درون
 و این است موسی او را دفن کرد و پیش قوم آمد او را مصدقند و گفتند که او را
 کشته نارس است از آن نوبت موسی می کرد و درون زنده شد و گفت خدا را بپایند
 و موسی می گفت و قضا می نمود و این بسیار است یکی آنکه کوبیدند و هر که از او بپایند شد
 او را بزنند کشته و اگر خواهر در پیری باشد و کف حش در دست نباشد و بعضی از اینها
 آنکه کشته و پیش این مرد و آنکه طلاق زن خود به پیش فنی فنی در کس عدد زن آن

درست

فرستند و کوبیدند و هر که طلاق داد اگر زن پیش از سه روز باز کرد و طلاق دفع شود اگر بعد از سه
 روز باز کرد و طلاق دفع شود و هر که زن این کوبیدند که پیش از این هر که طلاق دفع شد هر که زن
 او را بزنند کشته و مر این یعنی نیست اما امکان دارد که راست باشد اما نزد این کوبیدند چون حضرت
 عیسی را بپایند بر دند نهاد و بعضی دو و دو فرزند بجمع و بعضی را که فرخواستند به آنکه بپایند و کوبیدند
 جوهر است از سه افنوم و این افنوم را یکی افنوم و یکی کوبیدند و این دیگر را افنوم و این کلمه است
 و سیم را افنوم و روح اندر سخی اند و این چنانست که کوبیدند معلوم است جوهر بود با عرض و این بد که
 خدا می فرماید بود و باید که جوهر باشد کوبیدند بد که مرکب باشد لازم شود که جوهر بسیط باشد و چون
 حکمت است نژاد که حق باقی بود پس واجب است که حق فنی باقی بود و حضرت عیسی را پس خدا
 خوانند و معجزه که آتش که خلق جوهر او را و یا بپایند و روح اندر سخی فنی باقی بود و نژاد که در آن کوبیدند
 تا معقول است نه این دانند و نه بفهم که خلق اندر سخی باقی بود و چون این را پس سیم که آتی و چیت و عیسی
 عیسی می آید و چیت کوبیدند و هر آنکه عیسی بسط است و این با و لا هوت اما معجزه که از این کوبیدند
 آنی دندانت بود و موت با هوت شد و این فنی سست زیرا که نزد این لا هوت جوهر
 بسیط است و موت جسم مرکب پس آتی و موت نه پند و اگر موت داشتی لازم بود که
 لا هوت مرکب شدی با موت بسیط و این هر دو باطل است و سطر به کوبیدند که این را چیت می گویند

بسیار آن قول است که ابو مسلم و اشباع و مانند این را چون در عرفان گفته اند درست است که اصل او است
 شیخ و سنی بر افضلی و بعضی می گویند خصمان یکدیگر را بدان می شناسند پس بعضی از نویسندگان بحث اول
 این را از افضلی دانسته گویند چه در قد و اند و در غیر گویند پس در قد آنرا در غیر از اول توابع یعنی در پنج فرقه باشند
 در غیر از این پنج فرقه و اگر گویند هر سنی و عجمی که فرقه اند پنج فرقه و در فرقه ششمی بنام سنی و این
 همه نزد مایه فرزند بگویند از مایه باشند و مغلالات این حد مغلالات است که ششم یک مایه است و این است
 نام یکسند یا حقیقی است یا اصطلاح حقیقی حال است چنانکه آن بود که پیغمبر وضع کرد بقولان بفعل و رفتار
 اگر احوال یکسند است مگر آنکه در اینده فصول ابو حنیفه که بخیر از صد و بیست و یک کند و گویند قیاس
 مقدم است بر اخبار و خود را از آنکه است پس اگر آنکه حدیث است سنی بود لازم است که مستثنی
 باشد که ترک نشود کند و این بر عقل بسته است اگر گویند ابو حنیفه را می شناسد بعضی اخبار
 که در حدیث آن حدیث که می گویند قیاس است و قیاس است از اصول این گویند که این حدیث
 سه فرقه بنا بر آنست که او بخیر رسول کمتر از ابو حنیفه باشد چه ابو حنیفه از اهل سنت و جماعت است
 و دیگر آن از اهل عجم اما آنچه گویند که ترک خبر کنند که می گویند قیاس باشد گویند پیغمبر قیاس دانست
 اگر گویند دانست گویند که سنی گفت بخلاف قیاس نزد شیخ پس از احوال این است و اجماع است که
 اصل این آن بود که پیغمبر بر مذهب است و اگر گویند پیغمبر را قیاس معلوم بود گویند که چون رسول الله را معلوم بود

لازم است

لازم است که حدیث را معلوم باشد و حال آنکه حدیث را نمی میسر بود و ما بلیق عن الاموی ان هو ان ادعی بوی
 یعنی هیچ از حدیث خود گویند که از حدیث نبی است نزد شیخ از احوال است و خدا و رسول را معلوم نباشد
 لازم است که حدیث حق نباشد و نیز از حدیث را قیاسی است و نیز از حدیث را قیاسی است و نیز از حدیث را قیاسی است
 محض است یعنی از حدیث رسول الله و حدیث ائمه و حدیث دیگر در حدیث که گویند این پنج فرقه از مایه
 و مایه آن را که فرزند است گویند اما این متفق است که هر کس حدیث و حدیث است و اما متفق است که حدیث
 این است که گویند حدیث و حدیث است و حدیث است و حدیث است یعنی که حدیث حدیث از حدیث است
 در اصل است و اصل است که حدیث در حدیث است و حدیث است و حدیث است و حدیث است
 نزد ما حدیث که فرزند است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است
 که اسم حدیث از حدیث است که حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است
 خبر از سواد بود و حدیث خبر از حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است
 یعنی حدیث است که حدیث از حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است
 این حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است
 حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است
 که حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است حدیث است

بر حدیث

نافع میگفت بقیه نشاید کرد و ز جسدش نشان نشد که گوشت کجاست بقیه رو است بگذشت
گویند موقوف خدا و رسول چون مسلمانان مراد داشتن و مال ایشان را بخرید و بخرید و بخرید و بخرید
فرستاده است و ایشان را بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید
نموده و هر که با جسد خود جز جسدی کند که مراد بود و هر که گوید این جسد محلی است مستوجب عقیبت باشد و گوید
جسد بود و گویند را عذر بکنند که فرمود و هر که گویند و الله مسلمانان و اولاد و فرزندان و مشرکان را
نه ولایت است و نه برانست تا آنکه تا که بالغ شوند و این را با سلام خوانیم اگر گرفتار کنند ولایت ایشان
لازم نبود و اگر انکار کنند برانست و عدالت و فساد ایشان واجب بود و فرمود و هر که گویند اما مت زن
درست بود چون پیام آن تواند نمود و باین لغزان هر چه اندک و گویند غزال است شیب عام بود
ز قه بچ گویند تا که نازک فرات از جسد کند اگر جسد کند انداختن می عالم بود و موقوف خدا و اشقی
کن و بکبره بخرد و در جسد یکبار هم چینی گویند و عقیبت گویند برین شرک و این یک عقیبت است
و آن موقوف است هر که موقوف خدا و هر که در هر چه موقوف رسول یا بخرید و بخرید و بخرید و بخرید
شریعت و احوال نبوت و توار و عقیبت و هر چه بود و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید
گویند خدا و کولی از بچم بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید
رسول مستحق بود و خدا و کولی باین اشتقاق و گویند ملت مسلمانان که خدا و رسول و فرزان و

ان می باشد

این ملت است که دین رسول مستحق کرد و نه ملتی که از زمان صبیح دارند و گویند و الله که گویند و بخرید و بخرید
از این که و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید
باشد و هر که بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید
رسولان و اگر بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید
و عقیبت و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید
و الله عین طاعت که آن موقوف خدا است و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید
چون خلق نه عالم نه و با جسد گویند و الله که خدا شریف را در کبریا بود و هر چه موقوف و هر چه موقوف
آن چنان بود که کسی می شود و استوار می و او را بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید
عدم آن عقیبت و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید
کثیر که بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید
درست باشد و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید
و هر که و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید
کبره از وی واقع شود پیش از انکار و ابوالی برین و عذر زنده و را که فرمود و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید
گویند که چون اهل کفر و عیبت عقیبت و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید و بخرید

جاحظ در کتب بعضی حک گفته است که روزی مأمون میگذاشت شمار را بدست در راه افتاده گفت بعضی
 شاه گفت این فونی در نو گرفت مأمون بگفت و بگذاشت و تمام گوید هر گاه در راه افتاده و در میان
 مجوس و یهود و نصاری و در پیش پاشند و در دوزخ ایشان دو کوهی است و بسیار راهها خاک گردانند
 و با سبزه در پر که قبایست و پشت و دوزخ جاف و زب غلب است و اینها را نه فریاد باشد و نه غف و نه بتر آنکه
 ایشان صوفت حاصل نموده اند این را بوندی حکایت کنند که جاحظ گفت که خدا بچاکش را با ابد در دوزخ
 نگذازد الا انکانش ایشان را بطبع خود بگذشت و کنایه حیل در زبان و کنایه بخش صنعت و کنایه
 نو میسر می راق نصیف کرده است غرض از در آموختن و بخش کردن و محرف دانستن بوده است
 فصل حدی گوید هیچ حیوان از انواع حیوانات بنوعی لیک است الا که درین ایشان نبی باشد
 و خدا خلق را در پیش آفرید چون معصیت کنند از آنجا هر کس که در دنیا جبار باشد یا سب است بود که
 در دور اول جبر کرده و اگر شر باشد شر کرده باشد جبار بود گوید آن فاعل بود که بعضی از حشرات
 بسیارند یکی از علما روایت کند که مردی بود در پیش پور از این قوم او را کسی جبار میکشید در این
 مسند با بوی نفی منظره کرد بعد از او دست روز پیش ابوی آمده باره گوشه منتفی در دست
 و گرم بسیار در روی اندوده گفت اینها را فرجه ام ابوی گفت اگر اینجانی است است بگو که عدد چند
 چند است و نه و ماده این چند آن مرد الزام یافت سخنش منقطع شد بعضی از ایشان گویند ابوی گفت

رو بود که خدا را سبط خوانند زیرا که گفت موافق ارادت بود موافق امر چون خدا را سبط بر آورد
و حاجت را در سبط میده باشد و رو بود که گویند خدا از آن عالم را آب بن کنند زیرا که خلق را از آن
آب است که بر خدا و در بنود که جز از دنیا نیست کنند ما دم که زمین را شکافند و چون خواهد که عالم را بن کنند
جزئی از خاک پانزدهی را در آن یک جزو نیست کنند در آن حال بود از بهر آنکه چون خلق خدا عالم باشد
و عالم ضد خلق بود بیک جزو از خلق عالمی برین غلطی نیست کردند پس لازم شود که بر غیر از عالم جزئی
از خلق پانزدهی که جمع ضیق بود و بی صوت ضیق است از روی دیگر بنده که از کمال شایسته بود و بگوید
در است او باشد با او در دوزخ شود و اسلام و بر او خدا رو گویند اگر کسی بنده از آن هر که کرده باشد
و در وقت نوب بر مثل آن گفته خدا در نباشد نوب اش درست بنویسد اگر کسی در وقت گفت و بعد از آن
لال شد یا نکراد و عورت او را بر بنده نوباد قبول نیست گویند هر که خلاف است همیشه در دوزخ باشد
پس از آن گفت از مردم حالی بود خلق همه در دوزخ باشند و ابو حنیفه و ابو امامت در بنده این حدیث
و ابی هر بنی از معتره ابو امامت و ابی هر که خداوند ابو الحسن عیسی در آن کرد ان معنی عبد الحیا
همه از خلاف معتره کنند در چند مسئله گویند که امارات حق است چنانکه مجریه گویند در این معتره
پس از دوزخ بنده به بنده و حسیه و معالات هر قوم را اند که با کرمینا طاعت حاصل شود اما
معالات نظام گویند از این با کرمینا در این خاطر اتفاق آن کرد که کلمه چند دیگر با کلمه نظام

رسول ام را پرسیدند که خدا از چیست گفت از آیت مبینی نه از آیت مبهمی و نه از آیت مشککی پس با سزاوار
 بر و اینده عرق بخورد و از آن عرق آفرید خدای تعالی این دولت و کونیه کرده و اینست که خداوند تعالی را عرق
 که رسول ص گفت خدای تعالی ملائکه را از سوی سینه او سندی خود پانزده گویند و علی روایت کند از
 عمر بن عبد العزیز که چون خدا از حساب خلق قانع نشود با جمیع ملائکه می رود و در سلام کند بر اهل بیت و این
 جواب سینه دهند و گویند این آن سلام بود که در قرآن میگوید سلام قولانی بر سید عالم گویند و بعد از
 او بیست و یکشتن خدا است میگردانند چنانکه میخواهد و گویند خدا چون بفرمانی کرد که هر کس سینه انداخت
 بفرمانی که در رسول ص گفت میگردانند و اینست که امام را از بر سر بگذاشتند و اینست که میگردانند و اینست که
 و گویند ابو هریره از رسول ص روایت کرده است که لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله
 یعنی اینها بیان است و حکمت بیان و نفس پروردگار ششای با جمیع از قبیل خدای تعالی را عرق دولت و کونیه
 محمد بن عبد دروایت کند که این چنانست که گفت عجمان بود بین خدا است در زمین با آن مصافحه کند
 بنده کاف و گویند میترسد روایت کند از ابو هریره از رسول ص که خدا آدم را از دولت عجلایش آفرید
 در روح خود را و او صید پس هر دو گفت و آفرید گفت و آدم را گفت هر که ام را خواهر است آن آدم است
 راست را گرفت و چون خدا و است بخود صورت آدم و در پیش در آن بود و گویند عکرم روایت
 میکند از عیسی از رسول ص که گفت رفتم نزد خدا و در پیش خدا را دیدم و او را عکرم و او را عکرم و او را عکرم

پرسیده

پرسیده روایت کند از صغیر بن شقیبه که سید عیسی ده سوال را گفت اگر من در خانه روم یکسرازان
 خود بنمیرم اگر او را یکشتم مرا بزه نباشد رسول با بران گفت شرا عیسی آید از غیرت سعد کنی از او
 عبور نرم و خدا از غیر عبور نرم کسی نباشد که از خدا عبور نرم باشد و گویند عیسی اعرج روایت کند از
 عی بر که او و پنجاه روز قیامت که بر خدا با ملائکه نزدیک کشید از عیسی آید که نزد یک شوز و یک کبر نشود
 مسئ دی کند و گویند چون سقیا بن محمد بن ابی فواندی دست بر آلوده ای نهاد و بیخ داد و دستش را آلوده
 کند یعنی این است که گفت ابو هریره روایت کند که خدا در روز قیامت بخیلی کند بنده کاف و عکرم
 و گویند عیسی بن جبر گفت من در سجده نشستم بودم که فداه بن نعمان بیاید و حدیثی گفت قوم برخواستند
 و گفتند این جبر چه چنان بجا داشت پس سجده خدای بر دهم که میگوید بر بخور است چون پیش او رفتم
 بر پشت خفته بود و پای راست بر پای چپ نهاده سلام کردم و بنشینم فداه دست کرد و پای
 او سجده خدای را گرفت و بنشینم و ابو سعید گفت ای برادر بر من بر دانه فداه گفت که
 چنین میخواهد که رسول ص گفت که خدای تعالی چون از آفرینش خلق را عکرم بر پشت و بار بر پای
 گفت و یکبار به چپین گفت و گویند خدا را عکرم بر زمین آید و در ششمار دیگر هر کسی بر پشت دنیا
 آید و دست دی کند که هیچ نوبه کشنده است که نوبه او را نکل کند و هیچ استغفار کننده است که او را
 سپهر نرم و گویند چون پشت آینه بر بنا آید بر غری نشیند لعنهم الله عما یفلکون عیسی سید روایت

حقایق فی روز غفره نزد آید در غایت بر شتر زشت در این زمین پائیده گویند در صحنای بی
 نفعا مشبه بود پاره پشم شتر داشت در حقه نمانده و مشک و عود میگرداند و گفتی چون احمد ضیل
 بیج رفت خدا را بد در غایت بر شتر زشت و جان زین پائیده اهدا و انباشت و در آن شتر
 آویخت خدا شتر بر پنجت و رفت پاره پشم شتر در دست اهدا بنده این آن پشم است و هرگاه
 مشبیه بی پائیدی ز در صند پشم آن شتر غایت و در زمان حقه بر گرفته بخوان آن بی پائیدی و آن پشم
 بطلب آید و آن رنجور و ادنی و پاره پاره را و پائیده گویند بشی که رسول صبر و عروج رفت خواست که
 نشیند کوزه بخورن ایجا نمانده بود پائیده گویند کوزه آلود و شکست خدا است که در راه رسول را بگرد
 بگرفت و گفت کوزه باز فرست در راه خود گشت و گویند شتر پشم و در رفت طعم نمانده بود
 و میخوردند از او پائیده گویند که خدا را کوی و مشهور است گفت بی جان شتر را است و گویند در قیامت
 نه طعم زهر را پائیده و پائیده حقی آلوده حین بدوش افکنده و او خواهد خدا چون او را پائیده زین را
 گویند و زین بر عرش رو کند و طعم نماند زین بر عرش پنهان شود و چون طعم برسد و طعم را
 و او خواهد خدا پائیده بر پائیده دست را چه پنهان است گویند این طعم است پائیده هم چنان از
 زخم تر خورد و مجروح است و او را عفو کردم و توبه زین بر عرش کن و طعم بر عرش را عفو کند فی الجمله
 محبت آن اسوا گویند روز عید حقی بسیار در صحنای جمع شده و حاضر بودند و امیر شتر آمد و طبع

پشم

کوزه

و طبع

و علمای کج پائیده که خدا را جمع طبع و علم است گفت نه گفت او شنید و شنید آید و شنید و شنید و شنید
 طبع و علمای پائیده گفت آری گفت اگر چنین بود پس او کز آن امیر شتر پائیده گویند چون خدا از شنید
 را فی شود عرش سبکتر کرد و چون شتر بر عرش گران شود و طبع که پائیده گویند گفت است و گویند
 حقی است و در غایت و گویند که کج است آنچه مرا وعده کردی چنان رفتم خود بر دوزخ نهد و دوزخ از دی بر نهد و آنکه
 سبکی کرد و دوزخ را نهد و گویند هر سبکی که آید وجود را در دوزخ و گویند این خدا این است و وجود را بدوزخ
 و چون بیست و دو و گویند رعد ملک است که بر این پائیده را بر می بینم که بر دوزخ و دوزخ را بدوزخ
 بر سل را جمع شتر سبکی یا نفعی در این پائیده تا بر را بر پائیده گویند بر طبع است از آتش دوزخ در دست
 ملک و بر زبان میراند سبکی که پائیده نام که این را یکی میگویند و گویند لون آسمان پائیده است و طبع
 محبت که از زین بر عرش است بر پائیده و سبکی پائیده و این صند عظیم است و لون این ملک که محبت بودی و سبکی
 روی هوا و زمین و آدمی همه سبکی خودی و گویند آقا بر طبع پائیده است هر یک بدست و زین
 در این پائیده و زین پائیده مادر سبکی آویزیم و در جهان کجائی نقل میکنیم و طبع است از او بر عرش نقل
 و گویند آقا بر عرش است و طبع است و طبع است و طبع است و طبع است و طبع است و طبع است و طبع است
 ملک که او را بر عرش طبع بود و در این عبادت خدا کنند او را بر این مشرق آرد و بر کوس نشاند و طبع است
 نیز چنین گویند ماه تابان غایت است همو غایت شتر و ملک که بر آن سبکی است سبکی و طبع است و طبع است

چهارده روز تمام از علف همون آورد و از آن بر طرف شد و بعد از آن پانزده روز در علف کند و بعد
 و نوزده روز در علف از این است و گویند بسیار علف و کوفتن بود که این را که پخته و راه
 کم کنند و در پاشند و نوزده روز یکی بر یک آید آخر علف خوانند و مانند این است هم چنین سبزی آید ملک
 فرشته که زانوقت آن سبزی که این را که پدیدار شد و مانند سبزی که کوفتن و در وسط است و هم
 پس در وسط است و در کدام دریا افتد و گویند ده فرشته است یکی جوهر سفید در پاشند و در آن
 پانزده روز نوزده روز چون آن ملک و جوهر سبزه پانزده روز نوزده روز و گویند که در آن روز که جوهر را
 پانزده روز نوزده روز و گویند که در آن روز است و نامی پنجم و چهارم و سیم و دوم و اول
 بود که خود را بستون زده است و گویند علف نوزده روز است که خدا بجهت کند و در این فرم خود نوزده روز
 شد دی در نظر آید از آن روز خوانند و گویند خدا را ملک است که چون پانزده روز است و در آن روز
 و بر سبب افتد از آن خوانند و چون پای بر دارد و آب میخورد و نوزده روز و گویند که در آن روز
 علف نوزده روز و گویند که چون در خوش کند چون در خن و علف سبزی که پانزده روز است و در آن
 و هشتاد و یک و بعضی را از نوزده روز که خوانند و گویند و علف که هیچ چیز از معون بود چون علف و جوهر سبزی
 علف نوزده روز این را این آوردند علف سبزی شد آن علف سبزه پانزده روز و در این روز که
 و آن دس و علف آن برید آمد و گویند در آن روز علف نوزده روز است و قبل از آن در پانزده روز و گویند

نیز

نیز یکی و بعضی را از نوزده روز که خوانند و گویند و علف نوزده روز است که در پانزده روز و گویند
 حیوانات زنبی از آن و در پنج پشته خدا ملک میفرستند و او را در پانزده روز و گویند و از آن روز
 آید خدا را ملک میفرستند و او را از آن روز و گویند و او را در پانزده روز و گویند و از آن روز
 و نوزده روز و گویند که هر که حیوان را بکشد از آن آید پشته که خدا بجهت کند و در آن روز که
 تا از آن روز که هر که حیوان را بکشد از آن آید پشته که خدا بجهت کند و در آن روز که
 پانزده روز و علف کند و هر که را که کشته شود و پاشند و بعضی را که پخته و دهند و چون بهم افتد ملک که
 حکیم علف را آید که صورت علف را نوزده روز و سبب شقی و این خلاف فعل خدا است که میگوید هو الله
 بصورت که اگر اراحم که قبل از او اتفاق است که چون جبرئیل آمد و گفت من مشغول
 و حال با هر یک که گفت خدا که بر کشتن را پاره و دیگر سبب مرا خبر کن و چون جبرئیل بر دیگر سبب خدا که
 سر بر نه کرده رسول گفت برفت خدا که گفت این ملک است چه اگر او بود و رفتی سبزی آن
 چون ملک جان نوزده روز که سر بر نه کند با که پشته چگونه نزدیک زرد و صورت علف را
 این جانان بعول خود خوانند و گویند که اگر کسی نظر در آید کند انصورت که پشته علف است
 و پشته بعول این لازم آید که جسم در یکی و یکی در دو ملک پشته و گویند ملک که
 از یک لطف یک از آن با دو با سه و علف نوزده روز است که خدا از پشته آدم آورده و از آن ملک میفرستد

و سبب روان ذرات را در آدم نهاد پس از آدم چون آورد و بگوید او را در عوالم و نژادان تا آخر عمر خدا
 خلق را از لطفه نراند و بگوید که از آن ذرات آفریند که نمی چرون می آید اگر یکی را کرد و اگر کسی را کرد و اگر مردی
 باز از عظیم می گویند آن دره را ضایع کرده باشد و زن با مرد عظیم می چینی بود و خدا میفرماید فلیستقر
الان من خلقی خلقی بنی و الانی کفری بنی این است که در آن است و میفرماید ثم خلق المطفة عطفة لخلق
المطفة مطفة لخلق المطفة عطفة لخلق و المطفة عطفة لخلق و المطفة عطفة لخلق و المطفة عطفة لخلق
 است و در آن لطفه فرزند زایش و الا بگوید خدا میفرماید ثم یسئل بنی و ثم یسئل بنی و ثم یسئل بنی
 و گویند رسول فرمود که از جلا بگریزید و خبر رسول می چنان است که خدا را و آید و وی الهی است و بگوید
 کند از ظلم آنکه او را بگریزید باشد تا یکدیگر گفت که این تراقت نزد او از آنکه وی شان
 با جاست نزد بگریزید باشد چه ازین این نزد بگریزید و از شورش آن و گویند چنان کرده کرده میگرد
 چنانکه آدم و گویند صورت مور بزرگ است بعد و خلایق را خدا در روز خود از او در هر روز کند و بگوید
 با در آن ده نه روز می خود آورد و خدا میفرماید که بدان اول خلق تعبده و زود که با آن که خود
 پس لازم آید که در آن خلقت روح معبر بوده باشد و گویند اول فرزند خدا آفرید و بعد از او پس از آن
 بر آن جوهر آب شد و از آن آب خلق آفرید و مثل این خرافات است پس گفته اند اگر خواهی که خدا را
 با کینیم پس بعد از آن نام نشود و این همه مقالات قوس است که خود را الهی بر حدیث و این است که

فرشته

خواستند و هر که در این معانی کند او را اهدا شد که گویند کتاب لفظ ابو الفتح مصنفه انشعوی
 یافته نوشت که روایت کند از فضل العین ابو الوان ابو نعیم که گفت خبری از عیسی که در لفظ شیخ ابو
 محمد عربی حسن الزاهد که در آن ذکر صفات مشبهه و مجسمه بود چهل بدعت که از آن شیخ نزد دیدیم
 که از آن بدعتها بگویی الهی و ده بعضی از آن یاد خواهم کرد بدعتها این بود که گویند که ارواح من مخلوق است
 و قرآن که بخواند و مشیت خود را بگوید که این بدعتها را بخواند و هر آن روح که در آن نوشته است
 ذات را بر نفسی در آن روح باشد و بنده را هیچ فعل و قدرت و استطاعت نبود محمد افعال از برای
 خدا و در خود او خدا فعل را بنده بطریق می باشد چنانکه جمیع بنی معصومان گویند و گویند که این مخلوق است
 و در حق است عطف خلایق خدا را بچشم سرچشمه در روز و در از غروب شمس طلوع آن روا باشد
 و گویند معصی غیر از علید و خلاف عید غیر است و هر که گویند مخلوق است چنانکه بود هر که گویند خدا است
 که فرشته و صورت خواندن در روز سلام کردن بر کسی که مشبهه و مجسمه و عباد سلام باز و آن
 روا شود و از باخودت واجب شود و فرق نیست بین فرشته است و میانها هر وی که در آن حق
 و هر که ترک نماز کند در زمان جهالت فضا را لازم نبود و چون در روز سر از رکوع بردارند و بگوید
 است بر هم نهند و نام قوم اگر بگویند که گویند و زنی بود و هر که با از زنی بر خواند گفت و باز زنی
 نهاد و برادرش بود که زاده را جده انداخته باشد اگر کسی در حدیث شنبه باشد

و گویند هر چه در کوفه طفل جابجیم رسد از آن شکله در دوران کنه کرده باشد در این دور جزای پند
 و گویند هر چه در کوفه صاع است از بر آن شکله در دوران قتال و خونریزی است و هر چه گوشت او در آن
 از بر آن شکله در دوران هیچ خون نریخته باشد و گویند شست است بر این شکله در دوران
 زاینده بوده است و اگر شست بر بریده باشد او را عصبه در اندام زنده باشد و بر سر و گوشتش
 از بر آن باشد و در دوران هر دو خرد خاله و عصبه شست شود که در دوران نه نگردد است پس از آن که گویند
 علامت کسی که شست که ظلم بر این کند چنان بر آن شکله در دوران کرده است اگر کسی این شکله
 دلیل و بر آن که این در دوران خون نمانی کرده باشد پس نصیب لازم نباشد و اگر بانی در فرزند
 این شکله بکشد هم چنین جز بر روف استند لازم نباشد بطلان این طایفه بسیار است و بعضی گویند
 هر چه در دوران زن بوده باشد در دور دوم و در روف و بکشد شکله که در دوران اول این رفت باشد
 در دور دوم بفرمان استنباط کنند اگر در روف او بکشد بود و این در هر حال بوده اگر چه
 هم در این دور بکشد و این شکله را در بر است و در حقیقت گویند و بر این اصل و گویند در این
 در حقیقت بگوید پاک شود الله بستان رود و اما طایفه باشد و این شکله را طایفه خوانند و نورانی
 گویند خداوند این شکله است آدم چنانچه یکی بعد از یکی و آدم اول چنانچه هر سال در زمین مقدس است
 احب و آدم و نوح پس نبوت است و این شکله است و این شکله را طایفه دوم زمین خوانند و

مشتاد

بیت و در فرج بیت و شش آدم و دیگر برای شمال و جنوب که بسان روده ها که شوند و عبادت صحتی
 و این شکله از زمین بر سر روده زمین میخسند و در این مورد و نفس خوانند و مثال آن از
 حشرات یعنی و این شکله را فراقت بسیار است و این شکله در مغالات قور که این
 مورد را هر است و در وقت خوانند و این شکله این قوم هفت فرقه باشند اول و او بانی و این شکله
 کسی نه در دور دوم حقیقت و این در اعفا و هیچ کرده اند اول مغز که در دور دوم یکم که در دور دوم
 چه چه در دور دوم در فرج حقیقت خوانند و در هر مغز که در دور دوم و سوادش در سنی که در
 حقیقت خوانند یعنی که در دور دوم این قور خوانند و حقیقت خوانند و این که در دور دوم و سوادش حقیقت
 و طایفه ای هر مرد از حقیقت و طایفه ای در دور دوم و فرغانه و طایفه ای که در دور دوم و سوادش
 و طایفه ای که در دور دوم و سوادش در دور دوم و سوادش در دور دوم و سوادش در دور دوم
 و این که در دور دوم و سوادش در دور دوم و سوادش در دور دوم و سوادش در دور دوم
 سنی که در دور دوم و سوادش در دور دوم و سوادش در دور دوم و سوادش در دور دوم
 و در حقیقت و این که در دور دوم و سوادش در دور دوم و سوادش در دور دوم و سوادش در دور دوم
 و این که در دور دوم و سوادش در دور دوم و سوادش در دور دوم و سوادش در دور دوم
 و این که در دور دوم و سوادش در دور دوم و سوادش در دور دوم و سوادش در دور دوم
 و این که در دور دوم و سوادش در دور دوم و سوادش در دور دوم و سوادش در دور دوم

مشتاد

تغصیب نشسته گویند ابو الحسن بشوی بفرموده اوست که این رسول و ائمه و ائمه بر سرمان
 بمان این امر مسلم در آمد و گفت من نمی شناسم و بر عهد من داده از آنکه بفرموده او را نشسته از
 رهبان بفرموده رفتی ابو الحسن بر بدن خواهر رفت او را می شناسد و در آمد که در وقت این آباد و جواد
 خود را که در جوی محمد فرزند او گفت من بر همان دینم اما خواستم گفت و در دین محمد پیدا کنم بغیر محمد در این
 نداده ام که قیمت از آن ظاهر نباشد خواهرش از این سخن را فرزند او را راه داد و او ای کرد و این
 سخن را از بعضی مشبهه می شنیدم و البته فرقه چهارم مالکین که این را سالی خواستند و
 مالکین بفرقه جدید سالی باشند این را مفاصل است لیس است علی الحکم گویند بعد از هر وقت حذارا
 بچشم سر پیچند و گویند مرد و در کور می خورد و شراب است و در میان کینه پس بطریق سالی که ای
 این را بر این است باشد و چون این را حاضر کنند جنبه باشند فرقه چهارم است و اعتقاد است و
 بعد از این با و کنیم و آنکه گفت استوی و استوی بعضی از او می شناسد و گفت استوی معلوم است
 و کیفیت آن معلوم می گفتم که به گفت هر یک فرقه از این فرقی بچند نفر خود را خوانده و در فرقه
 بعد از هر یک دارند و هر یک خود را گویند که مذاهب از فرقه و اعتقاد مالک است و مالک گوید این
 نقصان بود که زیاد بود اما ای شورش فرقه باشند و شورش محمدی او پس این است
 فغان بی شورش ثابته عیدین بریدن الطریق عید منافع بردهم شورش منافع است
 دانم

شورش
 در میان
 شورش

داشتیم که جد رسول است پس عهد من بود و عهد من است از ای شورش که با ای مالک و ابو صفی
 این را نگاه کنند و گویند به شورش فعلی بنده از دیگران است بجنبه الحکم او خویش رسول است چون
 قضیلت بغیر این علم و تقوی باشد پس الحکم نفس او نفس رسول باشد و عالم و شورش و شورش و بعد از
 رسول به افضل است بود بجهت دانی و امانت بفرموده و از دیگران اولی اگر عصبیت و حب
 رطع حطام و دنیا و اختلاف در این ظاهر نشدی و که را قدرت خصل با فنی و فردی علم پس شورش
 فرقه اول از ای شورش فرقه شش باشد و در شبیه غلو گفته مثل اهر صدان ذکره رود و برود و
 اصغیان در بر وجود نزد و اهراده و سلمی شورش از فرقه دوم که این خود را سفل خوانند
 این فرقه بر شش نزدیک باشند الا الحکم غلو کنند فرقه سیم خواج باشند و پس این ابو الحسن
 که ای شورش در چنانکه فرقه دانی بکش و شورش و ابوسعید صطخر از ای شورش و برود و برود و برود و
 و بعد از این بفرقه و در با دین و اسفغان شورش و شورش که ای شورش که در شش زاده حضرت
 ابراهیم شورش علی عیسی و احکم بر شورش در آن کینه بر خط بود و هم در آن گوید که امام حسن و امام جعفر
 از در بر رسول بودند و این ابیدر اوسل می دانند که مالک محمد اباحمدی و لیس را از علی کن
 در نقصان نوشته اند فرقه چهارم که ای شورش فعلی مغزلی باشند و شورش این با و در بود و در غیب
 اصغیان و این مشهور است و در زمان الحکم بعد از نیم نصیب است از اعیال فرزندان میان بفرقه

جمله خلافت روز قیامت امیر بخت دارند اما کسی بر صحنه نبی کرده باشد و اهل بیت اورا
 کنند و گویند بخت بر صحنه نبی بدزدن کشتن از افعال مؤمنان نیست سببی است این بدینسان
 بنی که نام خود نمیکند در هر حال اول روایت کردند که رسول گفت هر که صحنه نبی بزند و بگوید
 ما این است از کفر و سبب که هزار ماه بعد از حضرت مرتضی علی عینهم نازمان او ستم و قتل و
 می و بیهوشی و عجز و انحراف از شریعت بر خداوندان رسول ما سزا میبخشد و بعد از آنکه ابوسلم
 استنباط این کرد هر شریکه ابوسلم بگفتی نرسیده هم بران عادت لغت میکردند جز او را درم
 درونی که در این هزار ماه هر روز هزار بار اذند و سبب که خدا و اهل صفیان و اسفرائین چنان ماه
 زیاده از دیگران کردند چون طاعت خوانند که در صفیان بعد از نماز گفتند هو هو هو و آن
 هو هو را در زمان خواب عبد اللطیف مجذبی فراموش کردند و از اسفرائین همین نادر زمان با بعد از
 آنکه بایک ناز نمودنی گوید سنت است چون اهل انجی شنیدند لغت کردند و اول کسیکه
 این سنت نهاد و می بود عبد بنوفه و الله و سونا آخر ملک این الا و سال عبد الحزیز این طریق
 استمر داشت و بعد از او نیز بنی دشت اول بر وی کردند و ستم در صحنه نمود آورده است که روزی
 سعد بن ابی وقاص پیشی معاصی رفت و بگفتی که سزا میبخشد با بعد از آنکه سبب از آن بگشاید
 گفت من سزا میبخشد از رسول شنیده ام که مرا الله با باشد سبب کنم می و بیهوشی دردم خواهم شد

ناهم

نا سوزند که حدیث کنند سخن دیگر درین آورده حاصل هر که لغت میکند بر کسیکه بستاند آنکس
 کرده باشد و دیگر از آن فرموده چگونه که فرمود هر که از این لغت میکند و این معجزه و اوست بدینکه
 در کوفان ملعون زنی بنی شک کند که امثال این سخنان گوید اما حدیث دوم که از پیشین ذکر کردم
 بر آنکه این حدیث از آن بهتر است زیرا که گوید در قیامت همه کسی که بخت بخشد دارند الا آنکه بر همه
 رسول بلکه به باشد پس بستان که رسول هر را سزا میبخشد و بعد از آنکه ابوسلم
 و غیر این حدیث است و اهل کوفه عیسی خدا است و مجوس و ثوبان که گویند بخت خدا است از این جمله
 اهل کفر امیر بخت دارند و اهل بیت نبی را لغت میکنند و هر که ابوسلمی و می و بیهوشی و حکم در
 و عمر و علی و عبد الرزاق به رسول را لغت کنند و در امیر بخت بخشد و اهل بیت را لغت کنند
 هیچ مسلمانی این سخن گوید و بگفت که حضرت فرموده الله ابلای امنی پس لغت بر کسیکه دروغ بگوید
 و گفت در این کتاب علامه اهل بیت است که از می بخت بخشد و می بیند و این را از منی دارند و بعد از
 شازروی بر زمین لغت و انشوری در دست راکت کنند و در نماز دستها فرود گذارند و پیش از نماز
 روزی روزی دارند و مسج بر کوزه روانه دارند این چنین کنی خالی باشد بدینکه تو هر که بخت
 اختلاط کند بخت ترا بر این خوانند و هر حدیث که بایند بآن کار کنند ما و ام که موافق نباشد
 باشد چه تری این قبیل سبب است بر اعدای حق و این حق را بگویند را اهل بیت و بخت

یکی از شکایات که در پیش از عهد از روزگار می آید معلوم نیست که کدام باشد اما نزد فقهای اهل شریعت
 در اول رمضان دو کشتی می رسند که ماه و نیم هم می کشند این کشتی ها را در روز دوشنبه
 در شب سی و یکم اگر ماه نه چشند و هیچ کدو در شب نشاند و کشتی آن بلاد ماه مذبحه باشد لازم که آن کشتی
 و امروز عهد بود اما آنچه گویند می شنود که در روز یکشنبه این ماه است و این روز است که رسول الله است غلبه
 روایت کنند که عهد از عباس از حضرت زین العابدین علیه السلام پرسید که در روز دوشنبه و این ماه عهد بود
 نزول سوره مائده قوس بر بوزه از فرم پرستی سنی الکتی در المسح علی البقیع یعنی چون مسح باقی بود
 آمد در سوره مائده مسح موزه روایت شده و قرآن سبق بر در مسح موزه در دیگر از وی پرسید فرمود
 و الله لا اله الا علی مسحت ام علی علیه السلام و الله لا اله الا علی که می دانم که در موزه مسح کنه پادشاه
 کور که در پادشاهت یکی از عهد از عباس پرسید که مسح موزه روایت شده گفت و الله لا اله الا علی
 علی مسحت ام علی علیه السلام که می دانم که مسح موزه کنه پادشاهت این بیشتر و این را کرده
 بیشتر که آنجا حفظ بود و اجماع است که مسح موزه روایت شده اما مسح پادشاهت است
 و نفس قرآن که مسحوار نوسم و در حکم الی البقیع اما آنکه می دانم حضرت امیر المومنین علیه السلام است
 مسح در است و بقیع در نفس میگوید که علی علیه السلام گفت که و الله لا اله الا علی مسح بغیر کعبه از قرآن
 نزد پادشاه لا یسبح بار و فرمود الوهون یسبحون و سخن آنجا اعجاز و موهو و شنیدن و مسح کعبه

والاج

و اجماع از عیسی بر این است که کفیم بر آنکه این شی را که گفتند که پادشاهت این مسح در آنجا کرده عهد
 در پادشاهت است و در شب گفت و این است رسول الله را می شنود نام نهاد و خود نفی شد و اگر دوشنبه
 این ماه عهد بود و غنی مالک و حبیل و اسی بن است یا که در هر چه نزد او این ماه است اند اما
 چون خواست که دیگران را نفی کند خود را می شنود که لا یحیی الکتی الی الله اما اسی حبیل و حبیل
 میگوید باشند عهد می شنود و محب که در بعضی غایب باشند و عهد نیز در روز باشند و این دلیل است که
 او شب پادشاه کرده است احمد حبیل از کوفه بوده است از عهد پادشاهان و از اولاد زهر بن حرقوم
 و او و اسی حبیل عهد شبی اند و اگر او اطمینان کرده بودی اسی حبیل مختلف بود و اسی حبیل با اسی حبیل
 و شب غنی و هرگز شبی نباشد که او را بغض خداوند رسول نباشد از صفی در یک رو احمد حبیل کنه کرده است
 در آن میگوید که هر که علی را اندک باید دشمن ندارد از فرم نیست و می شنود از او پرسیدند که اندک چه در
 باشد گفت اگر عهد بقدر جو روده باشد و محمد بن جریر در کنه کرده در نفس آن نام آن را در عهد
 چه احمد از زندان زهر بن حرقوم بود چنانچه کفیم که زنده در کنه پادشاهت که در کنه کعبه گفت
 قرآن باقی بر زبان مؤمنان و که قرآن است یعنی بر تبت مؤمن را رحمت بود که فراموش گفت
 و بخود باشد بر زبان خواندن زبان مخلوق است و آنچه بر زبان خواند مخلوق و بگوشت نشوند که شنید
 مخلوق بود و آنچه بگوشت نشوند مخلوق و بدل حفظ کنند و آن مخلوق بود و آنچه بدل بود و مخلوق گفت حرف

در عهد پادشاهت

در عهد پادشاهت

و این می است و گوید پیش از در و در شمع هیچ بری قی و این بی چون شمع آمد بقر و معرفت خدا می شد
 اما بجز و استندال معرفت حاصل کند و گوید نظر در دل بر کردن موجب شود و گوید اگر کسی خدا را بشناسد
 بصفات عمل و توحید و افراز کند آن را و اما در عالم انزاد باشد و بعد از هر توحید او را بشناسد و بداند و بداند
 پس از قبل از این بر سوال و مستحق ثواب باشد و آن معرفت کمال این باشد و اگر صد هزار بار
 غلط کند و بعد از آن کسی بخواهد ثواب او بگذارد و او را ثواب بدهد و بگوید که این است و بگوید که این
 مسلمانان و کند و شیخ میانه باشد این حدیث است و میگوید که در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز
 خوانده کرد از بعد از آنکه گفته است و گوید علم در راه دارد و اگر کسی بخواهد در هر روز در هر روز در هر روز
 و بعد از آنکه در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز
 خلق بی شک است در سوره الرحمن این که باقی است و باقی است و باقی است و باقی است و باقی است و باقی است و باقی است
 حکمتش باینکه در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز
 از او با و میفرماید و آن تعوذ الله تعالی و اما مثال این در قرآن بسیار است و گوید که لا اله الا الله
 قدیم بذات او نه حرف است و نه صوت و نه مد و نه کلام و نه رنگ و نه بوی و نه مزه و نه عطر و نه طعم و نه مزه و نه عطر و نه طعم
 قائم بذات او و گوید قرآن در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز
 بدر چگونگی در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز

کلام است

و این می است و گوید پیش از در و در شمع هیچ بری قی و این بی چون شمع آمد بقر و معرفت خدا می شد
 اما بجز و استندال معرفت حاصل کند و گوید نظر در دل بر کردن موجب شود و گوید اگر کسی خدا را بشناسد
 بصفات عمل و توحید و افراز کند آن را و اما در عالم انزاد باشد و بعد از هر توحید او را بشناسد و بداند و بداند
 پس از قبل از این بر سوال و مستحق ثواب باشد و آن معرفت کمال این باشد و اگر صد هزار بار
 غلط کند و بعد از آن کسی بخواهد ثواب او بگذارد و او را ثواب بدهد و بگوید که این است و بگوید که این
 مسلمانان و کند و شیخ میانه باشد این حدیث است و میگوید که در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز
 خوانده کرد از بعد از آنکه گفته است و گوید علم در راه دارد و اگر کسی بخواهد در هر روز در هر روز در هر روز
 و بعد از آنکه در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز
 خلق بی شک است در سوره الرحمن این که باقی است و باقی است و باقی است و باقی است و باقی است و باقی است و باقی است
 حکمتش باینکه در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز
 از او با و میفرماید و آن تعوذ الله تعالی و اما مثال این در قرآن بسیار است و گوید که لا اله الا الله
 قدیم بذات او نه حرف است و نه صوت و نه مد و نه کلام و نه رنگ و نه بوی و نه مزه و نه عطر و نه طعم و نه مزه و نه عطر و نه طعم
 قائم بذات او و گوید قرآن در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز
 بدر چگونگی در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز

کلام است چگونه و چه بود و هر چه در دنیا بوده باشد در ملکانشد و آنچه عالم بذات بیار بود چگونه
 در ملکانشد و چه بود و هر چه در دنیا بوده باشد در ملکانشد و آنچه عالم بذات بیار بود چگونه
 و چون در عالم بذات بیار بود و هر چه در دنیا بوده باشد در ملکانشد و آنچه عالم بذات بیار بود چگونه
 و خلاف میگوید زیرا که این فکر است و این است و این است و این است و این است و این است و این است و این است
 زیرا که از هر یک از اینها میگوید و در این صفات اثرانی نمیباشد و در این مسئله و جمله احوال
 اعتقاد او دارد و گوید خدا را در این چیزها و در این چیزها و در این چیزها و در این چیزها و در این چیزها و در این چیزها
 و در هر وقت در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز
 بذات بر حق است و گوید که او را این دفعه و در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز
 و در این تو بسبب در راه و مستقیم است و از هر یک از اینها میگوید و در این صفات اثرانی نمیباشد و در این مسئله و جمله احوال
 ثابت است که گویند و میگویند و در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز
 خوانند و در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز
 کند و در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز در هر روز
 و این است و این است و این است و این است و این است و این است و این است و این است و این است و این است و این است و این است
 بر این قدرت تمام می شود و گوید که در این چیزها و در این چیزها و در این چیزها و در این چیزها و در این چیزها و در این چیزها

[illegible][illegible]

درمیان صفی

فرقة اولی

[illegible]

سید

سخنی میگوید در این معنی میگوید فاضل فرزند پدر که در آن مجلس بود از فضائل و صفات و صفات او
و چون صاحب را معلوم شد که او را خوانده شد گفت سخن من مرام است و نه را و انباشت فعل من چه
من اسلام است و نه مبنی است و گفته در سنت بسیار است سخن من میزد و نگذاشت گفتات میگوید
و این میگویند پس از آن نوشته را نزد مسند عباسی بردند او جواب داد که چون فتوا فضائل
و صفات است و اینها را بعد برید بر سر جسد و هزاران بار میزدند و دستها را بریدند و در
بازید و سرش را از آویخته شده اش بپزد ایند چنانکه فرموده بود که و در سرش بریزد کرده است یک از غم
مراست که انداخته و غلافی را معلوم شود که آن سستند یعنی است و از بعد ایستاد و غلاف است و سبب
بنی اظهر الکون سرش را بر آن بخت غم بود و حلقه ای از موره الاکل و آن رب منی لغوی است
حلقه ای است و او را نگذاشته است نام او لیسان المور و طبعی الاکل بعد کفر و زندقه است و در اینجا
گوید هر که خدا را بطنع بشتا سده افتضار بر صنع کرده باشد و ن صانع را بگوید یا پرده گوشت است و خون
فانی صوف در آن فرود ببرد زیرا که صوف جوهری است و مثل این در این لب را گوید شش را بر سینه
چون قریب است از اینجا اولی گفت اعتبار مسئله از نه بر احوال مالک احوال شده و تصرف در آن کنند
چنانچه خواهند احوال را بر او مسئله کرده و مانند احوال تصرف در آن میکنند و این تصرف در احوال
اگفت معلوم می شود که در آن تصرف و در یک شود و بختا شش بر شش و غم صانع سخن می تواند کرد

چون حقیقت خلاف ظاهر شرع بود و توان باطنیه داشت بشد که گویند هر طاهر را باطنی است او حق و حق
 که بر سماع بر عوام حرام است و در زیاد عدال هم او گوید که چون ابراهیم با سبیل گفت ای ابراهیم ایست
 ای ابراهیم گفت ای جزایر کس است که از دوست بخوابد و اگر خوابد بر خفته بود از این خطه بفر
 کرد و گویند سبیل گفت که حق حق را نظر کردین و گفت هر که بکشد فانی بود و فانی در حق در جی بیند
 و گویند سبیل بر لب باره سنگ در چشم که در بر خود برین پس بشید بگویند بخت ناز خدا در جی بیند
 و ابراهیم خلیل در خواب در خواب است که او را فرمودند که اسعید را فریاد کن که ای ابراهیم ایست
 گفته بود در حق ایام کفشد را فانی است که اقام را فانی میسند بر سر و چون از پیش میگویند مذمت اهل
 سنت است و ایچاق واجب میسند که گوید در سکه موضع رحمت خود و آیه صوفیان را در سماع که از این
 ان سماع نه بیند آلا بقی در بر نزنند آلا بوجد و هم که طایم خوردن سیم الله مذکره این در صفت
 او بی باشد فافست بخرد بلکه حرام را حلال رخت آلا الله در سماع رخت خود آید اگر کسی بوی
 که بر خلاف اصعب بود کفشد که فرات و چون اولیا ^و میگویند حق است شک نیست که حق حق
 از بر هیچ رسول سماع لغوت و هیچ رسول سماع نکرد این از حق سماع نشینند و این خاصه اهل
 لغوت است استعبد باطنی آن ریگ از این که گوید سماع است و استماع بعضی طبع شنوند
 و در این نوع خاص دعای شکر است و گویند که شنوند آتین نام کنند که از عباد بکشد شنوند و از کمال

و مبرور و بر عینه امثال این سیم که شنوند مصفت ان خوانند که در احوال بشر که بکشد بشر است
 چه آن جز است پاک از عدل از صفای نوحید بقی نه بکشد سبیل بن عبد الله ششتری که گوید سماع علی
 که خدا او را بر لایحه است که شنید آلا او مثل سماع بسیار گفته اند و گویند سبیل بن عبد الله مصفت و روز
 جز نوزد چون طایم خورد مصفت شد و اگر هیچ نوزدی نوزی بود و او از ادله مصفتان بکشد و در لیل
 و صفت بر آورد و در سوره اخرا که شنید که هر یک یک زان با و میدادند و چون روز عید از خوانند بر دین
 سسی نامی نام بر دین آورد و هیچ طایم و ششتری که زده بود در خواب میبید و گویند ظهور کرانه عادت
 صدق آنس بود که بر در ظاهر نوزده آنچه که زان ابر حیره هر که تصدیق کرد که آیه بود و الله را معجزه است
 کفدر عباد بر میشد چگونه که اولی صدق بود هر چه صدق کند و آخرین از علم و کفر و غیره نزد این جمله گویند
 و بعد از چندین سخن گوید که لا بد که است فعی بود که نقص منقذ تصدیق حال دی بود و آنچه که لا بدی است
 که در حق نوزد که احوال این سماع و رفع را عفا و حصول جبر باشد بخرد و او را نوزد که است
 و الله که گویند ششتری بر ششتری که این ظهور کرانه و سحر است تصدیق معجزه از الله را نوزد و گویند
 رو افق گویند اما غیبی است و ما پیش گفتیم که از جنبید رسیدند که عارف کسب گفت که از اندر
 نوزد و در نوزد ششتری و حضرت کران میسند یا بدی که حکم باطل هر دو است بولی است از میگویند
 حکم بر سبیل و حد اعتبار دارند و گویند معجزه خدا و سحر از این نوع و معجزه است که ای و الله و الله

از شیراز به سفر رفتی و به سوال آنکه در آن روز در آن شهر چه می شد
 پرسید که در آن روز که در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 کسی بود که آنکه در آن روز که در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 عیبی در آن روز که در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 و آنکه این معصومه باشد و این است که در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 معلوم و بدین باشد و در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 واجب باشد که آنکه در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 سخن بسیار گویند و دیگر گویند که در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 و بر هر دو نفر مرغان بسیار است و در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 چنین حال را از کسی شنیده بود و در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 گویند که در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 هر که به سفر راندی و در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 محمد انبیا شریف منعم آمده و در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 بر آنکه اولی بنده از این شهر در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر

بیشتر

بیشتر بی حد و کثرت در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 دم می جنبیدند و بر این دم می جنبیدند و بر این دم می جنبیدند و بر این دم
 غلط خواندن با خود گفتیم و در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 سبزی دیدم که فصدی کرد و بار کرد و در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 بر او در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 بر است کردن زبان ظاهر شود و در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 از آن شیراز به سفر رسید و در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 کسی که از آن شهر در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 روزی بر او در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 زدم سر بر است و در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 حاجت بسیاریم و در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 از او ایستاده و در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر
 خوانند و در آن شهر چه می شد پرسید که در آن شهر

فرود آمدن آسمانی صافی صفا و شکر و فیض استغفار و تقوی که در آن سبب کوبیده است
چون فرزند و در واد که به پیش و گفت فرزند را بنده فرماید که با کز او انجمن آدم گفت یکبار از تو فرود
مرا از بهشت برون کردی این نام باو نمودم فرزند و عبد الرحمن کرد و به پیش از او و یکبار چون از تو
دیگر آمد باز به پیش و گفت از او بنده فرماید که با کز او انجمن آدم گفت یکبار از تو فرود
فرزند و کز آمد به پیش و گفت از او بنده فرماید که با کز او انجمن آدم گفت یکبار از تو فرود
فرود آمد و از صفا و تقوی که در آن سبب کوبیده است و فیض استغفار و تقوی که در آن سبب کوبیده است
او در واد و صفا و تقوی که در آن سبب کوبیده است و فیض استغفار و تقوی که در آن سبب کوبیده است
و از شرک با کز و پیش از آن لازم بود که کوبیده از تو بنده فرماید که با کز او انجمن آدم گفت یکبار از تو فرود
و کز آمد و از صفا و تقوی که در آن سبب کوبیده است و فیض استغفار و تقوی که در آن سبب کوبیده است
کرد به عصمت و صافی و سبب کوبیده از صفا و تقوی که در آن سبب کوبیده است و فیض استغفار و تقوی که در آن سبب کوبیده است
این فرود آمد حضرت رسول صفا و تقوی که در آن سبب کوبیده است و فیض استغفار و تقوی که در آن سبب کوبیده است
و عبد را بر او عزم کرد شریف در میان این بود که نور از او میبرد و شریف آدم گفت با خدا یا ای کسیت
گفت پسر تو داد و گفت عمر او چند است گفت صد و چهل سال گفت خدا یا عمر او را که کز خدا گفت از عمر خود
بعضی بود بخش آدم چهل سال از عمر خود و بنده و چون گفت و شرف سال از عمر آدم که بنده ملک الموت
آدم گفت

آدم گفت چهل سال از عمر من مانده است ملک الموت گفت نه پسر خود داد و بنده و شرف سال از عمر آدم که بنده ملک الموت
گفت خدا از داد و چهل سال از عمر خود داد و بنده و شرف سال از عمر آدم که بنده ملک الموت
عمر او را که کز خدا گفت از عمر خود و بنده و چون گفت و شرف سال از عمر آدم که بنده ملک الموت
دست فرود گفت و آدم را گفت که کز او انجمن آدم گفت یکبار از تو فرود
آدم و در بخشش در وی بود و اصل هر یک در پیش از او نوشته بود آدم عمر خود را بر سال و در در دست خود وی
بافت نور گفت با رب بنیان کسیتند نه آمد که انبیا اند از آن نورانی و از آن نورانی و از آن نورانی و از آن نورانی
در میان نور را در شرف بود بنظر آدم در آمد چون عمر او شد که گفت با خدا یا عمر او را که کز خدا گفت از عمر خود
چنین نوشته شده گفت از عمر خود شرف سال که کن در عمر و از او فرمود چنین کردم و چون بقصد چهل سال
از عمر آدم که بنده ملک الموت گفت که کز او انجمن آدم گفت یکبار از تو فرود
داد و به و به کسیتند آدم گفت از عمر خود شرف سال از عمر آدم که بنده ملک الموت
بنما و در سال که گفت با عرضت الا مانده علی السموات و الارض و الجبال و انبیای ان کلمتها و ان
سنة و حجاب الا ان الله کان علما و جلالا و این حدیثا الرب و بعضی الفاظ محض اند و بعضی متفق اند که
آدم گفت از عمر خود شرف سال از عمر آدم که بنده ملک الموت گفت که کز او انجمن آدم گفت یکبار از تو فرود
در حق شریفین روا باشد بنده و چون گفت و شرف سال از عمر آدم که بنده ملک الموت گفت

رکن شد بد رسول گفت که مرا بدان بخوانند که بر سر را بران خوانند و این اجابت کردی بواجب که در این
 حدیث چند کفر است در رسول صراحت اند اول آنکه ابراهیم شک کرد در آنکه خدا حق درست بر مرده زنده
 کردن و دوم آنکه خدا او را گفت تو بدین ایمان را که گفت بدو بگویم شما هم که دلم سکون نزد حق کن
 دل نباشد ایمان درست نبود و او که گفت خبر بدین ایمان دارم دروغ گفت باشد سیم آنکه گویند بر حق
 گفت من بشک اعلی ام از پروردگار ابراهیم بخی ابراهیم شک کرد در قدرت خدا پس من اعلی ام که
 پس رسول به شک بوده باشد در قدرت خدا چنانکه رسول گفت خدا بر لوط راست کند و که چون
 او را فوت سپاه ملک بود و گفت خدا دارم دروغ گفته باشد که ندارم و آنکه خدا از قوم لوط گفت لوطان
 لی یکم قومه اداوی الی رکن شد بد لوط خلاف گفت و او را فوت آن بودیم که رسول گفت که مرا
 بدان خوانند که بر سر را خوانند و این اجابت کنی بخی آنکه بر سر را بران خوانند و این اجابت
 کرد و مراد از آن اعزاز نمود پس لوط بفرمود از زبان شد که از زنده افتاد کرد و رسول گفت که من گفتم
 و خدا را حق میگوید آن اگر یکم خدا را انعام کرد زهر مسموم شفی که در حق نبی و رسول این است و دارد
 روایت کنند از عکرمه که او گفت که این براس از رسول حاصل کند که ابراهیم سه دروغ گفت است
 و خدا او را مؤخره گفت و اول آنکه نبیند رکن شد و چون از او پرسیدند که کرده است گفت است
 و دوم آنکه نظر در قوم کرد و گفت خبر بدو ابراهیم شد و نشد سیم آنکه گفت ساره خواهرش است و اول

براند

سه آنکه پیش بر کس روایت که رسول خدا سه دروغ گوید زنده از سه هم روا باشد و چون دروغ گوید
 معصوم نبود قول او برای تقدیر نیست و این معنی از این طایفه پیدا نیست چه عیب عظمی از او است که
 ابوالحسن اشعری گوید دروغ بر خدا جایز نیست چه از پیش یا در و چون دروغ بر خدا جایز باشد اینها
 بطریق اولی بسط اند و نه بر قول خدا باشد و نه بر قول رسول حق فی الله یعول الله بدون بدو آنکه از کفر
 ابراهیم اعتقاد کرد که زهره خداست دروغ میگوید بلکه قوم زمان ابراهیم معنی زهره را سجد میکرده
 و بعضی مشرکان را بر خرافه و افق ابراهیم چون کواکب طیار بر بر طریقی الله گفت خدا را به حفظ استقام
 بخی این نه خداست است و غرض او تنبیه خلق بود و آنچه خدا را گفت نیم تبار که چون مرده زنده میکنی
 و خدا گفت ای یثربان خدا را که گفت بیا مسکون دل میگیرم راست گفت و ابراهیم را بغی بود که خدا
 قادر است اما در برابر آن طایفه معنی میکرد که خدا او را خبر داده بود که من کسرا اختیار دارم و گفت خود
 خواهم گفت که عیاشی آن بود که برداشت او مرده زنده کنیم ابراهیم را در خواطر آنکه که شکش که شکست
 خدا خواهد بود باشد و بخی در خدا حدیث که بداند که حبیب او خواهد بود و آنچه گفت اول تو منی قال علیه
 بخی ایچ دارم بلکه تو را در برابر صبار منی و لیکن میخواهم که در سکون حاصل شود که حبیب تو من خواهم
 بودن یا دیگر و آنکه گویند رسول گفت که ابراهیم سه دروغ گفت اینی حال است هرگز رسول اینی نگویند
 و سخنان وی هر سه راست بوده و آنچه گفت بر فتنه کسب هم ندان سستوچان که تو باطلتو

جبر

بعد از آن چنانکه گفت موت بر کسی گفت پس آن عمر بخوانم و هر روز از اجلش نام موسی پشت
 در دوح و بعضی که از آن وقت بزرگ الموت از شهر مر در پنهان نزد حق می آید تا نام کند در آن
 خرافات و دغا و دغا در حق این هم و رسول اول آنکه موسی طبع در آن حق نشد و در آن که لطیف
 و چشم ملک الموت را که در این صحنه لازم شود که عزرا بنی روز قیامت طبع نصیب کند از موسی
 و خدا تر حق او از موسی کند و موسی با یک چشم بماند و آنکه گویند از آن وقت بزرگ پنهان
 پیش مردم بود و مکر میزد که یکی آن چشم او را بزرگ کند یعنی که هر که بگوید اینها دارد
 چنین دروغها بر اینها نه بنده و از فساد این دعا که از زور است معجز است روایت کند که چون
 زبانی گفت بوسه که در دروغها است و بوسه هم بخور که زبانی بگوید بزرگ پنهان از فساد
 بوسه را از اینها می بیند و نو فساد بخور و زبانی بن عبده روایت کند که گفت بوسه
 فساد بخور که زبانی در بعضی نشد که مردان بزرگان در این بفسد می بیند و زبانی
 در میان مردان زن چنان نیست که مرد در حال بی حوشه محال خود نشیند و آنکه بت جلد در
 نفس را کرده اند و این فواید از آن بابت ثابت فراموش است که کند و بر اینها در سل بنده
 و گویند که بر اینها است و می شناسد که هر که خلاف این گوید او را رختی و میند و خوانند و در حق
 و او که گویند که او در زن او را بگوید که بر چند بود و غسل میکرد و او عاشق شد و او را از اجابت

در حق موسی

در حق موسی

و او در صید اندک بشیده او را بار بغیر افروست و او فرمود که در پیش تو است سبب بر او در شهر و این
 چنان بود که هر که از پیش تو است سبب بر تو است و این با بغیر باقی گفته شد و روایت است
 بزرگتن در چون او را در پیش تو است بزرگتن گفته شد و او در زن او را بگوشت و خدا و ملک
 نفوس و او را در پیش تو است که در او بگوشتن رفته او را باند کرده مهف و او را باند کرده مهف و
 گندام او را بگوشت و او را در پیش تو است که در او بگوشتن رفته او را باند کرده مهف و او را باند کرده مهف و
 از به او گفت زن تو را دیدم و عاشق او شدم و تو را بفرستام بغیر گفته شد و زبانی با او شام
 او را به جیب جوارش داد و میگردانید و میگردانید و این فساد و تفسیر هر اشک بنده و لقم
 و تصور و الحواب یاد کرده اند بگوید و هر روز بنفوس و وقت دینان بگوید که تر مرسل و خلیفه خدا
 که در شان او است این اسم با او دان جعفر که خلیفه الاصلی گویند بزرگ عاشق شد و فساد
 از امتن خود کرده او را بگوشتن داد و زن او را بگوشت اگر اینها بر شبنم این مثل شیخ ابو اسنی
 یا ابو سعید جواد یا ابو سعید ابوالخیر که بزرگ برقی در او بر سر خنده اند اطلاق کرد و گوئی زن
 یکا از بر اینها مسل و این دیگر بر بطنی بگوید که گویند کافراست و خوش میباید که در حق او این عفا
 دارد و چون این در حق اینها در سل گویند عفا و اهرست و عفاست است در آن فساد در حق سید
 گویند که بگوید که او را بگوید که بر چند بود و غسل میکرد و او عاشق شد و او را از اجابت

در حق موسی

مذا است و بنده خدا کسی است و اضع انقول انی را بوند رود و بنوم نبع می شود غرض ان آنکه
 اسم جبر زنده چند از نه و جهان را سرگردان کنند و چون می گشت انی در پرسی حال که کجای
 نامعقول کنند از بهر آنکه چون قدرت بنده را در فعل غایت تر نیست و خانی فعل بنده خدا است پس کسی
 هیچ معنی نباشد و نه قدرت بنده را و آنچه که نزد ان قدرت است فعل برود چون فعل بنده حق خدا
 لازم آید که بنده را هیچ قدرت نباشد از بهر آنکه او را هیچ قدر نیست و اگر بنده بنده را قدرت است
 لازم آید که فعل او به قدرت نزد ان مع الهی باشد بر طریق که خواهد گفتی و شافعی خواهد بود و در
 و اصلیش که بنده فعل قدرت خدا و بنده حاصل آن لازم آید که خدا شریک بنده بود در یک فعل و این معنی
 بر وجهی قاسد است یکی آنکه صاحب شریک گفت بنده اویم آنکه بگوید از نه و در نزد او این
 نه بنده مستند چهارم قول انی که لا یسئو لی ان یتکلم فی راد صفت ایات کنند اگر چه
 در جبر است یا نه و انی که لا یسئو لی ان یتکلم فی راد صفت ایات کنند اگر چه
 صفت نه ذات است یا نه و جبر و از وی و نه بقیه اند و انی که معقول است متناقض زیرا که چون
 گفتند صفت نه ذات است غریب ایات که دند و چون غرض ایات که نه ذات است و امور است
 و می الی آنکه نه و بگوید یکی و نه بقیه از یکی نه انی موضع مغلالات یک است امر است از اصول فرق
 ان را اهر است و بابت خوانند و ختم ان را بغیر انی که نه ذات است و اهر است **نور دوم**

در مغلالات

در مغلالات فرق ایام از اسلام که ان را بنوم خوانند و ختم ان را در مغلالات که بنده از ان زبان فوکی در مغلالات
 خود را بنوم خوانند چهار فرق اند اول ایات دوم بنده ان سیم اسمعبلک چهارم لغیر بان و هر یک از
 فرق چهارگانه علی لف خود را که فرادند و مغلالات بنوم را و ان قوم که بنده اند ان کی با و بنوم فرق اول **نور اولی**
 سبب بنده اند از لغیر بان بهر آنکه عبد اسباب و اصراری گفته اند علی خدا است و در زمان علی مجسم بود
 و حضرت امیر مومنی از اصرار بسیار گرفت تا او باطایان کریمت و امیر مومنی که کوی کند و در انش
 کردند و ان را بنوم بنده و چون ایات را در انش اند گفتند گفتند مار لغیر بنده است که بنده اند
 از بهر آنکه رسول خود بود که خدای خود بنده که نزد انش غیبت کند اکنون که ما را به انش می گفتم پس بنده
 نوحه را و چون امیر را بگفتند گفتند او بنده است بلکه بنده است و در اهر است رعد آرا و است و برق
 نازیده او و او بنده خواهد آمد و دشمنان خود را خواهد کشت و چون گویند که انی که اول ایات جواب دهند
 سلطان بود که خود را بصورت علی خود گویند پس ایات بنوم است که در نزد او و یکی بنده است
 و مستحق نرا بنده بقتل بنده و انی که بنده بنده را بنوم خوانند فرق دوم که بنده بنده اند **نور دوم**
 انی که بنده می بیند از رسول صمد که فرستند از بهر آنکه حق مایه علی که بنده است که
 با ان جنک کرد و ان بری برادر پنجوف بود و فرستند او را چه که در حق ابوبکر و عمر و عثمان
 این شوم خوانند و انش الله انهم عده بعد جنک انرا با یحیی و بنوم بنده بنده بنده **نور سیم**

فرمود آمد و این آنکه اندوخته بر کوب خدا و علی فرمود آمد و آنکه است این کفر و خدا است فرمودم
 از شیعه است مباد اندوخته بر کوب کوبی در دست مبد را بر سپیدم که خدا بر کوب است با کوه گفت کوه
 و این رویه می گوید در دست هم بر سپیدم که برقی صیبت مباد خدا و اجم گفت مباد خدا و اجم گفت مباد
 است و است مباد است و است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است
 مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است
 معصوم بود و است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است
 او موجود باشد و گفت خرد و است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است
 نه مانند صمد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است
 بداند این فرمود است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است
 ایمان آورد ایمان و مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است
 سنی ختم است از اصحاب است در هیچ جا کشته نمی شوند یافت و بعد از وفات خاتم النبیین
 و غرض آن که عوام از فقها را مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است
 خدا جسم است لا اله الا الله مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است
 فم است بقرات قریش و این عبارت از جهت حفظ است و از جهت مباد است مباد است مباد است
 بود که

فرمودم
 است

فرمود که این فرمود است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است
 او را پیش خود راه نبردند از این فرمود است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است
 خدا و است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است
 از مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است
 است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است
 از کوب مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است
 مدتی مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است
 در جبهه مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است
 فرمود هم مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است
 آدمی مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است
 الکفرات فرار است و هیچ خدا و شک نیست که اخفا حضرت امام رضا علیه السلام بود که خدا هیچ مباد
 فرمود با هم مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است
 و این است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است
 از مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است مباد است

فرمودم

فرمودم

بظاهر صدق عظیم نشین گشتن بر مفضل استند حضرت صادق از این سخن ان سوا به
حق تعالی روشن گشته زمین و آسمان است و حق است که باطل را و حقیقت را استوار است و حق
نکونید و حق نه فرموده اند و استوار است و از این سخن روشن گشته است و زمین است اگر آنچه صادق
گفت فیج است پس طبع در قرآن زمره باشد نه صدق هم اگر گویند قول ثوبان است که خدا
نور است گویند ثوبان خدا را نور میگوید یعنی آنکه جسم است معنی همان امام است که در قرآن است
یعنی روشن گشته حق و پیدا گشته راه راست خلق عالم را تا به لیدار خیر و بدی که این سخن است
و در آن سینه است خدا صلی علیه و آله انزل القرآن فیه هدی و نور متبعه ان بود که در هر جام
و جسد روشن است یعنی در نور راه راست روشن گردیم پس سخن صادق عظیم با قول خدا تعالی
باشد فرقه و از دهم زمره است که گویند زمره حق این گفت خدا صفت است فیج جعفر
و این سخن دروغ است و موضوع را از این گویند که زمره گفت از حضرت صادق عظیم شنیدم
محمد صفت نیست که از او سخن نیست و این سخن صمد را در گفت گفت از امام جعفر است که
گفت صمد آن باشد که از او حرف نیست و صادق عظیم را این بیان لغو بود و اثبات با نیت
از حضرت صادق هم روایت است که صمد العمود البیضاء الخواص یعنی آنکه خداوند در وقت طاعت
و گویند سید جعفر گفت خدا نور صمد است متشکل با هر جسمی که خواهد بود آنکه این حکایت بزرگوار است
مانند حکایت

فرقه و از دهم

مانند حکایت دیگر از ارباب الله گشته گویند اب را که بیان خوانند کرد که در کدام کتاب گشته شنید این
حکایت باشد و یکی بنویسد که آنکه در این کتب گویند که اگر یکی از کتب از شیعیان یا غیر این
از اسلام است که این بنویسد گفت گویند قول گویند بنا را گویند قبول کنیم و حجت هر باشد و اگر گویند
قبول کنیم از بد الله هیچکس از این است از این نقل کرده اند و اگر بوی نقل کرده گویند اینک خودی
کردی از سید جعفر کن یا از کتب شیعه نقل کرده اند اگر این بودی در کتب مطبوعه فرقه سید
گویند استحقاقی عابد عبد الله بن سنان و محمد بن مسلم و ابو حمزه ثمالی و عثمان بن ابی طالب
گفته خدا شلی لا که را شایسته است و نه صورت هیچ خبر برده اند و او هیچ خبر ندانند گویند این
حق است و نه هر یک از این است اگر کسی بگوید این عقاید که ان اعتقاد باطل است و نه باشد و گویند
جبر این مخالف آنکه از فرقه چهارم گویند منیم تا در وقت می سلم و در حق این حکم را بگوید گفت
امام با جعفر و او که در وقت خدا را چشم سر سینه گویند اگر غیر این می سلم و در حق این حکم را بگوید
گفته اند این معصوم نبوده اند و خط و این را بیاورد عیب باشد چنانکه خط می بر این امام
عبد جعفر و چون رسول هم از در در خانه حلت کرد و گفت رسول نزد او را بیاورد و بگوید این را بیاورد
و فرمود است و بگوید و فرمود این باشد یا الله خدا صمد است و الله صمد است و الله صمد است
بر آنکه که خدا را نه در بنیاد و گوشت نوزاد و بدو این بر این دلیل است از عقل و

فرقه سید

فرقه چهارم

و غیر رسول هم و فصل کوبه نور از سینه کفشد که خدا حکم مباحی کند و علم و کفر و حق و سواد آفریند چنانکه جمیع
 مجر و مشبه گویند که بپیمانی همه دروغ است و اهل ایمان سنی گفته اند و کتب با مبدا این نیاید
 و هر کس که از اسلام پیروی باشد روانه از دگر این بر حجاب و عیال و انصاف و دروغ نه چنانکه همه دانسته
 و در انصاف و غیر خود و او نه نصیب بود و نه ایلم بر موال و نه هر چه شوا گویند از سخنان فاسد بر بکران
 عیب نیست و هیچ قوم از ذوق اسلام با بالا که در میان این میوه اعتقاد و سواد دارند حق انصاف می آید
 ش فنی ابو حنیفه که مرز افغان کتب که اصول کلام و فقه که می خوانند بکشد و منطقیات و اصطلاحات
 استنباطی است اهل اسلام با در توان یافت و آنچه که استعدان اصی باشد قریب است و فخر
 از متعزلات و هر یک تفسیری کرده اند و در این جز گویند که هیچ مسکن اطلاق الله تفسیر قرآن در
 دایمی باشد این دین را از کفشان دانند که سخن این را عفا بنی خوانند پس بنابر این لازم آید
 هر یک را بر اسلام آن منت نباشد که اوستی سبب و ابوالفضل را با چه ایشان که از مشهوران
 ندانند از منبع آن عفا بنی اند و از جده الف که اصی باشد فخر را از رایان خوانند حجت است علی
 القالیق است اینها هم عیب نیست و بعد از ابو العباس و غیر بر اهل امام عیسی است هر که بگوید
 و نورانی مطلق کرده اند که اول کسی که خبر از کار و معنی بنی ابوسفیان بود و اسس خبر از کار
 این است که علی عیسی میگوید که التوجه و العمل بنویان و الحیر و التشیبه بنویان و بعد از آن
 دوی کنند

و هر کس که سید بر صبر و فصل مغفرت داده این دین الطیف که اورا شیطان خوانند و هر تاسخ بود
 و است من سلم و است من حکم و ابوالفضل و بیان گفته که الامام الخالف از استخفاف باشد و است بد که
 این تراجم و ام رسانند و مستحق عوفی باشد و است دروغ مباحی است مثل اول این اخفا و مغفرت و ابوالفضل
 و اینا کردیم که این کار بود و دعوت صادق هم بر این است لغت کرد و ممکن بود که اینها در هیچ کس را از لغت
 علم را میسر باشد فرق با هم مغفرت اند و مغفرت دوی کنند که خدا امر عالم بر قبول لغت کرد و اما اینا و غیر از
 و حکم اند و در عیال و امور شریعت و غیره که لغت که لغت ایضا و است باین کرد و قبول و اما مستحق قضا
 و است تراجم کنند پس خدا مغفرت و ابوالفضل است بر علم را میسر باشد و است از پیش و در کرم
 چون سید بر صبر و فصل و غیره است تراجم کرد و عیال کند بر هر زبان است و اینا در دایمی
 خوانند که باین از معنی است اینهم و حال آنکه است این و از فطرطی است و موافق و عفا بنی است
 و مطلق بکشد این شمع جا بر باشد و بوی سخن گفتن از اصول امام و شریعت عوام است اگر گویند
 این معنی را به از برای آن در است و در که عمل ششیع بود و ترک آن بچند دفع ششیع کرده گویند اگر
 گویند که اگر از این همه هر روز اند و گفتند که عالم فخر است اینها در دایمی بود و دفع ششیع را
 اینها در کتب و هر روز که تو را کوئی این جوابی باشد از آن تو ای که از کار و عیال و غیره است
 آمده است که عفا بنی لغت کرد و بر کمال حکم کرد و ابوالفضل بعد از این هر کس که در آن موضع لغت باشد

از فضل خدا این حدیث سبب علم و عمل باشد پس هر کس که شیخ متذکر است و بعد گفت و عمل برین
 حدیث عمل میکند و اگر در این حدیث غیر مستلزم لازم نکند و بگوید این حدیث را که فرموده اگر از فرق
 شیعه کسی گفت که این حدیث را که خدا خلق و رزق و اجساد و امانت نفوس کند یکی از اوصیای الهیه نزد ما
 که از طعن باشد یا غیر از معجزه و احوال باشد که در این حدیث نظر و اعتقاد بر اینست که هر کس که در کوفه و زندقه
 و امامان از فرق برادر از جمله اهل تشیع است درست نشد و عصم و عصمت و عصمتی از فرق شیعه گویند که
 نبوت استحقاق بود و این جزای عمل باشد که از پیش کرد و بود و خواهد کرد اگر کسی گفته باشد از امامان
 که نبوت استحقاق بود و نبوت استحقاق بود که نبوت فرستند و در اهل بیت این نبوت باشد و او
 اهل بیت و از او که نبوت استحقاق بود که نبوت فرستند و در اهل بیت این نبوت باشد و او
 باقی لازم بود که او را اهل بیت آن باشد و آن امر را حکم توان خواند و اگر مخالف این بود او را
 حکم نیست چه خواند پس درست شد و شیخ استحقاق نبوت است که گفتیم فرقه شراکیم که نبوت است
 و این گویند امام بعد از رسول صلی الله علیه و آله و سلم و بعد از او حسین و بعد از او محمد و بعد از او محمد
 و قومی از این گویند که بعد از رسول صلی الله علیه و آله و سلم و بعد از او حسین و بعد از او محمد و بعد از او محمد
 ابو مسلم نیز یک نام بود این درست نیست و یک گویند بعد از محمد صلی الله علیه و آله و سلم و بعد از او محمد و بعد از او محمد
 و در کوفه و مروان است از کوفه های یمن و چون بحال بیاید و فرج کند و بحال را بکشد و بحال را
 از انوار

فرقه شراکیم

هر از عمل کند و این را امتحان است پس هر کس که این حدیث را که فرموده اگر از فرق
 و مستحق است و بعد از فرق یک نبوت را ما می خواند فرقه مقدم ابو مسلم اند این فرقه را ^{فرقه مقدم}
 بر شیعه میدانند و بعد از فرق یک نبوت را ما می خواند فرقه مقدم ابو مسلم اند این فرقه را ^{فرقه مقدم}
 چرا که این خط است ابو مسلم و نبوت است از فرق شیعه اند و از فرق سنی زیرا که اعتقاد ابو مسلم
 آن بود که امام نبوت است نه بعضی چنانکه شیعیان گویند و نه با حقیقت چنانکه سنیان گویند و گویند
 بعد از رسول امام است این حدیث بود و ابو مسلم را حکم کرد و او فرمود از بر این کرد که نبوت را برادر از
 و امامت بر بر حق است و چنانکه کرد اگر او را اعتقاد آن بودی که امامت از مرتضی علی علیه السلام بود بعد از
 و لا اله الا الله و نبوت صلی الله علیه و آله و سلم و این را بر این حدیث است ابو مسلم و دو قومی از
 و سنی میگویند که ابو مسلم بن عبد الله بن محمد صلی الله علیه و آله و سلم و این حدیث است که ابو مسلم بن عبد الله بن محمد
 رحلت کرد و زنی سر است که از جلد است پس او کوچک بود از بر این پس علی و حسین را
 و او را گفت که چون پسند بزرگ آوردی با من و منی محمد بن علی صلی الله علیه و آله و سلم و بعد از او محمد و بعد از او محمد
 معادیه دعوی کردند که ابو مسلم و حسین و بعد از او محمد و بعد از او محمد و بعد از او محمد و بعد از او محمد
 و باقی نام و جعفر را که او را دادند که ابو مسلم و حسین و بعد از او محمد و بعد از او محمد و بعد از او محمد
 که امام عبد الله بن معادیه است پس علی و حسین و بعد از او محمد و بعد از او محمد و بعد از او محمد و بعد از او محمد

پس از آن دعا در علم پراکنده کردند و اول کسی که از این بشارت نشست معبر بود و بگفت نم بین
 نریختن بمان سست من صبح با عزت او خلق بسید را که که بعد از آن بسط ملک معبر
 منقطع شد و انبیا صبح تا زمان ما هم نماند و این هم منقسم بچند فرق اند فرق اول صاحب
 این گویند اگر کسی غفلت است بچشم دیگر از غفلت نرسد و اگر غفلت نیست با غفلت را
 اما مریدان را گویند اگر غفلت نرسد از مبطل ظاهر نشود و چون غفلت است در معرفت خدا
 حاجت بمان بود و اگر غفلت معرفت بود آن امام که میگویند و دعوی میکنند کی است و شنا
 نمیتوانید و نشن الا بقول صادق و چون شکی با بدو دعوی کند که می امام شد را معلوم شود الا که
 صادق دیگر بگوید که این صادق است و قول و صادق دوم مثل صادق اول باشد پس این صادق
 باطل باشد و اگر گویند بجز باینکه که وی صادق است گویند معجزان رفت و پس بود که دانند که صحتی
 حکیم است و این معجزان است و اولی که کنیز را معرفت امام حاصل شود الا بعد از
 آنکه صانع را شناسد و بعد عدل دانند پس هرگز نه خدا را نمایند شخص و نه امام را فرق دوم
 ما حربه اند در شمس این ظاهر است و او را بخوبی و دان و خلق بسید را دعوت کرد و فرق سیم در محله
 اصی بجهنم فرستاد و این شخص از هر دو یکی از دعوت ملاحه بود و او را از این بر آورد
 و چون آن دعا گرفت و دعوی کرد که این دعا ای نم و خلق بسید را که فرستند دعوت او را و فرق
 نفعه در کمر

فرقه اول

فرقه دوم

فرقه سیم

فان دعای را بکشتن و بالداران کجاست و نقد کرد که بعد از آن که خدا را می او را ملاک کرد با
 نابینا نش فرق چهارم بکشی است و بیک معونه بود از این یکی قوم بسید را جمع شدند در زمان
 معتمد فرود کردند بعد از مصافح بسید را و اگر رفتند و ملاک کردند فرق پنجم مقتضی است اصحابی که
 داد از انبیا ابو مسلم بود چنانکه در آن فرق یاد کردیم و چون دعوت ملاحه ظاهر شد در زمان ما چون
 اصحاب این مقتضی باین بار شدند و اکنون از جمله ملاحه اند از ابو سید و این مقتضی از ابو سید
 چنانکه یاد کردیم و دعوت کرد و پس از آن دعوی الوهیت و در نفس کیش انبیا وی بسید شدند
 و در این دعوت ظاهر کرد چون دعوی خود را نمود از خلق در می شد و خود را بکشی نمود و دعا فرستاد
 و گفت هر کسی شنوا اندید و قوم را اعتقاد آن بود که اگر او را ببینند بخوار و موخته شوند و چون الحاح
 کردند تا خود را بر این ندان معون در برابر این آئینه چند محرقه بسفت چنانکه عکس شمع آن
 در معبر افتد و دستور داد که در آئینه خود که در پیش و در آئینه عکس شمع موخته شدند و قوم که از بس
 باز کردند و چون آئینه بر زمین گذاشتند که الا بعد از او بدید که الا بعد از او موهو و لطیف الخیر
 معون بکشی داشت و از این هر دو بصل و می بانی بیک دانستی نامش اسم و می بانی اهل طایف
 و کیش را از این جدا فرستاد که هر دو بفرمود بعد از ظهور دعوت ملاحه تا باین شدند و این است
 فرق ملاحه اند فرق نوزدهم زید به اند و این در زمان ما سه فرق اند ملاک اهل کوفه جمله خوارج بودند

فرقه نهم

[illegible]

و گویند احوال را محبت بود پیش از قیامت به آنکه اعتقاد از میان در احوال اعم و اعتقاد معتز است
 و در فرق با بواصب متفق باشند در این قبیل را از استیفاء و این عقیده است و اگر نه باشد از
 بنابر این است و اعتقاد معتزلی را از امام زین العابدین علیه السلام میگویند هر که با حق
 در هر کجاست که فریاد و جفا و او را جفا انداخته باشد که فریادش این است که بیا راست بگو و اعتقاد را
 و زیادهای مثل فواصی که بعد از حق در امامت شرع است و با حق است و این عقیده است و در فرق
 گفته که نفوذی به حق اعتقاد بر احوال است و در فرق پس امامان اند که این را از غیر غیر خوانند
 بر آنکه این فرق اسلام را پیش از آنکه در هر کجاست که گویند حق با حق است و دیگران بر باطل و دلیل اعتقاد
 آن میکنند که حق در دو جهت مختلف است و قول بر حق است و دلیل عقیده است و باطل عقیده است
 و دیگران بدانکه گویند اگر اینها مختلف است پس اینست که بعد از آنکه بود در احوال است و محبت است
 حق در این است و دو جهت است و آنست که از این بیرون باشد و اگر در این است
 بنا شد لازم آید که حق باطل باشد و این کفر است بیش از آنکه در حق است که حق در این
 این است و این اعتقاد دو جهت دارد و در اعتقاد معتزلی و در فرق معتزلی و در اعتقاد معتزلی
 میکنند بطلان اینها احوال لازم بود که حق باطل باشد و این عقیده است و در اعتقاد معتزلی
 بوده باشد حق از این است بیرون بود این را در اعتقاد معتزلی و در اعتقاد معتزلی و در اعتقاد معتزلی

فقران

معتز و ان در کتب سیر و تاریخ معتز و معتزلیست و چنانکه معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست
 و این کلام است و در هر کجاست که این اعتقاد است و اعتقاد معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست
 می گفتیم که فردا که است و در هر کجاست که این اعتقاد است و اعتقاد معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست
 پس این اعتقاد معتزلیست و باطل است و از این اعتقاد معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست
 فی این راه است و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست
 و استحقاق را محبت است که معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست
 حفظ شرع باشد و اگر اعتقاد معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست
 بجهت روانی که معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست
 و این شیخ بر عقاید معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست
 و نیز ما را معلوم است که اعتقاد معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست
 مسئله بود و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست
 حکم او اینست که معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست
 بر سبب اینست که معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست
 معلوم است که معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست و معتزلیست

پوشش بر بخت پاک شود مالک گوید پاک است و گوشش میام مکرست گرفته و هر که گوید بر مال
در یک مسند این حکم منفرد کرد این معنی است و مثال این مسائل بسیار است بلکه ابو حنیفه را
در یک حکم ردی است بسیار است جز از وجهی باشد یعنی از آن که بسیار است از یک و دو و سه
نامش فعلی و آن از وجهی می باشد غسل الی وجه از یک و یک زمان در یک حادثه عمل بود
و خلاف آنکه اول یک در شریعت فایس کرد ابو حنیفه بود و قبل از او دیگران کردند از این جهت محمد بن
الحسن گفت ان الحسن بن علی ابو حنیفه الفقه و دلیل بر آنکه پیش از ابو حنیفه فایس نبود آنکه ابو یعلی
فایس گفته ابو حنیفه را بهر که ترا از زنده بود ابو حنیفه فتوی نمی شنیدی و او اگر معتز از او در شریعت
کرده بود و ترا یولید او را بهر که ترا نشی کرده است که چون ابو حنیفه در شریعت فایس کرد و از
فایس فتوی داد و گفته شد در بر او نام او در امر راق چند بیت در این باب گفته شد ابو حنیفه و کت
و چون این شکی بود حنیفه را رسید در چند باب و در آن دو باب و در کتب و در ابو حنیفه را حنیفه داشت
و چون رقیم معنی شون که کواص و عوام و مختل و بزر و عوام نام ابو حنیفه را بر صدرش نهاده بود و میگردد
چون مراد به گفته ما به و در پیشین آن که در کتب معنی پیشین وی رقیم و مراد به آنکه اندر آن خود
کردن چند مراد میزند که هم حال و هم مجاهد و چون حال را میگویند بهر این که بهر اعتقاد نباشد
اگر چه بعضی از قول رسول بانی می باشد معنی بود معنی المقوم آنکه مثل فایس و در او استی
و اینجا

در یک مسند
در یک مسند

و اینجا در وضع کنند و از شریعت رسول خوانند و شک نیست که این را شریعت نام کردن در وضع است
نه بر آنکه شریعت است که خدا و رسول نهاده اند اگر گویند قولش باطل است چه رسول میفرمود که اهل و در شریعت
الا نبیا که معنی عالمی و در آن ان نبیا اند و اختلاف رحمت است و فرمود که کل محمد مصیبت انصابه
امیران این اخطا کند بر واحد بفرموده است الرضا که است و او است و در هر دو اخطا کند یک نفر و چون
ازین استنباط کنند لازم آید افتد ازین کردن و در وقت و در وقت افتد و نمون گویند معنی اول اضا
احاد است و محفل صدق و کفر و چون مسلم و در یک صدق است و غلبه ظن حاصل است این مسند است از
اصول این دهر احوال و این استخوان سخت یکبر آنکه هیچ فرق نیست اسلام و غیر آن چون بگویند
و بهر دو نفر که نقل می کنند و آنکه در میان این علی است پس لازم آید که بعد در نه انبیا باشد
و افتد ازین بر آن رو باشد و این کفر است اگر گویند علما است خود را میجوید که شریعت رسول
میباشد و در سه فرق اند و بعد یکدیگر را بفرموده است بد افتد ازین کردن که میان حق و باطل تفریق کرده باشند
و این باطل بود اما آنکه گفته خلاف ایمان است بر آنکه نزد ابو حنیفه حق او را رسد که نفی بعضی
از احکام حق حق می باشد بگوید و هم چنین فاضی شفق را رسد که نفی بعضی احکام دیگر فضا
کنند که شفق را باشد و در بعد نهاده است و باعث این میخردا باشد و نزد امامین هر حکمی
خلاف شریعت باشد فاضی را رسد و لازم است که بعضی آن حکم را در چون تواند پس اگر اختلاف

در حق بود نفی هیچیک را و نبود در آن گویند این حدیث درست است نه از اهل فقه و نه از حدیث کتب
 و این نیز از اهل فقه و حدیث گویند که حدیث یکتا است ترک بعضی از حدیث کشید و رای دنیا پس
 و استحقاق را با شریع آفرید و آنچه درست است آنکه رسول گفت اختلاف الی العلماء در حدیث
 و این معنی خوب است زیرا که چون پیش علم روید لا بد که در آن فایده باشد و دانستن فقهی است
 و این فقهی در حدیث است و این از کتب اول الف لام آنرا نوشته اند و در ویم الی الله گفته اند
 العلماء و گفته اند برین طریق این حدیث خلاف عقود و قرآن اجماع است بلکه بر این عمل نموده اند
 و این حدیث در حدیث است و دانستن حق از باطل مراد است یا اینکه هر کس که حق در پیش است رسول است و چون
 معاللات میفکند و در وقت باطل است و اعتقاد داشت بد و در محل احوال بر اشیاء میفکند و نمیتوان
 نمود از هم باشد که امام جمع میکنند که اقوال ایشان حجت بود و اعتقاد بر حق کردن و هیچیک این معنی
 خلق باشند و طاعتش بر خلق واجب چون ما را اطلاع بر حق نیست نتوانیم دانست که بهترین
 خلق کدام اند الا بقول خدا و رسول و اجماع است و این هر سه دلیل است بر آنکه خبر الخلق رسول
 و اهل بیت است و است و صدای حق میگوید این را استوده اولی الی که گفت این و یکم الله در روایت
 و ان الذين آمنوا الذين يقيمون الصلوة و يؤتوا الزكوة و هم را کون دیگر گفت این بر بعد از حدیث
 عنکم الرجس اهل البیت و بطریق دیگر حدیث را با یکی ایشان که او را دویم که خدا را یکی او را یکی
 معصوم است

معصوم باشد و قول اجماع نیست و بهترین خلق باشد و هر آنکه علی الاطلاق و دیگر آیند از حق ایشان
 نرود آمده و هیچ آیه نیست از قرآن که معنی باشد الا که ایشان بدان اولی اند و دیگران را آنچه
 خاص از حق ایشان است دیگران را در آن نقیصی نیست و دلیل بر اینکه بعد از رسول ص ایشان بهترین
 خلق اند بسیار است و ما چند حدیث را میفهمیم با یکدیگر حدیث اول از ابوباع مولای ام سلمه روایت شده است
 رسول گفت اگر خداوند بخواهد بفرزاد علی بن ابی طالب حسن و حسین بود از فرمودن با او بعد که حدیث دوم
 زید بن ارقم روایت کند که رسول ص فرمودم و پدر در میان شما میگذازم اگر دوست در آن زنید هرگز گمراه
 نشوید و یکی بزرگوار دیگر است اولی که بر خدا که از شما برین آمده است او هم عزت نزد من و در او از هم جدا
 نشوند و یکی از حقش گویند پس در حدیث که از اهل حق این شده و اتباع ایشان بر حق اند و اگر نه
 چنین بود هرگز رسول ص ایشان را با قرآن برابر نگذاشت و گفتی که هر کس دوست در آن زنید گمراه نشوید و اگر گویند که
 ایشان را خدا بر همه فرود نهد و اگر بود که خداوند را خداوند حق تعالی و دیگر گویند این قول باطل است زیرا که اگر ایشان را
 خدا بر همه فرود نهد و این بودی و رسول ص ایشان را با قرآن برابر نگذاشت و در برابر کردن ایشان را با قرآن
 سبب آنست که قرآن حجت است و ایشان حجت و چون اعلام شریعت و است هر دو را در یک سبب کشید
 پس معصوم شد و این بهترین خلق اند پس خدا و رسول ص و هم آنکه رسول ص فرمود هر که است
 در ایشان زنید هرگز گمراه نشوید بلکه رسول گوید دوست در کسی زنید که او را خدا بر همه فرود نهد

نقص این حدیث
 و دلیل بر حق
 اول حدیث
 حدیث دوم

با اوست و سبب این است که از نه چنین بود که گفت که دست در این زند و دمان را حق دانند
 رستگار باشد پس این دلائل و دلالت شده که از حق از جدا اندیشا از غرض به اندام آنچه
 گفتیم اجماع دلائل میکنند بر آنکه حق با اوست رسول است است که خلاف است که عرب را غم نزنند
 و استی از امور نیز و طایبی از این فاضل تر و فاضل از طایبی خیر و نصیبت عربی غم از رسول است
 پس معلوم شد که هر که بر قول نکر است بفرست از آنکه بر قول در نکر است و هر که را صبیح
 سبب بر نوزده هر یک بجزر و فسخ بود و اندام بچشم بود و در پیش و در سراج منبر بود اگر کسی در دنیا
 صدقانی خوانند از بهر آنکه برین ایمان آورد و اگر کسی در دوق گویند از بهر آنکه زنی کرد و این
 و اعدای این و معاصیر آنکه با این جهوت کرده اند و آنکه از انحراف او و حق را که معاصیر
 این بود و در اجماع این و ام که در حد و حد این حد است شش و شش و شش از این است
 متبع طاعت این مستحق ثواب است و عاقبت بخت این سزای عذاب بود که هر یک از این
 شش عاصی که جدا این صبر کرد از بهر این که از بهر امان در این صفت طاعت و عزم این عزم
 اسد الله تمیز این ابراهیم و عبد الله و قاسم حال این حد که بجزر و فسخ از این سکن
 فندان و در حد طاعت و شجره نبوت هر که بر قول اوست که از شد خون و مال و اموال
 و فرزندان و در حد و انبیا رسول شده هیچ نصیبت و حکومت از برای خلق نگذاشته

در

و هر که از نصیبت بود برکت رسول اوست بود و بدین است هم معرفت نام زین العبدین علیه السلام گفت
 چه فضل است شارب و دیگران امام و فرموده خلافتی بر سه قسم اند قسم اول که از شد بجزر و فسخ و مال
 این صبح شد این ناکشتم و باید دارد و در فسخ شد قسم دوم که از شد و طاعت کردن
 و جزیر از این پسندیم و این و نیز و قور شد و قسم سوم ایمان آورد و مستند از احکام و نصیبت
 شد و این موالی اند و طاعت بر این و محبت هیچ نصیبت دیگر و دیگران کمتر نشیم
 مصدور و افعی ام معصوم گفت که شارب و دیگران نیز به گفت که ما گوییم که چون غریب باشیم و هر یک
 خواهد که این باشد و هر که خواهد که از غیر باشد که فرود پس اگر کسی است بپار و دیگران از این است
 مثل این حال اگر اعدا باشد بداند که از غم برسد که عزم است و این که بجزر و فسخ است
 است بد و عزم است که فریشت است را سزا دارند و در پیش معزانه به دست بر شمشیر و بی است
 غیر خود را سزا دارند و بر خط معزانه که بر خط است و الا این اند و بدون کلام است غیر خود را سزا دارند و بی است
 معزانه به دست بر شمشیر است و بی است را سزا دارند و در و اندازند پس اجماع است و بی است
 در است و در دیگران خلاف در و ابان شد و چون ای که ان از بهر خلاف و نیز از جدا است
 برسد که اند از غرض صدق بودند بانه بهر افرا گشته بر صدق آن و اگر بعضی را در حد خلاف آن باشد
 و اعتقاد بر قول خارج نیست زیرا که آنکه از این خود از قور است و چون است شد که اندام آل محمد

است

مادی است که از این فریضه باشد و طاعت آن واجب بر نفس و از چنانکه فرموده اند این
 است و انما افکاره و کونوا مع الصادقین یعنی اگر کسی بگوید این را در دین خدا نرسیده و با صدق باشد
 و الله اعلم بالصواب صادق شود و در بیان خلاف است پس طاعت آن بر هر نفسی واجب
 و ظاهر است که معنی این بود و جامع و شریعت آن هر نفسی است و مخالف اعتقاد آن است
 و بدست چنانکه در تفسیر است لا اله الا الله پس بر هر نفسی و از جامع کتب
 که گفته اند که اینها را بر هر نفسی که از کلام و مثال بسم الله و بگویم در ذکر اعتقاد است
 و کونوا مع الصادقین یعنی با صدق و در این باب بعضی از اهل علم و ادب گفته اند که اینها را در خلاف
 قسم این نیز بگویند که هر یک مستند در باب حفظ قسم نباید رفت بطریق مستند بر آنکه هر کس
 گویند عالم محض است خلاف هر چه در ظاهر و باطن است و از این عالم قدیم است
 و گویند که اگر آنرا اند و سموات اجرام و این زوایات و اقطار و اینها را با یکدیگر
 گویند هر زنده و مادی و گویند عالم را مادی و زنده و مادی که گویند نوین و مادی است و گویند
 موجود است بعد از خلق عالم و اینها را گویند هر چه زیر فلک فرست از ثانی طبع است
 و گویند مادی عالم موجود است بخلاف ماده که گویند موجود است نه مادی و گویند خدای در است
 بالذات بخلاف مجزیه که گویند در بقدرت است و گویند عالم است بخلاف مجزیه که گفته اند این

عالم است

عالم است و گویند زنده است و مادی است بخلاف مجزیه که گویند مادی است و مادی است
 همین مادی بود بخلاف بعضی متوهمان که میگویند مادی است و از این مادی است و مادی است
 سمیع و بصیر است نه سمیع و بصیر بخلاف مجزیه که گویند سمیع و بصیر است سمیع و بصیر است
 موجود است است و دفع و ضرورت و الم و شهادت و ادراک است بخلاف بعضی از متوهمان که گویند
 خدا را مادی است و گویند جسم است نه عرضی و مادی است بخلاف مادی که میگویند
 که گویند بر نفسی نشسته و جسم است و جامع دارد و همه اعضایش بر صورت مادی است و در بعضی
 بصورت امر و تعالی است و مادی است و از این مادی است و مادی است و مادی است
 بر مادی است و مادی است و مادی است و مادی است و مادی است و مادی است و مادی است
 از این عالم بود و مادی است و مادی است و مادی است و مادی است و مادی است و مادی است
 بر مادی است و مادی است و مادی است و مادی است و مادی است و مادی است و مادی است
 از اینها را از ادبیک بود پس بر مادی و مادی است و مادی است و مادی است و مادی است
 و مادی است و مادی است و مادی است و مادی است و مادی است و مادی است و مادی است
 بخلاف که میگویند مادی است و مادی است و مادی است و مادی است و مادی است و مادی است
 بخلاف که میگویند مادی است و مادی است و مادی است و مادی است و مادی است و مادی است
 بخلاف که میگویند مادی است و مادی است و مادی است و مادی است و مادی است و مادی است

در افرات و در دنیا مختلف گویند خدا را هیچ صفت نیست جز این صفت که ما در این کتاب
 ضروری و ضروری و در این صفت که گویند خدا را صفتی نیست که از اناجیت خوانند و از اناجیت خوانند و از اناجیت خوانند
 خداوند گویند صفت را بر این که در دنیا کس بود بخلاف متغیر که بخدا که گویند صفت خداوند دنیا و اناجیت
 کس بود گویند صفت را در افرات ضروری بود بخلاف حافظ و علی سخا که گویند در دنیا و اناجیت
 ضروری است گویند صفت خدا و صفت عطا بخلاف مجر که گویند و صفت شری گویند صفت
 بعکس و اندیش و در این صفت که بخلاف عطا که گویند بخلاف صفتی حاصل شود و صفتی گویند صفت
 و قول شیخ گویند اول و اناجیت ظاهر و فکر بود در دلائل بخلاف متغیر که گویند اول و اناجیت صفتی
 نقی است گویند صفت خدا و صفت بخلاف این را بر این روش مبادی است که گویند صفت و صفت
 هیچیک واجب نیست گویند خدا را بر این که در این صفت شک است بخلاف مجر که گویند
 خدا را هیچ نعمت بر این نیست نه در دنیا و نه در افرات و شک نیست و صفتی و گویند صفت عالم
 یکی است صفتی و دشت بد که با او فهم و دیگر باشد بخلاف صفتی که گویند صفت کس بسیار بر این
 و بخلاف مجر و صفت و دشت بد که با او فهم و دیگر باشد بخلاف صفتی که گویند صفت کس بسیار بر این
 و در صفت و دشت بد که با او فهم و دیگر باشد بخلاف صفتی که گویند صفت کس بسیار بر این
 و دشت بد که با او فهم و دیگر باشد بخلاف صفتی که گویند صفت کس بسیار بر این

در افرات

در افرات صفت فعل است از صفت ذات بخلاف ابو صفت که گویند صفت ذات است
 و خدا را از افرات صفتی بود گویند خدا از حصول اناجیت است بخلاف صفتی که گویند صفت ذات است
 این و در حصول اناجیت و گویند روح خلق لایق است بخلاف مجر که گویند روح فانی شود
 و در این صفت عطا که گویند روح مجر لایق است بخلاف مجر که گویند روح مجر لایق است
 گویند روح خلق است بخلاف اناجیت که گویند روح خلق است صفتی بود و هر که گویند صفتی است که
 باشد گویند خدا عالم را از این صفت که گویند اصل و ماده بخلاف صفتی که گویند اجسام را از این صفت
 افرات و با او فهم است و بعضی گویند از این صفت که گویند اجسام است و گویند صفتی که بخلاف صفتی که
 گویند در جسم است و از هر طرف شمع دارد و گویند عرض موجود است بخلاف صفتی که گویند در این صفت
 گویند در این صفت که گویند اجسام و گویند اجسام است و گویند اجسام است و گویند اجسام است و گویند اجسام است
 مقدور باشد و نه مشترک است بین خلق و خالق و یکی مقدور بر بنده است نه مقدور خالق و آن فعل
 مباشر بود بخلاف مجر که گویند افرات صفتی است و هیچ مقدور بر بنده نیست و گویند افرات صفتی است
 اجسام اند و بعضی از اجسام بخلاف ضروری و نظایر دینی ربه و گویند اجسام و جوهر هر خلق خدا اند
 بخلاف شامه این است که گویند صفتی که گویند صفتی است و گویند صفتی که گویند صفتی است
 جوهر است و نه اجسام بخلاف صفتی که گویند صفتی که گویند صفتی است و گویند صفتی که گویند صفتی است

دوست دارد و مودت با من الله الا ان و گویند تکلیف ملاطفتی زشت بود و خدا از شستن بخندن بخلاف مجریه
گویند تکلیف می فرود است مثل الخیر لی یا فیه که با ستم رود اگر چه با او بد کرد و گویند نقطه بر خط نه
دوست و با ستم را در دین اندازد و گویند اگر چه با او بد کرد و گویند اگر چه با او بد کرد و گویند اگر چه با او بد کرد
جایز نیست بخلاف عطور از شستن کردن با شستن اگر چه در دین بر خدا جایز بود و اگر چه بد باشد و گویند اگر
چیز را بر چیز دیگر چون پادشاه جمله با او در میان می آید و آن را با او در میان می آید و آن را با او در میان می آید
و او را تکلیف کند در حکیم بود بخلاف مجریه که گویند اگر چه با او بد کرد و گویند اگر چه با او بد کرد و گویند اگر چه با او بد کرد
آفرینش است یا زان آفرینش و تکلیف کرد حکیم بودی و این عیب شد و عیب حکیم را بداند و گویند
که کسی که بسیار کند و از بعضی توبه کند و از بعضی نه و از آنچه توبه کرده باشد در دست بود و او را بداند
که آن عود کند بخلاف او را شستن که گویند اگر چه با او بد کرد و گویند اگر چه با او بد کرد و گویند اگر چه با او بد کرد
کسی عذر نیک و بد میکند به نیک مستور فی البیوت بود و بر او اگر خدا عفو کند بآن مستوجب
عفو نیست باشد بخلاف مغفرت و احیای عید که گویند نیکی بری را باطل کند و بدی را نیک را و گویند که
کسی بعد از قنات باران کند و دارد و با توبه بود چون توبه بود خدا از آن می آید و او را عفو کند و عفو
با تخفیف است و آن مودت را عظیم یا بعد از آن عفو نیست باید و عفو نیست یا عفو نیست یا عفو نیست
بهشت رود و او را در دین نماند بخلاف او را عید و مغفرت و غیر هم که گویند اگر کسی که گمراه کند

و توبه بود او را در دین بود و او را در دین بود و او را در دین بود و او را در دین بود و او را در دین بود
و دیگر عفو و توبه حکمی است که با او بد کرد و گویند اگر چه با او بد کرد و گویند اگر چه با او بد کرد
معلوم کرد که آنچه بر زبان می گفت در دل او نبود و اگر چه در دل او نبود و اگر چه در دل او نبود
و نوع اراده او را در امور است نه بند و از بهر آنکه چون معرفت حاصل شد علم حاصل شود و معرفت یعنی
نام بود بهر آنکه علم خود را در او باقی ماند و عفو باقی باشد و شک و شبهه در او را به نیناید پس توبه که او را
مؤمن عفو می آید بود و گویند هر چه عفو می باشد منقطع بوده و ایم بخلاف ابو علی جیه که گویند عفو می
و ایم باشد و گویند عفو می باشد که در دنیا بودی رسد یا در عقی بخلاف آنکه گویند عفو می و ایم بود در دنیا استیفا
توان کرد و گویند اگر کسی ظلم می کرد و عفو می کرد و او را معلوم استیفا کند و در دنیا باطل را عفو کند
تا از دنیا او بر شود بسط را آنکه عفو می معلوم باشد و او را معلوم باشد استیفا در دست بودند
عفو می بخلاف مجریه که گویند هم استیفا در دست بودند و عفو می گویند استیفا را آن در آخرت باشد
و ظالم را عفو می بود معلوم قدر حق خود استیفا کند و اگر عفو می باشد و معلوم عفو می طبع عفو می بر خدا باشد
بخلاف مجریه که گویند چون عفو می باشد بعد از آنکه معلوم بر کردن ظالم کنند و اگر معلوم در آن باشد
بعد از عفو می توبه را ظالم استیفا کنند و معلوم دهند و این خلاف عفو و توبه است و گویند توبه
نشد بد که در دنیا بکس رسد زیرا که توبه ایم بود و دوام در دنیا می آید است دیگر آنکه لازم بود که توبه

القطع و لطف و افعال بر اینان بگذرد و در دنیا و دنیا باقی باشد و لطفی باشد و گویند رسول
 بعضی از ^{هم} خدا بپنداند که کسی که داند که عباد او را از خود دور بدارد و در دنیا بگذرد و لطفی باشد و گویند رسول
 او را بپنداند که گویند خدا چنانکه لطف بپندارد و دنیا که دنیا که در دنیا بگذرد و لطفی باشد و گویند رسول
 بکلاف مجر که گویند خدا این در سراسر دنیا و هرگز در دنیا که دنیا که در دنیا بگذرد و لطفی باشد و گویند رسول
 بومی در است شده است هر اسم که در قرآن و حدیث بود که خدا را بآن خوانند بکلاف مجر
 و بعضی دیگر از او بپندارند که در قرآن که گویند رسول خدا را مطلع و عاقل و عارف و مثل آن خوانند
 و گویند رسول باشد که در دنیا بگذرد و لطفی باشد و گویند رسول خدا را مطلع و عاقل و عارف و مثل آن خوانند
 و گویند رسول خدا را مطلع و عاقل و عارف و مثل آن خوانند و گویند رسول خدا را مطلع و عاقل و عارف و مثل آن خوانند
 و است عده بزرگانی اند که گویند بپندارند که در دنیا بگذرد و لطفی باشد و گویند رسول خدا را مطلع و عاقل و عارف و مثل آن خوانند
 غیر رسول بکلاف مجر و لطف و عاقل و عارف و مثل آن خوانند و گویند رسول خدا را مطلع و عاقل و عارف و مثل آن خوانند
 اول آن آدم بود که بکلاف مجر و لطف و عاقل و عارف و مثل آن خوانند و گویند رسول خدا را مطلع و عاقل و عارف و مثل آن خوانند
 گویند از یک بر معصوم اند و از صغیر و گویند که از انبیا ظاهر شد بکلاف مجر و لطف و عاقل و عارف و مثل آن خوانند
 و این خوراک از است عده که بپندارند که در دنیا بگذرد و لطفی باشد و گویند رسول خدا را مطلع و عاقل و عارف و مثل آن خوانند
 بکلاف مجر و گویند بر است غیر از این ظاهر بود مثل شیخ آن که مجر و آن را اولی خوانند و گویند رسول
 رسول

رسول که او را بکلاف مجر و لطف و عاقل و عارف و مثل آن خوانند و گویند رسول خدا را مطلع و عاقل و عارف و مثل آن خوانند
 و انعم انبیا و بزرگانی است بکلاف مجر و از انبیا که این گویند آدم و ابراهیم و صلوات بر او و از انبیا که
 و خلاف صراطی عده که گویند بپندارند که در دنیا بگذرد و لطفی باشد و گویند رسول خدا را مطلع و عاقل و عارف و مثل آن خوانند
 بکلاف مجر و ابو عبد الله علیه السلام از است عده که بپندارند که در دنیا بگذرد و لطفی باشد و گویند رسول خدا را مطلع و عاقل و عارف و مثل آن خوانند
 و گویند بپندارند که در دنیا بگذرد و لطفی باشد و گویند رسول خدا را مطلع و عاقل و عارف و مثل آن خوانند
 بکفایت چون فراعنه شد و از انبیا که این خوانند و گویند که دعوی الوهیت کرد هر چه بر دست او
 واقع شد سحر و جادوی بود زیرا که جسم است و جسم غیر از است بد گویند بپندارند که در دنیا بگذرد و لطفی باشد و گویند رسول خدا را مطلع و عاقل و عارف و مثل آن خوانند
 و معجزه او را لازم است بکلاف مجر و از انبیا که این خوانند و گویند که دعوی الوهیت کرد هر چه بر دست او
 و گویند معجزه را بد و طریق توان دانست بکلاف مجر و از انبیا که این خوانند و گویند که دعوی الوهیت کرد هر چه بر دست او
 بود و این بتوان معصوم شود و بپندارند که در دنیا بگذرد و لطفی باشد و گویند رسول خدا را مطلع و عاقل و عارف و مثل آن خوانند
 و حشون که گویند شد بد که بپندارند که در دنیا بگذرد و لطفی باشد و گویند رسول خدا را مطلع و عاقل و عارف و مثل آن خوانند
 نظام و هشتم بنی الحکم این را بپندارند و معصوم و از انبیا که این خوانند و گویند که دعوی الوهیت کرد هر چه بر دست او
 با جمیع بنیه گویند که باید که بپندارند که در دنیا بگذرد و لطفی باشد و گویند رسول خدا را مطلع و عاقل و عارف و مثل آن خوانند
 آن است که گویند معصوم واجب عظمی بکلاف مجر و گویند که دعوی الوهیت کرد هر چه بر دست او

*

بشمار کلمات عیسی و این را بپندار که گویند امامت میراث است و گویند بعد از رسول امام علی است
 بخلاف نوادگان که گویند ابوبکر است و این را بپندار که گویند عباس است و گویند امام باید که معصوم
 از کبیر و معتبر بخلاف آن که گویند حضرت سید مرتضی چون بظاهر سخنان باشد اگر در باطن که فر
 و زنیانی بود اما ششم راست باشد و گویند امام باید که فاضل ترین خلق باشد بخلاف آن که گویند
 گویند امام معقول در است است و هر چه نداند از ناموم برسد و گویند که امام باید شیعی غیر از
 رعیت باشد و بگوید احکام دین عالم از کلمات آن که گویند اگر بعد از منصف باشد و بگوید احکام
 شرح جامع هر دو را بود و گویند آنکه در حق امام است که نداند امام باشد که فرمود بخلاف آن که گویند بدوی
 امامت که فرمود اگر چه امام نباشد و گویند امام بعد از رسول و ازده است بخلاف آن که گویند معز
 گویند چهارده است و زبیر بآن که گویند هر که عالم را بشناسد بود از بی غلطی و فرمود که امام باشد
 و گویند امام اگر معذور و معصوم باشد بقینه برادر و صاحب کلمات و کثر خوار و معز و زبیر و دیگر
 گفته رد اندازند و گویند هر که زنده از امام خالی نیست ظاهر و باطن باشد بخلاف آن که گویند عالم
 از امام رد اندازند و گویند خروج بر امام مثل خروج است بر رسول و خروج کشته که فرمود بخلاف آن که
 گویند آنانی که بر معجزه و انوار آینه نمودند و لعنت بر ایشان شد که گویند هر که بر خاندان
 رسول یا یکی از امامان ظلم کرد ابد از دوزخ جانده بخلاف آن که گویند خاندان رسول را بد

و غیره

و غیره بودند و او را لعن نشاید کرد و گویند هر چه بموردین تعلیق دارد باید که امام داند و کسی بدو نیست
 و خط بر اینها روا اندازند و بگویند که بر امام و گویند حضرت امیر المومنین علی و آن که بعد از رسول آن فصل زین
 خلق اند بخلاف آن که گویند چنین تر اند و گویند بیست و دو روز آورده است بخلاف آن که گویند
 روزی بیست و پنج روز و بعد از عشر و دوازده و گویند بیست و یک روز و آنکه بخلاف آن که گویند بیست و یک روز
 و در روز بیست و یک روز یا زیند و گویند نغمه ای بیست و یک روز و آنکه بخلاف آن که گویند بیست و یک روز
 از معز که گویند باقر رسد و گویند بیست و یک روز و آنکه بخلاف آن که گویند باقر رسد و گویند بیست و یک روز
 و بیست و یک روز و آنکه گویند بیست و یک روز و آنکه بخلاف آن که گویند باقر رسد و گویند بیست و یک روز
 شفقت رسول الله روزی بیست و یک روز باشد بخلاف آن که گویند از هزار دفعه در جنت است
 نه از هزار دفعه در جنت و هزار دفعه گویند شفقت حال است و گویند اول کسی که در بیست و یک روز
 امیر المومنین علی عیسی باشد از هزار دفعه اول و بعد از او و او پیش از سلطان بشهر برسد
 و بعد از آن رسول عیسی و دیگر بیست و یک روز پس امام عیسی و گویند در هر روز و در هر روز
 در سل بود و بیست و یک روز و در هر روز او باشند و بیست و یک روز و در هر روز او باشند
 آنکه رسول خدا بعد از زین در گویند بیست و یک روز و آنکه بخلاف آن که گویند از هزار دفعه
 عادل و سنی در این باشند و گویند از هزار دفعه سنی است و بیست و یک روز و آنکه بخلاف آن که گویند

و غیره
 و غیره

ابو عبد الله که در روایت گفته اند از ابی جعفر معنی از آمدن قاسم از عسکری محمد از عسکری خفاف العطا
از امام موسی عظیم از برکت من سید از زمین اسلام از پیش از عمر که گفت چون رسول آمد دینی کرد
من و ابوبکر بنزد علی بن جعفر و گفتیم چه میگویند در نزد رسول می گفت ما سید را در ترمیز رسول و نزد که او
ابوبکر گفت بجز این که این ممکن نیست مگر که در دنیا ما بزرگوار رسول می گفت بود که نزد که فرم می داشت
ابوبکر گفت که این ممکن نیست مگر که در دنیا ما بزرگوار رسول می گفت بود که نزد که فرم می داشت
الگویند که اول دعوت کردند که رسول می گفت داده است در حال حیات خود و دیگر امور می داشت که از زبان
قاسم است گویند که رسول می گفت داده بود در حال حیات خود و چون این از او که خواستند
و او که آن حاضر کرد و ابوبکر را بنیاد نمود الهامی که گفت چون این در دست نیاید از نزد که می باشد
پس ابوبکر بطریق دیگر در دفع او که بشود به آنکه صحابی در کتب اختلاف روایت میکنند با سید مدنی
از عروه از عیاش که حضرت امیر المؤمنین علی عظیم در کتب و حدیث و کتب شیخ ابوبکر بودند و حدیث
رسول می کردند از خبر و زمین فدک ابوبکر گفت از رسول می شنیدم که از انبیا میراث بخیرند و آنچه از
این بنیاد صدقه باشد و یکی در رسم روایت کنند که ابوبکر گفت از انبیا میراث بخیرند
و نزد که انبیا صدقه باشد گویند این خلاف آن است اختلاف می بیند و رسول می فرموده است که
هر صدقه که از من روایت کنند و آن مخالف آن باشد قبول نکنید و چون این حدیث مخالف آن
است و این است

دست و این است دلیل بر دو موضع است و ابوبکر میخواست که فدک که حق فدا است بر او نهاده اند
فزون و در سیدان او داده و گفته اند که با یغویان بر منی در بر من آل جعفر و انبیا است و میراث
بسیار است چنانکه گویند و هیچکس از او را که کند که مثل خط الانبیا و میگوید که بعد از انبیا است که ابوبکر
و الا فزون و لغت انبیا نزد ابوبکر و الا فزون می باشد که انبیا بعد از انبیا و او بعد از انبیا
اولو القربی و الیتیم و یتیم است و فزون ابوبکر اگر گویند و در سیدان او و این علم می باشد که
این باطل است زیرا که علم او نوع است یکی ضروری و دوم مجتبی و هیچکس از این دو میراث حاصل نشود و اگر گویند
علم لدنی ضروری است و نه مجتبی گویند علم لدنی عطا الهی است و آن نیز میراث بود و اگر گویند بر من
میباشد یعنی میراث نبوت سیدان رسیده هم چنین از زکریا و یحیی گویند این نیز باطل است زیرا که سیدان
در حال صیانت او و خبر بود چنانکه میفرماید و او در سیدان او یکسان و الحزن از لغت فزون
و کتب که در سیدان سیدان است بدو در زمان حضرت رسالت می حکمی از علم شریع واقع شده
که رسول را معلوم بود و غیر رسول را معلوم بود اگر نبوت میراث بود در سیدان رساله پس در خبر بود و هر از این
انبیا بعد از صیالی و طایفه چنانکه در میراث مال هیچ عاقل و بنیعی اطلاق کنند و انبیا روایت کنند که سیدان
اب و در دست داشتن او و هر کسی که در عالم بود جمع کرده بود چون وفات کرد صدقه است از سیدان
رسیده سیدان گفت هیچ مال از سیدان داده و خبر رسیده میگویند از این که ابوبکر و غیر طایفه این خود را می

و این خلاف آن

بودی گفت شد مرا آنچه گفتیم خلاف است است احادیث را سوار است بسیار است و اگر کسی است
 و آنچه گویند رسول هم گفت هر چه از من بیرون نماند از عصبیت است و از این رسول اصی بیگانی
 بودند از ایشان و هم عصبیت است بدو دفع میراث این کنند بطعم و قدر الا بدلیل قطع زیرا که میراث
 بر دلیل قطع ثابت شده از قرآن و اخبار و اجماع و آنچه بیش از این و غیر می کنند اگر درست بودی
 از احادیث غیر احادیث صحیح بر آن جایز نبود و نه تخصیص پس که بعد از حدیث کردن فاسد باشد
 و در این منبع شکر گویند فان صدقوا فی رد عن محمد فقد جعلوا فرقاً فی غیر صاتی و اما آنچه گفتیم
 خلاف اجماع است بلکه اتفاق است که چون شخصی در یافت مال از ازان و رش باشد
 چون داشت زنی بود یا که فریاد کند از روزی که آدم تا الیوم کفایت از کفر و ستم که چون کسی
 ببرد و در آن روز از او بفرزند او نماند و با فرزند او اندازند و بر جمله چند حقایق نیست کنند با آنکه این حکم خلاف
 قرآن و سنت و اجماع است و از جمله متقدمان کفر و در بیان و نبوس و بود و لغار هیچ قوم نگفتند
 کسی ببرد و او را از فریاد باشد و مال از آنکه در از عصبیت باشد از از قرآن و از آنچه گویند و کتمان
 علی و حسین و عیسی از میراث آن کرد که در آن جز منصف سبک و در رسول هم گفت است که او را که در آن
 جز منصف باشد قبول باشد گوئیم این نیز باطل است از میراث آنکه در انقیاد فاسد و حسین هم
 بر علی هم بود چگونه جز منصف بود چون جز منصف نباشد و کتمان و در آنکه گویند که در آن

از این

از دنیا رفتی نزد آن خدایتی بود پس این جز منصف باشد گوئیم پس بنابر این لازم آید که او را برادر
 از حق برادر و هم در حق برادر زاده و برادر زاده و حق هم و هم زاده قبول باشد زیرا که هر کدام میرود
 و دیگر نباشد میراث از میراث دو مال آنکه گوئیم و خود با جمیع درست است پس قول این که فاسد و باطل
 باشد که گوئیم حسین از برادران رو کرد که میراث فاسد بر این خوانست رسید و دیگر آنکه در قرآن هیچ مسلمانی
 که چون آنچه برادر است نیست هر روز و منصفان نفوذ و دو کو سفند از سبب المال میگیرند اگر از آن
 میراث فاسد و حق و عصبیت میرسد بشرط آنکه داند که فاسد است پیشتر از علی از دنیا برود که او را حق فاسد
 قبول نباشد لازم آید که گوئیم هر روز و منصفان نفوذ و دو کو سفند بر کرد در حق می باشد المال
 درست نباشد و عصبیت میرسد و روایت کند چون قبول شد بد کرد او عبد الله حمدان روایت کند از
 محمد بن احمد بن ابی نعیم از احمد بن یاسم الحمدان از عیسی بن ابی سسل از حسن الفار از ابی حمزه
 الرضی از ابان بن عبد الله بن سلیمان بن کسیر که عمر بنی از شیعه خود گفت که سیرت از عصبیت می بینی
 از هیچ چیز بر من میرسد گفت آری از چهار چیز بر من میرسد از سه یکدم چهارم آنکه مذکور از آن که
 باز گرفت و حال آنکه رسول صمد و او داده بود و جمله بنو عبد المطلب و علی هم کو او را و او را هر سه رد کرده
 باین سفاهت کرد و عمر گفت از چهارم من رسول مرد گفت از چهارم من میرسد که از آن سه دیگر
 و این شخص از شیعه عمر بود بر ظلم او و ابی بکر کو او را در روی عمر ابراهیم انقیاد روایت کند از عمر

ان فی یومین کرد و اگر عجز و دست گفت و عزیزان را بگوید اگر چه شش ندهد و روزی جز برادر سبیری
 فیکلف کرده باشد بعد از شش رسیده و خضر رسول را که خدا غنیمت بزرگ است و برادر برادران مباح
 او را از ترکه پدر جز نرسد هر که را اندک یا به عقل باشد و در این باب فکله و اندک باشد حق از
 باطل برانده و حق در آن باشد پس فیصل الله الظالمین و فی فعل الله یات ابو عبیده روایت میکند
 ابو بکر و حال فرغ گفت که من گفتم که از بیت المال جز بر یکم پسر خطیر را نگذاشت و من
 شش هزار بر گزافم فلان بستان که در فلان موضع است و در جهان باشد چون ابو بکر ملعون
 میگوید و عداوت علیه السلام فرستاد و بعضی معلوم نکرد و گفت سبک مراد بود ابو بکر گفت منطوق
 هیچکس در دهن او باشد و چون فرمودی ام آن بستان را بخون کشیدم ای عجب چگونه روایت شده
 و الی امیرش خبر و شغال نقره که در دهن ابو بکر باشد از بیت المال او رد کند قبول نمید و بگری
 بگشت و در ترکه رسول صبر فرستاد و بیت المال ختم کرده و روزی نشد و شبیه را کوید که اینها را
 بگویند و بمانند هر عداوت آل محمد ملک برده و هر که این را الله گفته و حق دانند او را از بعضی
 خوانند و چون فلان ملعون با عداوت نبوت مروز که عملی است از بازار مرید در رسول الله علیه و آله
 دفع مسلمانان کرده بود و قطع می رشتن حکم داد و برادر مروان ابن فیهب در آن بصره را
 کرده که عین خدا را بر مروان داد و مروان جبار و دگشتان بجبهه ملک داد و در دامن آن

سید

سبعمان چون ملک است اما در عین عبد العزیز رسیده و آنچه مروان بغیر ندان داده بود و این را
 عوض داد و خدا را بکفرت امام محمد باقر علیه السلام رد کرد و او را بهم نقلی بود و گفت که خدا را چه روز و روز
 محمد بن علی بود و بعد از آن ابن زرد و در این قبیل المانی که فیهب بود و پندش محمد بن عبد العزیز آفریده
 و گفت عیب شیخی ظاهر کرد و گفت خدا که در فرم دایم چند روز با وی سخن گفتند و در این سخن
 میبخت نمودند که در دنیا قضی و در سوای قوی است و غم قیمت اندک و چند آن گویند که محمد بن
 عبد العزیز را بگوید این خدا را از حضرت امام محمد باقر علیه السلام بدست نماند اما نماند بود و حاصل آن
 خود میگفت و بگویند امام عیسی منور شد و با آنکه چون ابو بکر لعین کواهر حضرت امیر المؤمنین علی و امین
 و آن دیگران قبول نکرد و گفت با بکر گفت که اگر دگش من من فیهب فیهب و بکر بر دیگری
 و علی کند که مال در دست تو است کواه از که ام طبعی گفت از مدعی چون کواه بود و سوسکه بر مدعی
 و هم حضرت امیر گفت چرا حکم ما خلاف من آن کرد ابو بکر گفت چگونه خلافی که دم امیر گفت
 شد که در دست فاکه است حکم همه اگر راست نبود از یکم میراث و بقول خدا و رسول از آن او است
 فیهب و خود مدعی میگید که از بیت المال است و کواه از فاکه میطلبی یا بکر کواه او را قبول میکند
 ابو بکر هیچ جواب نمیکند و فیهب شده سر در پیش میگذارند و بکر حضرت امیر میفرمود و جزو ما را که اگر دگش
 نزد تو آید در حق فیهب میگویم که او را پسند تو یا او میگوئی ابو بکر گفت او را حاضر نم چنانکه همه مسلم و نرا

حضرت امیر عیسیٰ فرمود که اگر چنین کنی از دین بیرون رفتی بپشتی ابوبکر گفت از هر چه بگویم و فرمود از هر چه
 خدا بر یکی فایده گوید او را و بطاعت او از دین خود فرستاده و تو قول خدا را کنی و قول او را بپشتی قبول کنی
 ابوبکر هیچ جواب نداد و بر پشت ابوبکر از رفت و سر زد و چون بنام او رسید که چون فایده میگوید منظور بود
 و فایده که شایسته کن معاشر الانبیاء لا نورث دروغ است چون امارت تعالی رسید چرا که بفرمود
 فاکملوا دینکم و کونوا من الذکر و حضرت بعد از وفات فایده که از آن حضرت امیر المومنین
 بود و اول فایده که هر که جز از وی غصب کند یا بشنود بعد از آن فایده بود بر استقامت آن اگر خواهد باز
 ستاند و اگر نرنگ کند هیچ عیب نباشد و نرنگ و بپس نبود و با آنکه آن نه مغفرت است و مقصود از آن
 مذکور است آن بود که بطلان ششجین بر عالیشان ظاهر گردد و نیز این نوال که در آن حضرت امیر المومنین
 گفت بنوا هم که قسم از آن نزد خدا مصطفی و فایده که بشنود یعنی اول آن حضرت است این فایده که
 بعد از آن نه عیسی و بپس کن شفاعت حصه که عذر نرنگ این بودند آنکه نوا میگوید که آن نه غصب بود
 و آنچه گویند کن معاشر الانبیاء لا نورث نه دروغ است گویند از پیشین با و دریم که این حکایت
 بخلاف فراق دست و امان است و اگر هیچ دلیل نبود بر آنکه بخیرت موضوع است قول فایده عیسی
 گفت است که در آنوقت که از پیش ابوبکر برخواست که باز کرد و گفت و آن چنان است که در حقیقت
 کسروی بودیت گفته که چون فایده که از پیش ابوبکر باز میگردد گفت یا ایها لعه لعنت یا ایها لک

مخبر از

من انما ارجو انی و اولی و کتبت علی اهل بیتهم فی وصیتک و سبعه ازین طبع او ای مصطفی بنویسند
 یعنی ای جز بر سرستی که بر جرم آنچه تو گفتی بنی از پنج رسالت این بنی و فرزندان من باز گردان
 این از وصیت تو و خود بود که یکدیگر کردند بدانند که کدام باز گشت باز کردند اگر گویند که چون فایده
 گفته بود که این بعد از آنکه نصیب من گشته و حق تو باطل سازند و فرزندان تو از خواند بیرون آمد و در
 مجمع معاشر الانبیاء را از نرنگ فایده که با این منظره و حضور کرد گویند از هر چه بگویم و فرمود از هر چه
 انبیا گشته و این نه هیچ جهت فایده دوم معاشر الانبیاء را یعنی نرنگ که ششجین غلبه میکنند اگر فایده عیسی
 خواست هیچ در گمان بر نرنگ که سکوتی از رضایت آنچه ششجین ملعونین کردند اگر عصر اول را
 این معلوم شد هر عصر دوم را هم معلوم نبود که غلبه بر فایده آن نبوت کرده اند چون این نه معلوم نبود
 تا آنکه در هر هیچکس معلوم نبود اگر گویند که چون بخیرت روایت کرد کنی معاشر الانبیاء لا نورث
 فایده که در هر چه شد و بعد از آن طبع که از هر چه بگویم و فرمود از هر چه بگویم و فرمود از هر چه بگویم
 داشت گویند که لا يزال منک بموضعی که گشته و در آن موضع این حرب بر هیچ غلبه نوسیده
 نه نه نرنگ که جلد و هر چه نوا پنج در باب احادیث متفق اند که فایده که ابوبکر منظره کرد و حج و در این
 ای بر ابوبکر و قیاس که در نوا پنج مسطور است ای که میگوید نه فایده که بنی ای فایده که بنی
 رسول الله ان نرنگ با یک و لا ارت لعه جنت سبیل قربا میگوید فایده که در این جنت است ای

روایت

و ابوبکر و عمر و عثمان و نویر از وی به را فرمودند در گفت و بابت اسامه بن مرام در نزد لشکر که اسامه بن مرام
 درین بود و رسول می فرمود که بود اندکی گفتی انظر و اجلس پس من بعد از گفتن صحبت و آنچه در آن
 اگر در جوار دیگر می بینی از عمل انجیل شمرند تا طلب کنی یا از آنچه می بینی چیزی را بر داری یا نه موقوف ابوبکر
 و عمر بودند این سبب شد که بنابر تفرقه ما شوایم از هر یک چون رفتی چون رسول می فرمود که اگر ابوبکر یعنی
 بشارت نبشت و خطی نوشتی با من می گوی که از خلیفه رسول ابوبکر یعنی ابی بکر با من نبی زید
 چه آنکه رسول می در گذشت و خطی مرا از این که درین بود و بشارت می فرمود که در آن معلوم است که در آن عمر
 که زینت او را دستور از این پیشانی آید و نویرم رفتی که چنانکه رسول می فرموده اسامه جواب نوشت که
 از اسامه بن زید با بکر ای ابوبکر خطی می نوشتی که خطی مرا از این که درین بود و بشارت می فرمود که در آن معلوم است که در آن عمر
 رسولی خطی را چنانکه از نور الهی کشید با غزل بلکه ما دایم را طاعت تو باید کردن و اگر خطی تو را
 از این که در آن نور الهی را کرده پس خلیفه است بپشتی نشان رسول و آنچه گفتی که نور از
 عمر که زینت او را دستور می خواهم که عمر را نزد تو بگذارم نور که دستور داد که در هر یک بپشتی تو می خواهم که عمر
 بپشتی تو باشد و این خط و ما را از است غرض از این که در این سخن متضمنی و بعد از سر بر کوهی با یقین
 حاصل شود که حدیث افتد و موضوع است چه اگر این گفته بود ابوبکر از اسامه بن زید در وقت نماز
 که عمر نزد وی باشد بلکه او را فرموده بود که اگر ابوبکر می فرموده بود و ابوبکر می فرموده بود و ابوبکر می فرموده بود
 و ابوبکر

و اگر اسامه بن مرام گفتی این حدیث را بروی من گفتی و دستور خواستی ابوبکر از اسامه بن زید
 بر آنکه این حدیث موضوع است و اصل ندارد و انکار می نمودی است بر این حدیث باشد حدیث
 چهارم آنکه گویند رسول می گفت ما قبل از شیبانی صدر بن عمر بن عبد الله و صحبتی فی صدر ابی بکر
 یعنی هیچ چیز خدا در سینه من ننهاد و از علم الا که من از او پرسیدم ابوبکر رنجتم به آنکه این حدیث از او
 مستقض است و در اول آنکه اتفاق است است که ابوبکر بنی زید گفت اقبلونی دست بکمر من می
 ای که گویند مرا که من از شما بهتر نیستم این سخن راست گفتی دروغ اگر دروغ گفت که بکر بنی زید
 بخبر می رسید دروغ گوید اما من را نشاید اگر راست گفت رسول می بزم شد و اسامه بن زید ابوبکر گفت
 و ابوبکر گفت فرما از شما بهتر نیستم پس او فرمود علم نمیدانم زیرا که خدا صغیر ماید که در دستور انجیل
 و انجیل را بعد از آن که به خط استقام میگوید معینش نیست که هر کس علم بصدور این باشد در رسول
 صغیر ماید که خواب عالم عبادت است پس این سخن که رسول گفت بود و ابوبکر گوید که من بهترم از شما این حدیث
 باشد بعد از علم و جاه رسول زیرا که چون علم رسول جمیع مادی باشد و او از دیگران بهتر بود و رسول می را
 نیز بر دیگران فضل باشد بلکه این سخن متضمنی است بر رسول می زیرا که آنچه خدا داده بود از علم بکسی
 دهد که نه از این که آن باشد و اگر اهلان بودی قدران علم دانستی و در این سخن متضمنی است که بکر بنی زید
 انجیل علی اصحابه و من منع منسوبی فقه ظلم بلکه این سخن بر غالی باز دارد که کسرا بنی زید

درست نرسد و او علم منیع کند تعالی امر من و ملک و چه دوم آنکه هم اتفاق است که در فضیلت ابوبکر
 با کرده اند که او در حال نزاع گفت چند چیز رسیدم از رسول که شش برسدی اول آنکه منصف خلایق است
 و دوم آنکه منصف است و سیم آنکه میراث چه چند است اگر رسول صحت گفته بود که آنچه خدا در سینه
 من نهاد در سینه ابوبکر نهادم اگر ابوبکر رسول صحت و فی صیانت در حدیث سوال ابوبکر بعد از رسول
 زیرا که اگر رسول انشی ابوبکر هم دانی و سوال کردن از کسی که معلوم باشد که سید است چنانچه بود اگر
 ابوبکر را معلوم بود که رسول صحت و دروغ نبوده پس چه خبر که روایت کنند که رسول گفت
 چه خبر خدا در سینه من نهاد و در سینه ابوبکر نهادم دروغ نباشد و دیگر در حدیث نزاع است که سید بود
 چرا که رسول چه رسیدم که بعد از چه میرسد و لیست بر آنکه هر حکم که ابوبکر کرد از دست خویش اگر
 چه بعد از آنکه نبوده بر تحقیق و دیگر آنکه گویند ابوبکر را سست است سال بود حکم خلایق و راست است
 و نه است داشت که چرا پس رسیدم پس هر حکم که در باب خلایق و در باب کرده باشد خط باشد و آنچه
 اگر از کودکان عجم پرسند که منصف خلایق است در حال چگونه دانند آنجا رسید و لیست بود بر آنکه آنچه
 موضوع است بدانکه اکثر موضوعات از زمان نزاع میرسد و وضع کردند چون معاویه علیه السلام و غیره
 بمقال خود هر کی شش یابند با کسی که هم حضرت امیر المؤمنین و اهل بیت عظیم کویا و در آنجا
 و مخالفش بران قیام نمودند و آنکه هم خبر از رسیدن او و وضع احادیث میکردند و مخالفی که رسول

دقی

در حق اهل بیت گفته بود چنانچه شیخ این برل میکردند و میفرمودند و میفرمودند و میفرمودند و میفرمودند
 فرموده معاویه را از رسیدن آنکه نوع کودکان را بجا فران آن آقا دیش روزی شست میکردند و چون
 کودکان بزرگ میشدند بکشتن میکشیدند و غیره استادی عن ابی هریره با انس با غروعی
 یا معاویه یا از هر چه بکشتن است و حدیث بود در سال ملک بن امیه بن جابر بن رباب بن نفیث
 میکردند و در دنیا بر آنکه سافتنده و ملائکه میخوانند و در نزد خدای رسید اسی بیشتر میدان
 موضوعات و غیر موضوعات فرق نمائند کردن الا آنکه پس اعتقاد بر قول منصفان کرده
 بعد از جمع فرار کنند و باقی این حدیث فرار از ضلالت افکنند و چنانکه دفع ان بر علماء است
 بلکه منصفان حدیثه خجسته گویند رسول صحت ما نفعی مال مثل مال ابوبکر یعنی مال امیر المؤمنین
 که مال ابوبکر که در ضمن داد و چهره فرار دنیا رنقه کرد بدانکه در این سخن یک حکم راست است
 و آن اخذ دادن است که عایشه معونه باشد که بعد از رسول با حضرت امیر المؤمنین هم جنک کرد
 و باخ دروغ زیرا که هر که چهره فرار دنیا عرف کند وقت و موضع ان بر مردم پوشیده نخواهد بود و رسول
 با در حدیث بود و در حدیث اگر گویند در حدیث که خبر از هجرت ان مال عرفه و گویند حال از دهر و در حدیث
 پیش از اسلام با بعد از اسلام پیش از اسلام خودی است که او مال صرف مال مسکونه باشد و غیر
 رسول حدیث ان جنی عبال ابوباب و ابوباب است که کی با و اصبح داشت و اگر بعد از اسلام بود خلاف

حدیثه خجسته

نیست نزد اهل بیت و نواب که در سند حضرت علی از حضرت رسول ص خبریکه با کجاست او مال عظیم
 داشت چنانکه گویند چهل و نون نزدیک در سلج او بود و چون رسول ص را چهل سال تمام شد و حق و امام
 و ابوبکر و سائر ششم از بعثت اسلام آورد و رسید بر این است که رسول ص گفت ملائکه شش سال بر این
 صلوات میفرستند و نه در روز بعثت سال گفتند رسول ص را سبب بود گفت شش سال از مردمان
 این کشتن نکرد و پایش سلام ابوبکر هفت سال رسول ص در کعبه بود و هیچ لشکر بیاید نفرستاد که مخارج
 و بران بسیار بترتیب است و آنکه گویان آورد و چون جعفر طیار را یافت ابوبکر که به حبشه فرستاد
 و اتفاق ایستاد نواب که ابوطالب بعد از کعبه اول سال هجرت زنده بودند و بعد از خدیجه پس از روز
 و بغلی سسی در سه روز ابوطالب و فاطمه یافت الله رسول را از کعبه هجرت یافت کرد و پس از هجرت این
 قبل خبر رسول است که گفت در سفر سه سال سخت تر از آن بود که گفت که خبر یکدیگر یافت کرد و بعد از
 ابوطالب بعد از ابوطالب را حلت بیاورد چون خبریکه از دنیا رفت سال او از رسول بود و فرزندانش
 مخارج بال ابوبکر بودند و اگر نیز مخارج بودند ابوبکر را مال بود که صرف کردند و نزد اصحاب نواب و مشهور
 که ابوفی نه نزد و عبد الله بن جعفری بود و او را و منعم بود هر روز طعام بسیار پختی و ابوفی نه را بسیار کرد
 بیام خواندند و در خلق طعام خوردن نمایند و چون خلق از طعام خوردن نازع شدند را آنچه در نه
 و آنکه از ابوفی نه از خبر حال بخواند بر وی در حضرت امیر المؤمنین هم در این مخارج حضرت فرمود ابوبکر
 از خود

در دفع خود یاد کرد که بر فرزند ابوطالب عبد المطلب است و ششمین عید منافات از سادات فرزندش که
 ایشان نه چنانکه نزد و عبد الله بن جعفری که هر روز با هجرت حضرت طعام او میداد و در وی و ابرار
 چیدار داشت در هر روز و آنچه در این صحیفه باشد را باقی ابوفی نه را بخواند و تو را گویند ابوبکر مطهر بوده
 و ابوفی نه و منادی کن چنانکه یاد کردیم و چون حال ابوبکر چنین باشد مال از وی آورد که چهل هزار دینار فرجایی
 بر رسول صرف کند این مخارج و قتل قبول کنند پس باطل است و اگر گویند در مدینه صرف کرد و گویند ای سبب
 و تو را آنچه دانند که ابوبکر و عبد الله بن جعفری که رسیدند مخارج و صدقات انصار بودند بال و من و چون رسول
 متوجه مدینه آمد و از این نواکر نزد و ششمین پادشاه رسید و او فوجی که دقت بود است کنند
 از شش سوخت خود که رسول ص را و ابوبکر هجرت طعام کرد و ابوبکر و دیگر معاصی که شش روز است که طعام
 در شکم نازد است هر کس که سه روز طعام بنا به چگونه چهل هزار دینار فرجایی که صرف کردند که باز
 گویند اما دقت است انفقوم زیاده از آنست که ترک چنین مخارج و دقت کنند و نیز اتفاق است
 مستفادان و همی بجهت و آیه یا ایها الذین امنوا اذنا جنیم الرسول فقهوا این بر کجاست که صدقه
 که چون فرود آمد عبد الله بن جعفری را نشسته بودند و چنانکه رسول ص سخن گفت حضرت امیر المؤمنین
 یکدیگر بنا بر باد و دوزخ در هم بپسند و هر یک که با رسول ص سخن گفت در هر صدقه داد و چون دوزخه با
 صدقه داد آیه انفقتم ان نقدوا این برای تو که صدقات نازل شده آیه اولی را منصرف کرده

و آید اولی آنست که از دست هزار امیر المؤمنین عیسی که سنان که بخود چنانچه از خود بخند که بینی آید
 پیش از منوع شدن چنانچه چنانکه بخند که سنان که بخود چنانچه از خود بخند که بینی آید
 به رسول مسخری گفتد اگر در بنو صید را در بنا را زنی آورد اما واضح بخت از اکثریت جمل
 وقت دین است اینچنین فرمودش که لا جرم بسنی و انصاف شد عرش ششم آنکه گویند رسول
 گفت بگو بگو و عمر سیدان که در بنو صید است و هم این روایت کنند که رسول ص فرمود چون امیر
 بعثت به بعثت بودند امیر و باشند چون در بعثت امیر باشند و کمال باشد این سیدان
 که باشند اگر این دروغ را است باشند لازم آید که بگو بگو و عمر سیدان که باشند از ان جوانان
 و بران و امیران و بران که اگر امام علیه السلام بودند رسیدان علیه بودند و اگر گویند امام که رسول بودند
 و اندام هر چند که بودند نیز اگر افرو بود که این نه امامان بودند و اگر گویند امام علیه السلام بودند
 گویند سید و کلام هر یک پیش بود در است را البت نیست و اگر این امامان که رسول و غیر
 که رسول بودند و سیدان علیه بودند و چون سیدان علیه باشند که رسول نیستند و رسول گویند سیدان
 که رسول امیر نیست در حق این نقصان گناه باشد و جایز نبود که رسول نقصان کنند در هر یک از این
 سنان این باشد و نیز لازم بود که در حق امامان خود و می یک را سنان گفتند و نیز لازم بود که
 در ان که رسول باشند و بنا است چنانکه رسول ص علیه و آله فرمود الدین با حق المؤمنین و جنت الحاضر
 این سخن

این سخن
 بگو بگو
 و عمر سیدان

و این سخن در حق این جایز نبود پس است شد که بخت موضوع است عرش ششم آنکه گویند رسول
 گفت و هم بر ساق عرش نشسته که لا اله الا الله محمد رسول الله و ابوبکر صدیق و عمر الفاروق و عثمان
 و آل التورین سنیان است و هم عرش است چنانچه عرش که در عرش است بر عرش بر عرش بر عرش بر عرش بر عرش
 خدا نام خود نام پاک معصوم خود که از صف بر دیگر مرتبه باشد بر ساق عرش نوبست و نام کسی
 زین کردند که چنانکه سال است را سجده کرده و بنشیند بر پای که فرموده باشد و خدا میفرماید که
 این اکثر کون تجلس بقربوا السجدة الخرام نام این بر ساق عرش نوبست پس اگر یک را سجد
 عمر بود و دین سال است پرستند و صد سال مسکن شود و عبادت کنند باید که نام او بر بالا عرش نوبست
 از هر آنکه اگر موجب شکر است گفت باشد او دین سال شکر بوده و این چنانکه سال و اگر موجب شکر
 بود او صد سال بخون بود و این است سال و هر که روا دارد که دروغ بر خدا و رسول خدا باشد از ان
 زیاده هم خواند گفت ای خدا ما این الخذلان عرش ششم گویند رسول ص روزی گفت اگر عذاب
 فرود آمد بر من و کس از ان خلاصی یافتی بدانکه اگر وضع اینچنین بود و اینها بر رسول و انانی
 گویند اگر روزی بر عذاب فرود آمدی رسول و اینست صی به عذاب چنانکه شد نه الا عمر و مشهور است که عمر و خدا
 در چند مسئله خطا کرد و حضرت امیر المؤمنین علی عیسی با جماع آورد و عمر را گفت لا اله الا الله علی علیه السلام
 بیا علی بنود عمر ملاک شدی العجیب که عمر را این شکر است شد و خدا که رسول ملاک شود و عمر بنی سید

این سخن

چون جان کار کشید هرگز گواه نشود عمر گفت دع الرضی نه بگویم بخدا بگوید که ایندی رسول صیحه بوده
 میگوید بگو با که چنانچه هم آنکه غرض در حق موت نکند سبب سید کرد گفت که شکی هم را در نزد او در دنیا
 بقوه قضاوت کرده بود و در این گویند که امام و اولیا از حال اعرس با خبر باشند و در دنیا باقی
 هیچ رحمت نبوده که رسول صیحه گوید از اهل بیت است باید که در حال موت این سخن بگویم و بگویم
 آنکه اگر بخیر است در استوار شدن در بوم الدار بر صیحه بگویم و گفتی رسول صیحه گفت است که من از
 اهل بیتم و اهل بیت کار میکنند که برخلاف شریعت باشد ششم آنکه طوطی در زیر باغ علی عیسی
 مصافح که دند و هر یک را فصد آن بود که بر خصم فدا کنند لازم آید که این فضا اهل بیت را داشته
 باشند و نزد ایشان فرق نیست و اهل بیت و اهل دوزخ هفتم آنکه در روز حشر میر حور
 صفیر کشیدند و بر از فدا پیش آمد و گفت رسول صیحه فرمود که ده من از اهل بیت در این است
 باشند و من اهل بیتم و تو بر جنگ خواهی کرد امیر المؤمنین عیسی گفت آن ده کدامند
 گفت ابو بکر و عمر و عثمان و طلحه و زبیر و سعد و سعید و عبد الرحمن بن عوف و ابوعبیده و جراح علی عیسی
 گفت این نه اند و بر گفت ده اند امیر فرمود کدام اند باز همان نه بشمر و بر سریم همان گفت
 امیر عیسی فرمود آن یکی دیگر کدام است این را امیر المؤمنین را در دنیا آورد و در ده را بشمر امیر
 گفت قوا از رسول صیحه کشید که من اهل بیتم و بر گفت ششم امیر فرمود که گواه سید هم نزد خدا
 از رسول صیحه

از رسول صیحه بگوید آنکه شنیدم که قوا از اهل دوزخ ششم آنکه اتفاق است که هر کس گفت بخیر گفت که
 اهل دوزخ که رسول صیحه الحاقین یعنی با رسول خدا صیحه بگوید آنکه در این منافقان ذکر کرد و باز از عیون
 دانستی که حدیث عشره درست است این سوال از حدیث مکرری هم آنکه ابو بکر در وقت مرگ گفت که شکی
 فی ثبوت التورائیه و این از دوزخ اهل بیت است یعنی کوزانید بانه اگر کنی کوزانید ثبوت بد که بهشتی
 حالت ترجیح نه امت خود را بگویم آنکه در حدیث آمده که بشد و اف و حدود و جامع بر اهل بیت و ابو بکر
 ایشان امام بود و اگر فحش را با حق کوزانید هر کات را با حق کوزانید نه از اهل بیت باشد
 و نه سزاوار امامت که من فضل مومن معتدله و جفا و جنتیم خالد ابنه و هم آنکه قول ابو بکر است که
 در حال ترغ گفت که شکی در سقیفه نیست عده بر عمر یا بر ابوعبیده رجعت کرد و وزیر بود و بنابر آنکه
 امیر بود و این از دوزخ اهل بیت است ابو بکر بنزین خلق بود بانه اگر بنزین خلق بود خلافت بر او متعلق
 و شنیدم قول او و ابوبکر و آنکه در حق موت نماز که هر ابوابی می نمود امامت را از او
 و اگر افضل خلافتی بود در مقام بامارت غاصب باشد نه امارت را با بد و نه اهل بیت باشد پس
 ده حجت درست شد که حدیث عشره موضوع است حدیث هفتم که گویند رسول صیحه گفت در اینست که شکی
 دیدم از زکر که بر این گفت آورد و هیچ مراعیه نکرد و در اندرون رفتی الا غرضت غرضی است که رسول در
 در اینست که شکی خود رسول و اینها و اولیا و دیگر از هیچ عیب ندارند الا از ان عمر پس عرض فضل و از اینها

در رسالت او هر که بنظر باشد در جانت اعلیٰ فریاد شد و نیز چون حضرت عمر با نوح دخول رسول ما بود
 در کوشکی عمر پس عیبت عمر در حق مور و غلام و در حق پشتر باشد که در حق رسول که بیرون
 ایشان حضرت کوز و از دخول رسول حضرت عوز و در بطلان و بنحوت حاجت باطن است
 حدیث چهارم گویند رسول صلی الله علیه و آله گفت خدا عثمان را در نور داده است آیا در کی داد
 اگر نور در دنیا داد و نوری در آخرت عثمان را بر دیگران افضل باشد زیرا که حق تعالی هر مؤمنی را
 در دنیا نور داده است چنانکه فرموده افن کان ضیقا صیبا و جعلنا له نوراً مبشیا بیضا و مشک
 و دیگر گفت دین کم بچشم الله که نورانی که نور در دنیا و آخرت گفته بودم نری المؤمنین و المؤمنات
 بسی نور هم می یابیم و با یاسم و چون این جمله مؤمنان را بود عثمان را افضل باشد بر دیگر
 و اگر گویند رسول صلی الله علیه و آله که اهل بیت را باین گونه گویند تراش ابو بکر و عمر بنی بودند از عثمان هر اطفا
 ایمان و سرک ایشان کرد و عثمان را به نور از مؤمنان خاص کرد ایند و این از رسول جبر بود
 که یکی را از میان مؤمنان مشرف کند باطن را بیکدیگر و دیگران را از او که گویند که این نور بود
 که خدا بعثان داده بود و در دنیا و آخرت گویند ابو بکر و عمر را این نور بود و این داده بود تقصیر عثمان
 فایده نبود اگر نداده بود عثمان فضل از ابو بکر و عمر بوده باشد و این خلاف مذاهب است
 حدیث نهم گویند رسول صلی الله علیه و آله گفت که اگر در قرسم داشتی بنود او را گویند که در حق
 رسول ص

حدیث نهم

در رسول صلی الله علیه و آله از عثمان بود و با کلمه سبحان را بجناب عثمان گفتند و گویند عثمان را که این حق
 خدا بگوید و این را ما در و پدر برودند و خدا بگوید این را بزرگ کرد و بنا بر این وی را ما در و بنو اند و حضرت
 رسول صلی الله علیه و آله را پدر یکی رفیق نام داشت و یکی ام کلثوم و غیر از این آنچه گویند تعصب است
 و موضوع این حدیث پنجم گویند روزی ابو بکر نزد رسول صلی الله علیه و آله و از انوار رسول صلی الله علیه و آله و بنو بنی
 و عمر هم آمد پویش بنید و چون عثمان آمد پویش بنید و چون رفتند عایشه گفت این چه حال است
 شبخیز آمدند و از انوار پویش بنید و چون عثمان آمد پویش بنید و چون گفت من از انوار
 دارم که خدا از او شرم دارد و بر او نور عطا نموده است و از او شرم دارد و با کلمه سبحان را بر سر او باطل است
 اول آنکه نزد ایشان از منافق سر زنان و عورت است هر که از اسلام ببرد و باشد روانه دارد که رسول
 پیش خلق عورت خود برهنه کند و حال آنکه همه ایشان رویت کنند که رسول صلی الله علیه و آله را بر سر او
 و با کلمه در آید مشرک به بنید و عورت از عطا که پویش بنید و خود بنوشد و بعد از آن لازم آید که عثمان
 از ابو بکر و عمر بنی بود زیرا که خدا و رسول از عثمان شرم دارند و از ابو بکر و عمر نه و بعد بسم الله ترش عاتی
 خبر و شرم و کفر و ایمان و ظلم و عدل خدا است و قدرت بنده را تاثیر نیست هر از و سر عثمان بن
 عثمان را بر مصیقت بریند شرم از او انداختند چه گویند هر که را صاحب باشد هر چه خواهد که بر حدیث
 است بگویند رسول صلی الله علیه و آله بنظر حضرت اشک از جیش العسر خوانند و ان غرار بنو که است که
 حدیث پنجم

حدیث پنجم

حدیث پنجم

بیت و پیغمبر از سوار بودند بر اسب و شتر با پیاده اصحابی بر سینه زار اهرست رویت کنند که
 رسول ص معصوم است سخوات و گفت هر که تواند صف را بیاورد بد بگوید عثمان گفت صد شتر بم
 در شتران حاضر کرد و سوار رسول ص بر دیکر اسب خواست عثمان صد شتر دیگر بداد و در روایت زیاد
 از دولت یافتیم چون مستم داریم که دولت شتر که فایده ماله الباری چهارصد کس بر نشاند
 عثمان برادری اندک باشد از بیت و پیغمبر از کس غیر پادگان پس چگونه گویند که مؤنه جنگ
 العسره جمله عثمان داد و فور گویند که بخوابند که بغیر از رنده و سر کشته باشند و چون رسول ص
 میرفت ابن زانوت رفتن نمود و میگردیدند چنانکه خدا گفت لبس علی الضعفاء و لایعین
 و لایعین لا یجودن ما یخفون مخرج اذا اقصوا له و رسول ص علی الحسین فی سبیل الله و الخیر
 و جمع و لایعین الذین انما اولک تعلم قلت لا اجد ما احکم علی و انما اولک تعلم قلت لا اجد ما احکم علی
 خیر الا کجود و ما یخفون و شک نیست که عثمان در انوقت تو انکر زین می بود و این قوم را
 جگر کوفت و ادبار رخداد چگونه توان گفت که مؤنه جنگش العسره عثمان داد و صد بیت و دویم
 گویند عثمان روزی زر چند پیش رسول ص بنهاد رسول گفت ای عثمان بجایان هر چه کند
 خیر تو روی نباشد گوئیم این از دوا حال بیرون نیست با افعال خیر میخواست با افعال اگر افعال
 خیر میخواست خلاف نیست که هر مسلمانی که میگرداند او را ثواب باشد و در استغنی همه مسلمانان باشد
 عثمان

و در حدیث

عثمان را در این فضیله نباشد بر دیگران و اگر آن میخواست که شتر میبندد بر او چه زیادت این
 کفر بود رسول که بر او رواد داد و اگر گویند رسول ص معلوم بود که بعد از آن شتر از عثمان بوجود نیاید
 پس این سخن مستقیم باشد گوئیم این باطل است از دود و جاد و الی آنکه چون رسول ص را
 معلوم بود که بعد از آن عثمان هیچ شتر نخواهد کرد این سخن عجب و مفیده باشد از لایعین و عفا
 و آنکه هر که شتر بکند این باشد پس این عثمان گفتی مفیده باشد و دویم بر بطلان این
 دعوی آنکه اتفاق اهر سر و نوار پنج است که عثمان چند مصحف بوزانید بوضع گویند باز ده دفعه گویند
 هفت مصحف از عبداله مسعود طلب کردند بوزانید و انداختند شش بزرگ که دو استخوان بپوشی
 بشکست و بدان براد او را از بیت مسلمانان بدر کرد و با اهل و عیال بر بنده فرستاد و در آنجا
 برد و من فغان را که رسول ص از مدینه بدر کرده بود مثل مردان حکم و برادرش و عمر و عثمان
 باز مدینه آورد و نمود و معاویه را بر سر را بر شتر بر نهانند و روز و شب برانند و بکند
 استایش باید چون نزد عثمان رسید گوشت از راغز او رفته بود و امثال این بسیار است که در
 امارت خود کرد و چون نزد عثمان رسید رسول ص را معلوم بود که عثمان بعد از این شتر نخواهد کرد این جمله خبر
 و حق باشد پس سر چون کردن رسول ص مردان و برادرش را از مدینه خطاب شد و عثمان لعین
 آنرا بصلح آورد مثل این رواداشتی بر رسول ص نه عادت اهل ایمان بود صد بیت و دویم

و در حدیث

گویند رسول می گفت عمر مرا می برید است بر آنکه ای خیر مخالف قرآن است زیرا که خداوند فرمود
 جز از سراج میسر خوانده و هیچ جای نماند که در قرآن جز از سراج دیگر است زیرا که سراج باشد
 اهل بیت با حال از او بیرون نیستند هیچ سراج و نه پناه اگر هیچ نباشد سراج است غرض آن چه
 نباشد و اگر هیچ اند عمر پیش از آنکه در سراج در بیست شود زیرا که اگر پیش از آن در بیست بود
 از پیش در غلات باشد سراج برسد پس عمر از آنجا در سراج باشد و آن بدین معنی
 از پیش مفضل بود و اگر گویند که عمر که از نو از آنجا در سراج بود و عمری نباشد و اگر پیش بود
 عمر از آنجا در سراج مفضل باشد و این کلمات مختلف است و هر چه در گویند خداوند نظر کرد
 بر اهل بیت و گفت هر چه خواهد گنبد که کن شد را از هر چه می خواهد این معنی از او حال بیرون نیست
 به دستور و ادب از او خبر و افعال شکواید و شر و قبیح اگر گویند که از شغل عمل صالح گنبد از او
 و رکنه را هم پیش از آن کرده باشد و این معنی را است و اگر گویند آن سخنان را که شر و کفر از آن
 از شغل حاصل شود و از آن موافقه کنند این کلمات از اهل بیت لازم آید که هر چه در قرآن
 بر زبان رسول می چنان کرده است از حکم و مورد و خواست از زبان او و او را و از او و از او و از او و از او
 به صراحت کرده باشد و هر که را این اعتقاد بود اسلام از او بنا به طلبید و اگر گویند غرض از این تعلیم
 فضل و منزلت از آن بود که گویم این جمله است و بر خداوند است که الله و فضل و غرض از این تعلیم
 و الله

و اگر الله و فضل و اوست فوق و نور و نور و نور شدی که بر اینها در سراج و قبیح و عیب و عیادی
 تا فضل از آن از این فضل و نور و نور و نور شد و هیچ گویند رسول گفت خواستش شد از من و من
 اصحاب من و این خبر و موضوع از این کن بنا کردیم از جمله زبانه فایده ای جز نماند و حال از او
 بیرون نیست با این ترسای بود پناه اگر گویند بود پس در پیش باطل باشد و رسول را نیست کمال
 کرده باشند و اگر گویند بود حدیث دیگر باطل کرده باشد که گفت اصحاب کمال بودیم با هم گفتیم اینست
 زیرا که رسول جابرند از او افتد کردن بر اهل بیت و در نزد و بر کبار و صفی بر افتد و تقصیر
 صغیر بر سپهر توان کرد و چون مشاغل کرده باشد و عیب کبره فانی بود و آن بدین گونه
 لا عیب الا فی حق را عیب نیست شد و الله که بدین معنی که متافض شد و این را
 از این احوال و موضوع بسیار است به فقیر و اقتضای کردن اولی خواننده را ملایم نکرد
 رواست کنند که در نزد اهل بیت باطله فتنه از او خوانده این کلمات و عیب بر عیب و عیب
 من هو این کلمات گفته ابو هریره گفت آن که باشد که بر او خوانده از من عیب گفتند
 ابو هریره بنسبت سراجند باز کرد و گفت ای سنی خواستش که سجد حدیثی فرمودم و از رسول
 بر پدر توستم و چنین شدیم و این سخن بنسبت خواستش شد و هیچ جوابش
 و دانست که کجرا از آن است و این سخن از قرنی رسول را بخواهی و از آنکه این سخن گفت

گفت حضرت انجمن با او گفت ای کسی که از راه اضطرار میاید که در پیشگاه من نشسته که در مسافرت بود و
 هم چنین جمله بزرگوار میگوید که عید العزیز اما معبد عظیمه و العنا و بهر آنچه در حق در نظر کرده اند به بعضی اینها یاد
 کنیم عید العزیز عید العزیز که به پیش رسول نشسته بودم آنحضرت گفت بجا از این راه میاید که نه ملت دارد
 از دست نماند که معبد معون چاه در برابر کوچه ای از خانه بیرون آمدم و به مردم جانم بر خود راست
 میگرد که نزد رسول که رود چون رسول آمد ای کسی که گفت خدایم که معبد و بهر آنچه در حق در نظر کرده اند به بعضی اینها یاد
 بیا که در روایت دیگر شریک گوید که عید العزیز عید العزیز که در حق در نظر کرده اند به بعضی اینها یاد
 او بر خود را با او بگردان میباشند عید العزیز عید العزیز که در حق در نظر کرده اند به بعضی اینها یاد
 از عید العزیز که در روایت دیگر شریک گوید که عید العزیز عید العزیز که در حق در نظر کرده اند به بعضی اینها یاد
 نزد معبد نشسته بود معبد گفت در خود منصف می یابم نصران گفت باکی نیست که چشم رسیده است
 و نزد معبدی است که بر هیچکس نیست و نزد چشم رسیده باشد الا آنکه به شود اگر خواهد با مردم گفت
 نصران صلیب شد و معبد و در گردن آویخت و چون نزد معبد گردن آویخت و در روایت دیگر
 گویند و ادنی هست در آن چهار است و حق رسول که گفت که بر سر آنچه بود و نظر در حق در نظر کرده اند به بعضی اینها یاد
 هر که نظر در حق در نظر کرده اند به بعضی اینها یاد و از آن ظاهر بنا به و بهر معبد و بهر آنچه در حق در نظر کرده اند به بعضی اینها یاد
 خلق ستاده بود و از یکدیگر بر شوق گرفت و آنچه در آن راه بود چون با یکی رسیدند بسراشی
 و غرضش

این معبد و عید العزیز

عید العزیز

و غرضش آنکه استحقاق رسول صمد الله علیه و آله کند که آنچه فرموده است است باینه و چون در آن نظر کرد و در
 لغوی بهر آنکه بر سر سرافکند با لشکر که داشتند از این پیچید بر شوق رفت و طبعی نصران بهر آنچه در حق در نظر کرده اند به بعضی اینها یاد
 گفت ادای لغوه فرماست معبد و فرمود صلیب در گردن آنکه در روز دیگر طبعی معبد بهر آنچه در حق در نظر کرده اند به بعضی اینها یاد
 و چون از پیش او بیرون آمد با قوم گفت معبد و امروز بخوابد و گفتند از چه دانستی گفت از حضرت
 مرگش علی عصیم شنیدم که گفت چون معبد بهر خود شکم آورد صلیب در گردن وی باشد و چون باز
 پیشین شد روح معبد بهر بدو بر نهد و شکم است این نظم و نظم فرما از در جامع خازم که غور است
 خبر از کسی تمام و عوام میگفت از این مولای رسول صمد الله علیه و آله که در روز رسول صمد الله علیه و آله میاید که با یکی گفت
 چون ایتر از بر سر سرافکند سنگ با او اندازید و او را بکشید بعد از آن گفت ای معبد و بهر آنچه در حق در نظر کرده اند به بعضی اینها یاد
 بظلم جنگ کنی در نابو با شش از آتش و زنج و هزار سال زنجی که با من بماند و بهر آنچه در حق در نظر کرده اند به بعضی اینها یاد
 اما تو خود در آن حضرت امام حسن عظیم روایت است که رسول صمد الله علیه و آله در معبد موضع گفت کرد
 بر ابو سفیان و معبد و از زبان روایت است که رسول صمد الله علیه و آله گفت معبد و بهر آنچه در حق در نظر کرده اند به بعضی اینها یاد
 آتشین باشد ابو سعید خدری گوید رسول صمد الله علیه و آله که هر که معبد را بپند که بر سر خطه میکند و
 بشمشیر زند عید الله صمد الله علیه و آله گفت از رسول صمد الله علیه و آله شنیدم که گفت چون معبد را بر سر سرافکند و او را بکشید
 که الله صمد الله علیه و آله گفت در هر بودیم که زنه پیش رسول صمد الله علیه و آله گفت که رسول صمد الله علیه و آله ابو سفیان و معبد و بهر آنچه در حق در نظر کرده اند به بعضی اینها یاد

شتر من گرفتار تو گشت بر دو کوه باز و جبهه زن برقت کفشد بنده هم باز و جبهه حضرت رسول ص
خشم گرفت و گفت برو دشمن جگر زن و بگر بر رفت و جلالت دشمن را کفشد بود و از او بسته
باز داد و نزد رسول ص آمدند ابو سعید و در پیش او ایستادند و دیدار پس چون بفر حضرت رسول ص بر این
افتاد گفت اللهم العنی الذی یبغض حسن العیسیٰ گفت رسول ص در نو که دشمن تری خدای تو
قباحت کند از این میباشند و بنو ثقیف و بنو صبیف و بنو لوی و بنو غطفان و بنو نضله از آنها بر که
رسول ص نشسته بود در قبلی در وقت داشت من و به جاده رسول ص فرمود و رفتی پیش که صد و به طلبان
گفت باید که شکم می شکند و این قضیه شکم او ندید عبد الله بن زید که رسول ص نشسته
که گفت فرزندان حکم معون اند عبد الله بن زید که رسول ص نشسته بود و فرمود من رفت بود و جبهه
رسول ص گفت صبی سفت مرد یعنی در کعبه در حال غم و راحه ابو جحیف که نزد امام حسن و امام حسین
نشسته بود و در آن سنی می کفشد مردان حکم حاضر بود گفت شاه چه طوری است امام حسن و امام حسین
گفت که بعد از خدا بر زبان رسول ص نطق کرده است و نو در اینست چه بود در اینست که بن عمر روایت کند
از پدرش که روزی در میان امام حسن گفت که اگر زنی که بود را بچه فرمود امام حسن برخواست
و حق او گرفت و سخت بفرست و در دست در دوشش کرد و چند آن را بست که او خود شمر الهام
او را که نشسته روی مبارک بنوام خود کرد و گفت بنوام که گویند میباید شمارا که در در زینتی در چون که
(از نهان)

فرزندان رسول ص بنده عزیزم برادر من سنی که کفشد گفت میباید که رسول ص بچه کسل را از مادر
مادر کفشد با گفت که که ملعون بن ملعون جبرانی و پدرش در در زین کسیست و علامت صدق قول
من آنست که در او از دوشش بچند راوی گوید و به مردان را که خشم گرفت و برخواست که برود و او از دوشش
بچند را بر او هم بفرست و روایت کند از پدرش و او از جبهه شکم بنده بود که چون بزیه پادشاه رفت
برون رسید از درد شکم فریاد میکرد اهل فرمودند تا پاره از پوست پشت مرغ بر بسا بسته و بنده
فرمود الهام بر آن کشیدند که زدم با هر بغت بزرگ بر آن چسبیده بود و گفتی نفعه ام فرست
ایضا علی بن ابی طالب و در مسطر کرده ناعنه البشیر که در بن زید روایت کند از امیر المومنین
گفت رسول ص مرگفت بنو امیة بن سبط بن وارق بن حرب بن ویر بکت از ابن که پیش تو را
شفاعت صد فرار شیعه هر چند امیر هم گفت رسول ص که که بنی کلام اند و نو و طایفه و هر که در مدینه
با تو هست کنند و بر آن با تو معاف میبند گفت فاسطی کلام اند و نو و کلام معاف و به با امی که پیش
مارق بن کلام اند و نو و هر که بر آن و از آن امی بر داند به باشند و از این پرورند چنانکه بر
از کلام ان بن ابی طالب صلوات الله علیه در آن است اصبح بن نباشه روایت کند از حضرت امیر المومنین
که روزی در حرم جلیل گشت که آن بچه نشسته چون بر طایفه رسید گفت او را پادشاه پند باریش نند و فرمود که
تو بگوشت خود شنیدی و پیش من چه بد و به دل اگر نمی گویی کلام است اما مناعت میباید کردی

مردان حکم

علی

سهر داین بشیر و به ابلجی دایت کند از شبنم خود از سجده که چون مردان بر سرش در خطبه کرد
 و فرمود با بر بخت برید خواند بعد از آن بن ابی بکر گفت چشم تو روشن میاید برید فانی و عاقبت
 تو از هر روز بخت میجوایم و به هم غفرت کرد و خبر جان بد رسید سجده آمد به فرمودش نشسته عایش
 گفت با مردان بکند که استخوان ملعونه در فرغانه شده و در روایت دیگر گویند عبد الریاف با مردان
 بگرفت و از خبر خود کسب و گفت مثل پدر او بر رسول رفتند و خود منفذ در سجده افتاد و بنوا میباشید
 خبر بگفته رسید چادر بر سر کرد و از آن چند از خویش بسجده رفت چون مردان او را دیدند بر نشید
 و گفت بکند که گویند میده هم تو را ای مادر و منان که خبری نگوئی گفت و از آن خبری نگویم و کوا میباشید هم
 رسول صوم و از او پدر تو را لعنت کرد و دش پاره از لعنت رسولید مردان هیچ گفت و مردم متعجب شدند
 و او بعد از این بر زمین عبد الملک زنیق بود و او را بعد از امام داشتند و بزم هم زنیق بود و اعتقاد
 معاویه و ابوسفیان داشت از حسن بعد از روایت کنند که گفت اگر معاویه بکند و رسول ایمان
 داشتی با ابراهیم بن معین معاویه را در الحاقه جلد بر میزد و از خبر عبد العزیز اعتقاد داشت که
 عالم قدیم است و حشر و نشر و فیض و حساب و بعثت و از تو فرمود است و اینها در اصل میباش
 قرآن است و می یاقی بود و در ملک میخواستند و غنی را از بر ملک سرگردان کردند چنانکه خدا سفا گویند
 و معاویه چون خواست از هر بهای حسن و بد کسب کند و از بغیر مردم زهر طلبید و گفت پاره زهر
 بگرفت

و بعد از این که معاویه را خبر رسید که رسول الله صوم و از او پدر تو را لعنت کرد و دش پاره از لعنت رسولید مردان هیچ گفت و مردم متعجب شدند و او بعد از این بر زمین عبد الملک زنیق بود و او را بعد از امام داشتند و بزم هم زنیق بود و اعتقاد معاویه و ابوسفیان داشت از حسن بعد از روایت کنند که گفت اگر معاویه بکند و رسول ایمان داشتی با ابراهیم بن معین معاویه را در الحاقه جلد بر میزد و از خبر عبد العزیز اعتقاد داشت که عالم قدیم است و حشر و نشر و فیض و حساب و بعثت و از تو فرمود است و اینها در اصل میباش قرآن است و می یاقی بود و در ملک میخواستند و غنی را از بر ملک سرگردان کردند چنانکه خدا سفا گویند و معاویه چون خواست از هر بهای حسن و بد کسب کند و از بغیر مردم زهر طلبید و گفت پاره زهر بگرفت

بگرفت به پس آن کسی هم که در امور نبوت کرد و خلق را در پنج انگشت بغیر جواب داد که در عقلت
 روایت نقد کسی کردن که برخی از او جدا رسیده معاویه با دیگر گفت بسیار زشت دو گفت دفع
 شتر این از خلق کردن اتم است بعد از آن بغیر مقدار زن هر زشت و معاویه مردان که در زمین
 بود و رسال داشت داد البوسنه کثیر عمر که ملط بود و عبد الله بن عمر را بشیر داده طلب که در هر مرد
 تا وقت فرستاد که راه هم حسن کرد و آن ملعونه عداوت علی و فرزندانش میوزید بکند الخ امیر
 عبد الله بن عمر را بغیر صبران بن هر زمان کشته بود و استیلا بن مشهور است به انکه ای صاحب
 سر و دوا بر روایت کنند که روزی راسخی بن طلحه در حضور معاویه با بنی قریظ میگرد و ادبش
 حاضر بود و بنی قریظ استی را گفت تو را ان بفر که آل عرب علیه در بخت نزنند او بنی را گفت تو را
 آن بهتر که آل قریظ علیه در بخت نزنند بنی زنند ان که منی سخی استی صبت چون خلق پران
 رفته معاویه از بنی بر رسیده که ان که منی سخی استی به بود گفت نه گفت مردم میگویند معاویه
 از عبد الله بن ابوسفیان و او را با بنی سرزنش میکرد و دیگر با او من طره کن و این قضیه
 چنان بود که معاویه در میان مدینه بود ابوسفیان بنی رت با من رفته بود و چند سال آنجا ماند
 چون بکند یا آمد چند آنگین بود شکست برکت شده ابوسفیان گفت این ای که است و او را
 سجده بزد چند گفت ابوسفیان است ابوسفیان بکند رچند نزد که مکر و دلد و ترس فدا شود و چند را

و بعد از این که معاویه را خبر رسید که رسول الله صوم و از او پدر تو را لعنت کرد و دش پاره از لعنت رسولید مردان هیچ گفت و مردم متعجب شدند و او بعد از این بر زمین عبد الملک زنیق بود و او را بعد از امام داشتند و بزم هم زنیق بود و اعتقاد معاویه و ابوسفیان داشت از حسن بعد از روایت کنند که گفت اگر معاویه بکند و رسول ایمان داشتی با ابراهیم بن معین معاویه را در الحاقه جلد بر میزد و از خبر عبد العزیز اعتقاد داشت که عالم قدیم است و حشر و نشر و فیض و حساب و بعثت و از تو فرمود است و اینها در اصل میباش قرآن است و می یاقی بود و در ملک میخواستند و غنی را از بر ملک سرگردان کردند چنانکه خدا سفا گویند و معاویه چون خواست از هر بهای حسن و بد کسب کند و از بغیر مردم زهر طلبید و گفت پاره زهر بگرفت

گویم ای امر عبادت برانند که آن عمل که در دنیا شنیده ام قبیل و کثیر است یعنی عملی جبر را گفت
 که نمی کرد از زنا گفت خدا باز گفت که آنرا گفت که خدا است گفت خدا گفت چگونه نمی کرد
 و باز پرسید پس عیسی که در حدیث بران و اجماع جبر منقطع شد جبری دانید که یا صالح العقیلی عملی
 او را گفت که چرا چنین گفتی گفت از هر دو مصلحت خدا را می آفریند عملی گفت چگونه می شود العیانی زیرا که
 ترا شرف داد و از آفریند مجزه انداخته کرد و گفت این لازم است اما قیاس است یکی جبر گفت نه در اول
 عقل مقرر است که با اولیای احکام کردن و با اعدای هر کردن بگویند و هر که چنین کند حکم باشد و اگر بقدر
 این کند سنجیده بود گفت به عملی گفت اگر کسی عبادت بشمارد کرده باشد و دیگر حدیثی است
 پرستی کرده باشد بد که در عبادت بگویند و او را بد آورد و زنی کند و در کافران بپایانند و او را
 ابداد و بدست کند مجزه گفت و راست عملی گفت پس حال مرد و از حال درین باشد جبر منقطع شد
 عملی جبر را گفت آن کینه شیطان که آن صیغی این کینه خدا است بکینه شیطان گفت کینه
 شیطان گفت پس نه بر نفس است پس یکی از امام جبر را گفت که معارف علی علیه السلام
 از بهر هر چه بود که خدا تقدیر کرده است که از آن نمی باشد یا از آن معادیه جبر گفت از بهر هر چه
 کرده بود که از آن معادیه بود اما جبر گفت پس حال مرد و بهر از حال قضا باشد که قطع قضا کرده جبری
 منقطع شد عملی جبر را گفت که خدا موسی را درین راه فرستاد و بفرمود و گفت فقل لا اله الا الله
 خدا را

بعد بنزد او گفتی گفت بیا این را بدان فرستاد و خلق خدا را تغییر کنند یا فعل فرعون را اگر کسی خلق
 این گفت بود چه خدا میفرماید یا تغییر بملکوت است و اگر بدان فرستاد و بنیدل فعل فرعون کند پس نه بدست
 باشد عملی جبر را گفت که خدا میفرماید که الشیطان بعد که القدر با هر که با حق و الشکر و الله
 بعد که معفو شد و قضا بقی شیطان شاد او عده دهد و بدو بدی و فرماید بفرمود و خدا عده
 میدهد بدو بدی و قضا بقی عملی گفت این هر دو از یک ذات است یا دو جبر منقطع شد
 عملی جبر را گفت سوالی که گفت تا از خدا است و گفت از شیطان گفت به عملی گفت اگر
 هر دو خلق خدا است فرق چه معنی ندارد و در این بود که رسول حق گوید یا معنی و یا عبادیه جبر منقطع شد
 عملی جبر را گفت که قدرت قیاس فعل است یا فعل عملی گفت خدا میفرماید که
 و سیمثلون یا هر که است خلق ازین محکم بملکوت انفسهم و الله اعلم الله و چون بگویند این
 از دو حال بدون نیست یا نرسد بود و نرسد یا اگر قدرت بود بر قدرت و در هر دو حال لازم است که
 قدرت قیاس فعل شد جبری منقطع شد و الفقیه یکی که گفت که ای امام گفت به گفت اگر
 وقت نه بر مرد که در کتب بر هر چه واجب گفت بلکه گفته بر خیر و نه زنی گفت اگر گوید یا بر خدا را
 را است که در هر کتب معذور بود گفت اگر گوید و در ششم بقیام زیرا که بقدر مشغول و امر قدرت
 قیاس نیست و ارا صدق لازم گفت به گفت اگر ناز نشسته کند او را معذور در هر کتب نه

و انقی گفت در مرد و حال صافی است چرا از یکی معذور است و از دیگر نه یکی منقطع شد و دیگر
 و انقی گفت تو به صیت گفتی نه است بر فوات و غریب که مثل آن عود کنند و انقی گفت
 تا در است گفت نه گفت پس توبه او چه بود یکی منقطع شد عدلی از جبر پرسید که دعوی باین
 تا در بود گفت نه گفت موسی دانست که او قدریت گفت به گفت اگر دعوی موسی گفتی که
 آنچه تو مرا بآن میخوانی درم باین موسی چه گفتی گفت گفتی نه درستی عدلی گفت اگر دعوی
 موسی را گفتی که چون فرغ درستم تو بچه آمد و مرا بچه سوزاند موسی چه گفتی جبری منقطع شد
 عدلی گفت با جبر همراه بودم تا در خواند و دعوی پیش در رسید گفت این درستی حیات که
 است او را قدرت است گفت نه گفت اگر خدا او را قدرت دهد تواند که این جاده از فریبستان
 گفت به گفت نعمت فوق درستی که جاده فریبستان گفت نه گفت اگر خدا قدرت دهد قادر باشد
 به گفت چه فرق بین او در خواند جبر منقطع شد عدلی جبر را گفت اگر خواهی منقطع پسوزانی
 چنانکه عثمان سوزانید در بیوفت توان گفت اگر خدا قدرت بران بر دهد عدلی گفت اگر
 خدا قدرت دهد بر قتل اینها در سل و فرا بکشد که اینهمه گفت ای جلد بکنم و زکی آن
 نتوانم که هرگز این بخا و این گفت را بشد و از این گفتی بجا به است و خرافات این
 پیش از آنکه ذکر توان کرد **باب هشتم** در ذکر چند مسئله که نشیوع برینند برامیه
 گویند از

در ذکر چند مسئله که نشیوع برینند برامیه

گویند اما میگویند اگر بقطره غریب نفع با خون جنین با نفس استیضه در چاه افتد آب است
 چاه غریب بکشد و اگر سکی با خوشی در آن ببرد و جد و لو بکشد این نشیوع برامیه میگویند
 که فیما بین سکی در شرح باطل دارند و مشک جنین را میگویند گویند امثال این نشیوع برینند
 فیما بین در بار رو دارد و العیبه ابو حنیفه گویند اگر موشی در چاه افتد پست و لو باید بکشد و اگر دم
 موشی در چاه افتد نام باید بکشد و شفعی گویند اگر موشی در چاه افتد مضمی شود اگر در فله
 آب در آن باشد پاک شود اگر یک فله بیرون آرند و اگر موشی در آن بود پلید بود و اگر
 او فله آب مستعمل که در خود غسل کرده باشند در جبر رقیع شود با صحت فوین پاک باشد و اگر
 او فله آب که در حوض باشد و نجاستی در آن باشد و قدری از آن بگیرند و نجاست در حوض باقی
 بوده باشد آب حوض پلید باشد و اگر مایع در آن آید بود مثل بول یا آب و حوض
 و مانند آن چنانکه آب و فله باشد و منبر باشد پاک باشد پاک کنند و بدستند
 گویند در بعضی مسیح سر و پا بر بقیه نداده و میگویند و آن آب مستعمل بود گویند آب مستعمل
 پاک است با جمیع است الا یک روایت از ابو حنیفه و در این نیست چه ابو حنیفه گویند که
 اگر کسی برینی و مویک در آن که از برینی فرو بریزد و بول بآن میخند باشد پیش از آنکه پست
 رسد پاک بود و از جبر و کلام آب و آن است و سهر زوشت قوی است و پلید است و چون در حوض

نشیوع

نشیوع

و در لواط صبر و پند و نصیحت و توبه و بازگشت به حق و توبه و بازگشت به حق
 بگویم آورده باشد و در چنانچه در دو اگر خواهد یا دختر را یا خواهر یا خاله یا عمه در ملک وی
 باشند و این را در ملک الیمینی و ملی کند نزدش فحش و ابوجهیفه صبر و لازم نکند و نزد ابوجهیفه
 و محمد بن حسن اگر زن کس را دوست دارد و در شوهر طلاق او ندهد و آن زن با او کس موافقه
 نکند و نزد فحش رود و دعوی کند که زن آن کس است که میخواهد و در این موافقه گوید و در مذهب فحش
 قبول کند که زن او است و بدین حکم زن زن مدعی باشد و باطن و اگر او و کوا و آن زن
 این زن زن در است و بدین حکم بر شوهر اول حرام است و این مسند محمد بن سبغی
 شکر دان محمد بن حسن روایت کند و در کتاب صلی روایت کرده است که در شرح طحاوی
 کفری مسطور است که نزد ابوجهیفه اگر کسی غیر رفته باشد و پیش فحش گوید و در مذهب که
 مرد مرد و زن او بعد از عده شوهر نکند و از او چند فرزند بیارد و بعد از چند سال آن مرد
 از شوهر باز آید آن فرزند آن از این شخص باشند که از شوهر آمده و از او میراث برین و از پدر
 حقیق خود میراث بگیرند و هم ابوجهیفه گوید که اگر شخصی از چینی و دیگر از آنده لیس در
 بغداد بتم رسد و یک را دختر و دیگر را پسر صغیر باشد و دختر پسر آن شخصی
 و بعد از آن بالغ شود و دختر را ندهد لیس فرزند آرد و پسر در چینی باشد و هیچکدام از
 نفوذ

شهر خود بر نیامده باشند این فرزند که در آنده لیس وجود آمده فرزند آن کس بود که
 در چینی است و غیر ابوجهیفه و می باشد و چینی دیگر این گفته مسند مضمون گویند نزد
 اما میده سه طلاق بیک رداغ نشود و این را شنیع گنند گویند این نیز شنیع را
 نشاید زیرا که هر که گوید سه طلاق بیک رداغ نشود خلاف قرآن و حدیث است و جایز
 نیست اما آنکه خلاف قرآن است حدای غالی میفرماید الطلاق مرتان فاسک
 بمرو و اولی و نسیم و با حاکم و آنکه خلاف سنت است آنکه ابوبکر مرد و به اصفهانی
 در آن بصره و الغرابی بسند خود روایت میکنند که عید الله عز و جل را سه طلاق
 داد در صیغ و عمر با رسول صلی علیه و آله بگفت آنحضرت فرمود که زن را باز بخواند برد
 و چون پاک شود اگر خواهد طلاقش دهد و اگر خواهد بیک حش دارد و در این دو حدیث است
 بر آنکه سه طلاق بیک رداغ نشود و اجماع است که هر چه خلاف قرآن و سنت است
 باطل بود و العجب که این شیخ از شکر دان فحش گوید اگر یک طلاق در یک گوید
 بعد از آن هیچ طلاق رداغ نشود و اگر می باشد فحش برای فتنه دهند و منع دوران بود که
 زن گوید که هرگاه فرزند را طلاق دهم نوپس از آن سه طلاق باشی یا بیک طلاق
 چون این کلمه بگفت بعد از آن اگر او را هزار سال عمر بود و لا برای میگوید که زن

كتبه الجليلي السيد علي
رسول الله صلى الله عليه وآله

وَمِنْهُمْ مَنْ مُضِيعُ الصَّلَاةِ
أَعْلَمُ النَّاسِ بِالْإِسْلَامِ

و من خصه الله تعالى
رفقاً بغيره

رستمیہ ہاسٹل الصدف
وزیر الدور مفتوح ابجدی

ومن يفر العلم من فضله
ومن يفتقر إلى العالين

دری عظیم العظیم ثم الرف

دعای خیر و برکت
در روز دوشنبه

بنو ادراس بن ابراهيم

مؤيد الوفاة

ایک

طعم الرض

دریغ

هذا المجلد من كتب الخزانة

۱۰۳

۱۰۴

۱۰۵

۱۰۶

۱۰۷

۱۰۸

۱۰۹

۱۱۰

۱۱۱

۱۱۲

۱۱۳

۱۱۴

۱۱۵

۱۱۶

۱۱۷

۱۱۸

۱۱۹

۱۲۰

۱۲۱

۱۲۲

۱۲۳

۱۲۴

۱۲۵

۱۲۶

۱۲۷

۱۲۸

۱۲۹

۱۳۰

۱۳۱

۱۳۲

۱۳۳

۱۳۴

۱۳۵

۱۳۶

۱۳۷

۱۳۸

۱۳۹

۱۴۰

۱۴۱

۱۴۲

۱۴۳

۱۴۴

۱۴۵

۱۴۶

۱۴۷

۱۴۸

۱۴۹

۱۵۰

۱۵۱

۱۵۲

۱۵۳

۱۵۴

۱۵۵

۱۵۶

۱۵۷

۱۵۸

۱۵۹

۱۶۰

۱۶۱

۱۶۲

۱۶۳

۱۶۴

۱۶۵

۱۶۶

۱۶۷

۱۶۸

۱۶۹

۱۷۰

۱۷۱

۱۷۲

۱۷۳

۱۷۴

۱۷۵

۱۷۶

۱۷۷

۱۷۸

۱۷۹

۱۸۰

۱۸۱

۱۸۲

۱۸۳

۱۸۴

۱۸۵

۱۸۶

۱۸۷

۱۸۸

۱۸۹

۱۹۰

۱۹۱

۱۹۲

۱۹۳

۱۹۴

۱۹۵

۱۹۶

۱۹۷

۱۹۸

۱۹۹

۲۰۰

۲۰۱

۲۰۲

۲۰۳

۲۰۴

۲۰۵

۲۰۶

۲۰۷

۲۰۸

۲۰۹

۲۱۰

۲۱۱

۲۱۲

۲۱۳

۲۱۴

۲۱۵

۲۱۶

۲۱۷

۲۱۸

۲۱۹

۲۲۰

۲۲۱

۲۲۲

۲۲۳

۲۲۴

۲۲۵

۲۲۶

۲۲۷

۲۲۸

۲۲۹

۲۳۰

۲۳۱

۲۳۲

۲۳۳

۲۳۴

۲۳۵

۲۳۶

۲۳۷

۲۳۸

۲۳۹

۲۴۰

۲۴۱

۲۴۲

۲۴۳

۲۴۴

۲۴۵

۲۴۶

۲۴۷

۲۴۸

۲۴۹

۲۵۰

۲۵۱

۲۵۲

۲۵۳

۲۵۴

۲۵۵

۲۵۶

۲۵۷

۲۵۸

۲۵۹

۲۶۰

۲۶۱

۲۶۲

۲۶۳

۲۶۴

۲۶۵

۲۶۶

۲۶۷

۲۶۸

۲۶۹

۲۷۰

۲۷۱

۲۷۲

۲۷۳

۲۷۴

۲۷۵

۲۷۶

۲۷۷

۲۷۸

۲۷۹

۲۸۰

۲۸۱

۲۸۲

۲۸۳

۲۸۴

۲۸۵

۲۸۶

۲۸۷

۲۸۸

۲۸۹

۲۹۰

۲۹۱

۲۹۲

۲۹۳

۲۹۴

۲۹۵

۲۹۶

۲۹۷

۲۹۸

۲۹۹

۳۰۰

۳۰۱

۳۰۲

۳۰۳

۳۰۴

۳۰۵

۳۰۶

۳۰۷

۳۰۸

۳۰۹

۳۱۰

۳۱۱

۳۱۲

۳۱۳

۳۱۴

۳۱۵

۳۱۶

۳۱۷

۳۱۸

۳۱۹

۳۲۰

۳۲۱

۳۲۲

۳۲۳

۳۲۴

۳۲۵

۳۲۶

۳۲۷

۳۲۸

۳۲۹

۳۳۰

۳۳۱

۳۳۲

۳۳۳

۳۳۴

۳۳۵

۳۳۶

۳۳۷

۳۳۸

۳۳۹

۳۴۰

۳۴۱

۳۴۲

۳۴۳

۳۴۴

۳۴۵

۳۴۶

۳۴۷

۳۴۸

۳۴۹

۳۵۰

۳۵۱

۳۵۲

۳۵۳

۳۵۴

۳۵۵

۳۵۶

۳۵۷

۳۵۸

۳۵۹

۳۶۰

۳۶۱

۳۶۲

۳۶۳

۳۶۴

۳۶۵

۳۶۶

۳۶۷

۳۶۸

۳۶۹

۳۷۰

۳۷۱

۳۷۲

۳۷۳

۳۷۴

۳۷۵

۳۷۶

۳۷۷

۳۷۸

۳۷۹

۳۸۰

۳۸۱

۳۸۲

۳۸۳

۳۸۴

۳۸۵

۳۸۶

۳۸۷

۳۸۸

۳۸۹

۳۹۰

۳۹۱

۳۹۲

۳۹۳

۳۹۴

۳۹۵

۳۹۶

۳۹۷

۳۹۸

۳۹۹

۴۰۰

۴۰۱

۴۰۲

۴۰۳

۴۰۴

۴۰۵

۴۰۶

۴۰۷

۴۰۸

۴۰۹

۴۱۰

۴۱۱

۴۱۲

۴۱۳

۴۱۴

۴۱۵

۴۱۶

۴۱۷

۴۱۸

۴۱۹

۴۲۰

۴۲۱

۴۲۲

۴۲۳

۴۲۴

۴۲۵

۴۲۶

۴۲۷

۴۲۸

۴۲۹

۴۳۰

۴۳۱

۴۳۲

۴۳۳

۴۳۴

۴۳۵

۴۳۶

۴۳۷

۴۳۸

۴۳۹

۴۴۰

۴۴۱

۴۴۲

۴۴۳

۴۴۴

۴۴۵

۴۴۶

۴۴۷

۴۴۸

۴۴۹

۴۵۰

۴۵۱

۴۵۲

۴۵۳

۴۵۴

۴۵۵

۴۵۶

۴۵۷

۴۵۸

۴۵۹

۴۶۰

۴۶۱

۴۶۲

۴۶۳

۴۶۴

۴۶۵

۴۶۶

۴۶۷

۴۶۸

۴۶۹

۴۷۰

۴۷۱

۴۷۲

۴۷۳

۴۷۴

۴

الموت يعني

الحمد لله رب العالمين

دین کے
نوجوان

اسلامی عجیب و غریب انسانیت

خاتون خاتون خاتون

مردم از آنکه مسکینان را
نشدنشان در میان مسکینان

در دولت بزم

مکتبہ
کتاب خانہ
مکتبہ

کمال فیض به نیکو
ناتوان که خوار آنم
کیم خوار آنرا داده کیم

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
الذي كنا لنهتدي لہ
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

تو را از حق دور است صفت
بهره داری شکر نه دانه

بیر خفته نموشی بر سر علی کوا

همراهند زود

من واعظ عظيم

مادری پادشاه و وزیر پادشاه
مادر و وزیر پادشاه

از حق مگذرند که این

از حق ملک
و منافع
من تمام
میکنند

و منه ايضا
رسيدت اهل صفا آتده عريدين
زاده فانوس دم از نور بيك
بيت

جاءت بنت جابر بن عبد الله بن مسعود
عنه السلام فذكرت له ما فعلت

نار و دودش زار است چون دهم
کوفه فاطمه و منده می باشد فتنی

سخن از کز خود و دایه بستی بی خبر
روشن را بخود مسیر بدین کار

مجموعه کتب خطی و چاپی

چون لغز از خون تو گل سیر صید

10

تذکرہ دارالعلوم

دارفوقه و انصاف

۱۴۵۸

کتابخانه
مجلس شورای اسلامی
تهران
۱۳۰۳

ع ل ه ب ج د ه و ز ح ط ق ر ك
 ع ل ه ب ج د ه و ز ح ط ق ر ك
 ع ل ه ب ج د ه و ز ح ط ق ر ك
 ع ل ه ب ج د ه و ز ح ط ق ر ك
 ع ل ه ب ج د ه و ز ح ط ق ر ك

